

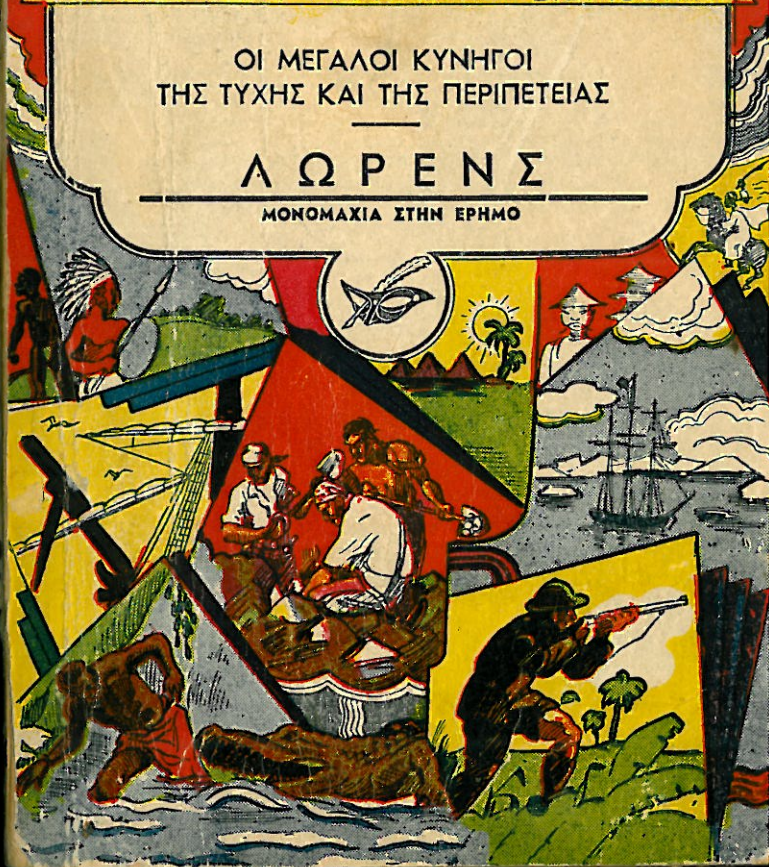
ΜΑΣΚΟΥΛΑ

ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ
ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Λ Ω Ρ Ε Ν Σ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

4

ΛΩΡΕΝΣ

Ἡ «Μασκούλα», ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἔντυπα τῶν ἐπι-
χειρήσεων «Περιοδικὰς Ἐκδόσεις Μάσκας» διακρίνον-
ται ἀπὸ τὸ σῆμα :

PRINTED IN GREECE

Copyright by «MASKA» Athens

ΜΑΣΚΟΥΛΑ

ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ & ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Μονομαχία
στὴν
ῚΕρημο

Ὑπὸ
Στέλιου Ἀνεμοδουρά

Διευθυντὴς

Ἐκδόται

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ * ΑΔΕΛΦΟΙ Γ. ΡΟΔΗ

ΑΘΗΝΑΙ

Χρυσόσηπλαιωτέσης 3

Ντὶκ Νῶρτον:

"Αγγλος τηλεγραφετὴς τοῦ Λῶρενς μὲ παρά-
ξενη συμπεριφορά.

Φὸν Σούλτσε ἢ "Αλ Σεϊτάν:

Μυστηριώδης Γερμανὸς κατάσκοπος, ἀγνω-
στος σὲ ὅλους καὶ ἀθέατος. Ἡ παρουσία του
σκορπᾷ τὸν θάνατο στὸ στρατόπεδο τοῦ Λῶ-
ρενς.

Ἰσμαήλ:

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων τοῦ Λῶρενς.

Κ ΑΛΟΚΑΙΡΙ τοῦ 1917. Ὁ Παγκόσμιος
Πόλεμος μαίνεται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ κόσμου.
Φλόγες θανάτου καὶ καταστροφῆς ὑψώνονται στὰ
σύνορα τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης καὶ μεταδίδονται
στὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῆς Ἀσίας. Ἡ τρομερὴ
στρατιωτικὴ μηχανὴ τοῦ Καίзера σαρώνει τίς πε-
διάδες τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ σύμμαχος του Τουρκία
πολεμᾷ στὴ Μέση Ἀνατολὴ ἐναντίον τῶν βρεταν-
νικῶν δυνάμεων, ποὺ μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν στρατηγὸ
"Αλλεμπυ, μάχονται ἀπεγνωσμέναι μὴν μπορώντας
νὰ δώσουν ἓνα ἀποφασιστικὸ χτύπημα.

Τότε κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὴν Παλαιστίνη
καὶ στὴν Ὑπεριορδανία ἓνας μυστηριώδης ἄνθρω-
πος, ὁ Λῶρενς, ὁ Σαχίμπ ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ
Ἀράβες. Εἶναι ἓνας νεαρὸς ἀρχαιολόγος ποὺ ὡς
ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε τὸν πόλε-
μο οὔτε τὴ φρίκη του. Κάνει τὴν ἐμφάνισί του,
περνᾷ τὸν Ἰορδάνη καὶ ἐξαφανίζεται.

Ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Τούρκους, ποὺ
δοκίμασαν μάταια νὰ τὸν πιάσουν ἢ νὰ τὸν σκο-
τώσουν, τὸ ἐπεισῶδιο αὐτὸ θεωρήθηκε ὡς ἀσήμαντο.
Κι' ὅμως λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα μιὰ μεγάλῃ
πυρκαϊὰ ἀνάβε πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη. Οἱ Ἀρα-
βες εἶχαν ξεσηκωθῇ πάλι καὶ αὐτὴν τὴ φορὰ εἶχαν
ἔναντι ἐπιδέξιο καὶ τρομερὸ ἀρχηγό, ἓναν ἀρχηγό
ποὺ λάτρευαν καὶ ποὺ στὸ ὄνομά του ὠρκίζονταν,
τὸν νεαρὸ ἀρχαιολόγο Λῶρενς!

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ πόλεμος στὴ Μέση Ἀ-
νατολὴ ἀρχίζει νὰ εὐνοῇ τὰ συμμαχικὰ ὅπλα κι' οἱ
δυνάμεις τοῦ στρατηγοῦ "Αλλεμπυ ἀρχίζουν τὴν
προέλασι, σπρώχνοντας πίσω τοὺς Τούρκους ποὺ
οἱ συγκοινωνίες τους ἀπειλοῦνται σοβαρὰ ἀπὸ τὸν
Λῶρενς. Ἀμαρσοτοιχίες γεμάτες ἐχθρικό στρατό
καὶ πυρομαχικὰ τινάζονται στὸν αἶρα καὶ ἓνα και-
νούργιο μέτωπο δημιουργεῖται. Τὸ μέτωπο Λῶρενς...

ΟΠΟΥ ΕΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑ- ΤΗΓΟΥ ΑΛΛΕΝΜΠΥ ΚΑΝΕΙ ΤΟΝ ΛΩ- ΡΕΝΣ ΚΑΧΥΠΟΠΤΟ ΚΑΙ ΝΕΥΡΙΚΟ...

ΛΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΝΥΧΤΑ ΕΙΧΕ ΠΕΣΕΙ ΕΥΕΡΓΕ-

τική επάνω στην έρημο της Υπεριορδανίας και, άνθρωποι και ζώα, ανασταίνουν με ανακούφισι τὸ δροσερό αεράκι που έρχεται από τὴ μακρινή Μεσόγειο. Ἡ νύχτα ήταν σκοτεινή και μόνο τὸ φῶς τῶν ἀστρων σταλάζοντας ἀμυδρά έκανε τὴς σκηνές τοῦ στρατοπέδου νὰ ξεχωρίζουν μέσα στο σκοτάδι. Στο βάθος τοῦ ορίζοντα, πρὸς τὴ δύσι, δυὸ ἀνταυγείες σὰν μακρινὲς πυρκαϊές έσπαζαν τὴ μονοτονία τοῦ νυχτερινοῦ οὐρανοῦ. Ἡ μιὰ ἀνταύγεια, λίγο πρὸς τὸν νότο, ήταν τὰ φῶτα τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἡ ἄλλη, λίγο πρὸς βορρά, τὰ φῶτα τῆς Ναζαρέτ.

Πρὸς τὴν τελευταία αὐτὴ πόλι ήσαν στραμμένα τὸ βλέμμα και οἱ σκέψεις ἐνὸς μεγαλόσωμου ἀντρα, ντυμένου με τὴν κελεμπία τῶν Ἀράβων που ήταν καθισμένος μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη σκηνή στο κέντρο τοῦ στρατοπέδου. Γύρω του, μικρότερες σκηνές ἀπλώνονταν ἀμφιθεατρικά στὴν πλαγιά ἐνὸς ἀμμόλοφου, ἐκατὸ μέτρα μακριὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ μὰ πυκνὴ δασί, που διακρινόταν σὰν σκουρόμαυρη κηλίδα ἐπάνω στὴν γκρίζα ἔκτασι τῆς ἄμμου.

Τὸ σκοτάδι ήταν πυκνὸ και δὲν ἄφηνε νὰ ξεχωρίζη κανεὶς παρὰ μόνο τὴ σιλουέττα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ και τὴν ἀμυδρὴ κάφτρα τῆς πίτας του. Πού και πού τὸ φῶς τῶν ἀστρων έκανε τὰ μάτια του ν' ἀφήνουν μεταλλικὲς ἀνταυγείες, καθώς έρευνοῦσαν τὸ διάστημα μπροστὰ του πρὸς τὴν κατευθύνσι τῆς Ναζαρέτ.

Στὴν πόλι αὐτὴ τῶν Ἀγίων Τόπων βρισκόταν τὸ Ἀρχιεγείο τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ Λίμαν φὸν Σάντερς, τοῦ διοικητοῦ τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Κι' αὐτὸ σήμαινε πολλὰ γιὰ τὸν ἀνθρώπο που κάπνιζε τὴν πίπα του μέσα στο σκοτάδι με τὸ βλέμμα στραμμένο πρὸς τὴ Ναζα-

ρέτ. Γιατὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ήταν ὁ Τόμας Ἐντουαρντ Λῶρενς, ὁ «Λῶρενς τῶν Ἀράβων» ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ Εὐρωπαῖοι, ἢ ὁ «Σαχίμπ», ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ Ἀράβες. Κι' ήταν ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν Τούρκων και τοῦ Λίμαν φὸν Σάντερς στὴ Μέση Ἀνατολή ὁ Λῶρενς.

Ένας ἄλλος ἀντρας κάπνιζε τὴν πίπα του, κα-θισμένος σὲ μιὰ ξύλινη καρέκλα κοντὰ στοῦν Λῶρενς. Τὸ ἀνάστημά του ήταν μέτριο και φοροῦσε στρατιωτικὸ πουκάμισο, κυλότητα και ψηλὲς μπότες. Στο κοκκινωπὸ φῶς τῆς πίπας του κάθε φορά που ρο-φούσε με δύναμι, θαμποφαίνονταν τὰ τραχιὰ χα-ρακτηριστικά τοῦ προσώπου του. Είχε μεγάλη μύτη και πλατύ, δυνατό σαγόνι και τὸ μέτωπό του ήταν τετράγωνο και πλατύ. Ἐνα δασὺ ξανθὸ μουστάκι κι' ἕνα μικρὸ γένι συμπλήρωναν τὴ έντονη αὐτὴ φυ-σιογνωμία.

— Λῶρενς, εἶπε με χοντρή και κάπως γκρινι-άρικη φωνή, οἱ δυναμίτες εἶναι έτοιμοι. Πότε θὰ χτυπήσωμε; Ἡ ἀδράνεια αὐτὴ με κάνει νὰ πλήττω τρο-μερά.

Μιλοῦσε τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα τέλεια σχεδόν, μὰ με προφορά πὸ πρόδιδε πὼς δὲν ήταν Βρετανὸς ἢ Ἀμερικανός.

Ὁ Λῶρενς γύρισε ἀργὰ τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν συνομιλητὴ του και εἶπε με βαθεῖα και συλλογισμέ-νη φωνή:

— Αὔριο τὸ βράδυ, Ντάγκερμαν, ἐλπίζω νὰ μπο-ρέσωμε νὰ προσφέρωμε στοῦν Λίμαν φὸν Σάντερς ἕνα ὥραιο πυροτέχνημα. Θὰ χτυπήσωμε τὸν σταθμὸ τοῦ Ἀμμάν, και σύμφωνα με τὴς πληροφορίες που ἔχω, ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως εἶναι πολὺ μικρὴ. Ἀνα-γκάστηκαν, βλέπετε, νὰ στείλουν ἐνισχύσεις γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὸν στρατηγὸ Ἀλλενμπυ, που προε-λαύνει ἀνάμεσα στὴ Γάζα και στὴ Νεκρὴ Θάλασσα. Ἐλπίζω νά...

Μιὰ σιλουέττα πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι λίγα βήματα μακριὰ. Φοροῦσε πουκάμισο, κυλότητα και μπότες σὰν τὸν Ντάγκερμαν, μὰ οἱ γραμμὲς

ήσαν πιδ άπαλές και ή φωνή, όταν μίλησε, ήταν μουσική και λεπτή:

— Καλησπέρα, κύριε Λώρενς, είπε. "Ό... έχετε συντροφιά. Μήπως σάς ένοχλώ;

Ο Λώρενς σηκώθηκε όρθιος και ό Ντάγκερμαν τόν μιμήθηκε.

— Κάθε άλλο, δεσποινίς Μαρτινέ. Είστε πάντα εύπρόσδεκτη, γιατί μάς φέρνετε ό,τι καλύτερο έχει να δείξη ό πολιτισμός μας: την όμορφιά και την ειρήνη... Να σάς γνωρίσω τόν κ. Ρουίντολφ Ντάγκερμαν, δεσποινίς Μαρτινέ. Ήταν αρχιμηχανικός τών σιδηροδρόμων Χετζάζ—Μεντίνας ως την έποχή που όι Τούρκοι απέκτησαν Γερμανούς διοικητές. Όι Γερμανοί τόν θεώρησαν ύποπτο, γιατί είναι έλβετικής καταγωγής, και ό Ντάγκερμαν έφυγε πριν τόν πιάσουν κι' από τότε μάς βοηθεί να... ανατινάζουμε τούς σιδηροδρόμους που επιθεωρούσε άλλοτε. Η ζωή είναι μιά φάρσα, δεσποινίς. Η δεσποινίς Ζανέτ Μαρτινέ, Ντάγκερμαν είναι κόρη του άρχαιολόγου Άντρέ Μαρτινέ από τόν Καναδά, που έκανε πολλές άνασκαφές γύρω από τη Ναζαρετ πριν από τόν πόλεμο, αλλά και στο διάστημα του πολέμου. Όι Τούρκοι και όι Γερμανοί τόν σέβάστηκαν ως εδώ κι' ένα μήνα. Ξαφνικά όμως άρχισαν να τόν παρακολουθούν τόσο επίμονα και τόσο άπειλητικά, ώστε ό κ. Μαρτινέ αποφάσισε να φύγη πριν τόν στείλουν στην Γερμανία «πρός μετεκπαίδευση»... Καί, αφού ή παραλία ήταν άποκλεισμένη, τράβηξε προς την ένδοχώρα κι' έφτασε εδώ προχτές! Πώς είναι ό πατέρας σας, δεσποινίς;

Η Ζανέτ Μαρτινέ είχε καθήσει σε μιά καρέκλα άπέναντι στόν Λώρενς και δεν δεχωρίζε κανείς μέσα στο σκοτάδι παρά τό άμυδρο φεγγοδόλημα τών όλόχρυσων μαλλιών της και τό σχεδόν γατίσιο φωσφόρισμα τών ματιών της.

— Πολύ καλύτερα, κύριε Λώρενς, άπήντησε με τη μουσική φωνή της, χάρις σ' ένα φάρμακο που μάς έδωσε ό κύριος Μοέν...

— Ο κύριος Μοέν; ρώτησε με κάποια άπορία ό

12—«ΜΑ ΣΙΚΟΥΛΑ»

Ντάγκερμαν.

—Είναι ένας Έβραίος έμπορος, ό Ίωσήφ Μοέν, έξήγησε ό Λώρενς. Έφυγε κι' αυτός κυνηγημένος από τη Ναζαρετ μαζί με τόν κ. Μαρτινέ και την κόρη του, κυνηγημένος από τούς Γερμανούς. Δηλαδή... έγω δεν πιστευώ στην έκδοχή αυτή. Ήρθε, μάλλον, εδώ για να πουλήση τα έμπορεύματά του ξέροντας πόση έλλειψη από φάρμακα, σαπούνι, καπνό και ποτά έχομε εδώ. Κατάφερε να φέρη μαζί του όλόκληρο φορτίο από τα πράγματα αυτά. Λείπατε, Ντάγκερμαν, σε μιά περιπολία προχτές και δεν μπορούσατε να πληροφορηθήτε τις ενδιαφέρουσες αυτές άφίξεις.

Ύπηρχε ένας έλαφρά ειρωνικός τόνος στη φωνή του Λώρενς, καθώς πρόφερε τις τελευταίες αυτές λέξεις.

Ένα συννεφάκι καπνού ύψώθηκε από τό μέρος του Ντάγκερμαν καθώς αυτός άνοιγε τό στόμα του για να μιλήση. Την ίδια όμως στιγμή γυμνά πόδια άκούστηκαν να πλησιάζουν γοργά μέσα στη νύχτα.

✱

Ένας Άραβας με μακρύα ρόμπα σταμάτησε μπροστά στόν Λώρενς και άπλωσε τό χέρι του, που στην άκρη του άσπριζε ένα χαρτί.

— Άπό τόν Ίσμετ, Σαχίμπ, είπε και έκανε ένα βαθύ σαλαμ.

Ο Λώρενς άνωρθώθηκε άπότομα. Άρπαξε τό χαρτί και είπε στο κορίτσι και τόν Ντάγκερμαν:

— Επιτρέψατέ μου να άποσυρθώ στη σκηνή μου για μερικά λεπτά. Είναι ένα τηλεγράφημα και πρέπει να τό διαβάσω άμέσως.

Ύποκλήθηκε έλαφρά προς τό μέρος του κοριτσιού και κατευθύνθηκε προς τη σκηνή του. Παραμέρισε τό φύλλο του μουςαμά που σκέπαζε την είσοδο και ένα χλωμοκίτρινο φώς φώτισε την όμοιο και τα πόδια τών έπισκεπτών. Ο Λώρενς μπήκε κι' έκλεισε πάλι την είσοδο.

Κάθισε μπροστά σ' ένα τραπεζάκι κάτω από

«ΜΑ ΣΙΚΟΥΛΑ»—13

μια κρεμαστή λάμπα, άπλωσε μπροστά του τὸ χαρτί πού ἦταν σκεπασμένο με λατινικοὺς χαρακτήρες, χωρὶς συνοχή καὶ εἰρμό, καί, χώνοντας τὸ χέρι του στὸ στήθος του κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισο, ἔβγαλε ἓνα μισκοσκοπικὸ μετάλλιο κουτί, κρεμασμένο με ἓνα ἀλυσίδιτα ἀπὸ τὸν λαιμό του. Τὸ άνοιξε καὶ τράβηξε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ του ἓνα ἄλλο χαρτί διπλωμένο με προσοχή. Ἦταν ὁ μουστικὸς κώδικας πού ὁ Λῶρενς χρησιμοποιοῦσε στὴν ἀλληλογραφία του με τὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ στρατηγοῦ Ἀλλενμπυ.

Με γοργές κινήσεις άρχιζε νά ἀποκρυπτογραφῇ τὸ τηλεγράφημα, πού εἶχε συλλάβει ὁ ἔξυπνος βοηθός του Ἰσμέτ με τὴ συσκευή ἀσυρμάτου με τὴν ὁποία ἦταν ἐφωδιασμένο τὸ ἀρχηγεῖο τοῦ Λῶρενς. Δέκα λεπτά ἀργότερα ὁ Λῶρενς εἶχε μπροστά του τὸ κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος:

«Πρὸς τὸν συνταγματάρχη Λῶρενς.

»Προσοχή! Οἱ πράκτορές μας πού δοῦν στὴ Ναζαρέτ μάς πληροφοροῦν, ὅτι σύμφωνα με ἀκριτομυθίες μελῶν τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Λίμαν φὸν Σάντερς, ὁ περίφημος Γερμανὸς κατάσκοπος φὸν Σούλτσε, ὁ ἐπανομαζόμενος «Ἄλ Σεϊτάν», ἀπὸ τοὺς Ἀραβες, βρίσκεται στὴν ἐνδοχώρα, πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό, καὶ σὲ περιοχὴ πού ἀντιστοιχεῖ στὴν περιοχὴ τοῦ στρατηγείου σας.

»Δυστυχῶς βρισκόμαστε σὲ ἀπόλυτη ἀδυναμία νά σᾶς δώσωμε μιὰ περιγραφὴ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ κατασκόπου. Ἡ ἱντέλλιτζεν Σέρβις με τὴν ὁποία ἤρθαμε σὲ ἐπαφὴ τηλεγραφικῶς πρὸς ὀλίγου, μάς πληροφορήσε ὅτι κανένας ἐκ τῶν πρακτόρων τῆς ἡ ἐκ τῶν πρακτόρων τῆς Ἀμερικανικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς ἀντικατασκοπείας δὲν ἔχει δὴ στὸ πρόσωπο τὸν φὸν Σούλτσε, με τὴν φυσικὴ του τοῦλάχιστον ὄψη.

»Γνωρίζομε μόνον ὅτι ὁ Ἄλ Σεϊτάν ἔδρασε πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο στὴ Γαλλία, στὴν Ἑλβετία, στὸν Καναδά καὶ στὴν Ἀνατολή, καὶ ὅτι ἓνα ἔτος πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο ἐξηφανίσθη τελειῶς. Οἱ Γερμανοὶ διέδωσαν ὅτι πέθανε, μὰ κάθε τόσο παίρνομε πληρ-

γή στὸ φῶς τῆς λάμπας. Τὸ γύρισε καὶ τὸ ξαναγύρισε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του καὶ εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λιγόστιγμὴ σκέψι:

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ σὲ ποιὸν ἀνήκει. Τὰ σημάδια πού εἶναι χαραγμένα στὴ λαβὴ του δὲν εἶναι προσωπικά. Εἶναι σημάδια φυλῆς...

— Ποιάς φυλῆς;

— Τῆς φυλῆς τοῦ Σαούντ, Σαχίμπ.

— Ποιοὶ ἀπὸ τοὺς ἀντρες μας ἀνήκουν στὴ φυλὴ αὐτῇ; ρώτησε ὁ Λῶρενς.

Ο Ἀχμέτ ἔξησε τὸ κεφάλι του. Δὲν ἦταν ἀπλὸς ὑπρέτης ὁ Ἀχμέτ. Φρόντιζε καὶ γιὰ τὸν ἐπισιτισμὸ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἦταν ἓνα εἶδος ἀρχηγοῦ τῆς ἐπιμελητείας. Ἦξερε πόσοι καὶ ποιοὶ ἀντρες ἀνήκαν στὴ δύναμι πού Λῶρενς καὶ αὐτὸς τοὺς μοίραζε πολεμοφόδια καὶ τρόφιμα.

— Δυὸ, Σαχίμπ, ἀπάντησε τέλος. Ὁ Χουσεῖν κι' ὁ Ἀλί. Σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς πρέπει νά ἀνήκη τὸ μαχαίρι αὐτό.

— Οἱ σκηνές τους!, εἶπε γοργὰ ὁ Λῶρενς. Πού εἶναι οἱ σκηνές τους;

Ο Ἀχμέτ ἔξησε πάλι τὸ κεφάλι του.

— Ἡ σκηνὴ τοῦ Χουσεῖν, εἶπε, εἶναι ἡ τελευταία πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰορδάνη. Ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀλί εἶναι δίπλα τῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρά.

Ὁ Λῶρενς δὲν περίμενε ἄλλο. Ἀρπάξε τὸ ἐχειρίδιο, τὸ ἔχωσε στὴ ζώνη του καὶ βγῆκε ἔξω, μέσα στὴ νύχτα.

Διέσχισε τὸ στρατόπεδο, γλυστρῶντας ἀνάμεσα στὶς σκηνές ἀθρόυβα σὰν ἱσκιος κι' ἔφτασε στὴν δυτικὴ ἄκρη του. Ἐκεῖ ἔσκυψε, ἀκούμπησε τὰ χέρια του χάμω καὶ άρχισε νά σέρνεται ἐπάνω στὴν ἄμμο.

Σταμάτησε δίπλα στὴ σκηνή, πού, σύμφωνα με τὴν περιγραφὴ τοῦ Ἀχμέτ, ἔπρεπε νά ἦταν τοῦ Ἀλί, καὶ ἔσπρε τὸ αὐτὶ του. Ἀκουσε ἓνα ρυθμικὸ καὶ σιγανὸ ροχαλητό, πού φαινόταν ἐντελῶς φυσικό. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε ἀκίνητος, μὴ ξέροντας ἂν ἔ-

πρεπε να μη στη σκηνή αυτή ή να εξέταση πρώτα και τη σκηνή του Χουσεϊν.

Από τόν διαταγμό αυτόν τόν έβγαλε ένας ίσκιος που δγίκε ξαφνικά εκείνη τη στιγμή από τη σκηνή του Χουσεϊν και ώρμησε τρέχοντας προς τó βάθος της κατηφορίας, όπου ήσαν δεμένα τά άλογα του στρατοπέδου σε πασσάλους μπηγμένους στην άμμο.

Ο Λώρενς ανωρθώθηκε και άρχισε να τρέχει ξοπίσω του. Προσπέρασε τη σκηνή του Χουσεϊν και ρίχτηκε κι' αυτός στην κατηφορία πίσω από τόν ίσκιο. Έτσι, δέν είδε έναν άλλον ίσκιο να δγαίνει άθόρυβα από τó πίσω μέρος της σκηνής και να κατευθύνεται γοργά προς τó έσωτερικό του στρατοπέδου.

Ο Λώρενς ήταν σίγουρος πώς ó ίσκιος που κατέβαινε την κατηφορία μπροστά του, δέν μπορούσε να ξεφύγει. Από τó μέρος άκριβώς, όπου ήταν δεμένα τά άλογα, άρχιζε τó δίκτυο πυκνών φουρών και περιπολιών, που ó ίδιος είχε εγκαταστήσει νωρίτερα τó ίδιο θράδυ και που έζωνε όλόκληρο τó στρατόπεδο.

Πραγματικά, όταν ó ίσκιος που έφευγε έφτασε στα πρώτα άλογα, ó Λώρενς άκουσε την τραχεία φωνή ενός φρουρού να κραυγάζει:

— "Άλτ!

Κι' έπειτα από μιá λιγόστιγμη σιωπή μέσα στην ήσυχη νύχτα άντήχησε ή θροντερή έκτυροκρότησις μιás καραμπίνας. Ο ίσκιος πήδησε στο πρώτο άλογο που βρήκε μπροστά του, με τó πιστόλι του Λώρενς βρισκόταν κιόλας μέσα στη φούχτα του και κλωτσούσε βήχοντας ξερά. Τó άλογο τρέκλισε και σωριάστηκε χάμω.

Ο ίσκιος τινάχτηκε μακριά για να μην πλακωθεί κάτω από τó άλογο, πυροβόλησε μιá φορά προς τó μέρος του Λώρενς και πήδησε σ' ένα άλλο άλογο. Αυτή τη φορά στάθηκε πιό τυχερός. Μολονότι οι πυροβολισμοί άντηχούσαν από κάθε πλευρά, κατάφερε να ξεφύγει χωρίς να πάθει τίποτα και να χυθή προς

τόν κάμπο, με κατεύθυνσι την σιδηροδρομική γραμμή.

Ο Λώρενς, φωνάζοντας δυνατά τ' όνομά του για να μη τραβήξη προς τó μέρος του τις σφαίρες τών φρουρών, πήδησε σ' ένα άσπρο άλογο και ώρμησε πίσω από τόν φυγάδα. Ξοπίσω του και σε μικρή απόστασι, άντήχησαν τά ποδοβολητά τών άλλων τών φρουρών.

Τó κυνηγητό ήταν από τά πιό παράξενα που είχε γνωρίσει ó Λώρενς. Ήταν σαν να κυνηγούσε ένα φυγαλέο και αύλο φάντασμα μέσα στους σκοτεινούς διαδρόμους και τις κατακόμβες ενός μεσαιωνικού πύργου.

Μέσα στην γκριζόμαυρη έκτασι της άμμου, ó καβαλλάρης πότε εξαφανιζόταν και πότε έμφανιζόταν έντελώς άπροσδόκητα, σαν να τόν κατάπινε ξαφνικά ή γή και να τόν ξερνούσε έξισου ξαφνικά πιό πέρα. Η απόστασις ανάμεσα σ' αυτόν και στόν Λώρενς πότε μεγάλωνε και πότε μικραине, σάμπως ó άνθρωπος αυτός να διασκεδάζε παίζοντας με τούς διώκτες του.

Μά ή τύχη, που ως εκείνη τη στιγμή είχε σταθεί με τó μέρος του, άρχισε ξαφνικά να τόν έγκαταλείπει. Ο ούρανός πίσω, προς τó μέρος του στρατοπέδου, άρχισε να φωτίζεται προαναγγέλλοντας μιá γοργή ανατολή του ήλιου. Ο Λώρενς έβλεπε τώρα καθαρά τη σιλουέττα του ανθρώπου που κυνηγούσε. Φορούσε άραβική ρόμπα και ήταν ώπλισμένος με καραμπίνα. Σε μιá στιγμή μάλιστα, που γύρισε για να πυροβολήση έναντιόν του Λώρενς, ó Άγγλος άρχηγός τών έπαναστατών Άράβων τόν αναγνώρισε. Ήταν ó Χουσεϊν.

Τά πόδια του Λώρενς σφίχτηκαν με δύναμι στην κοιλιá του άλλου του και ή απόστασις ανάμεσα σ' αυτόν και στόν Χουσεϊν άρχισε να έλαττώνεται αίσθητά. Μιá σκέψις κυριαρχούσε στο μυαλό του

Λώρενς: "Επρεπε νά τόν φτάση... νά τόν φτάση ό-
πωσδήποτε, πριν ό προδότης "Αραβας πλησίαζε στη
σιδηροδρομική γραμμή και κατέφευγε στα τουρκικά
στρατεύματα που την φρουρούσαν. "Επρεπε νά πάρη
πίσω τό τηλεγράφημα, πριν αυτό έφτανε στα χέρια
τών έχθρών.

Κι' έπρεπε νά τόν πιάση ζωντανό τόν Χουσεΐν!
"Όταν ό Λώρενς θά τόν άπειλούσε πώς θά τόν πα-
ρέδιδε στα χέρια των συμπατριωτών του, που ήξαι-
ραν τόν τρόπο νά κάνουν κι' έναν τάφο νά μιλήση,
ό Χουσεΐν θά μιλούσε.

"Η άπόστασις ανάμεσα στα δυό άλογα δέν ήταν
τόρα μεγαλύτερη από δέκα μέτρα. "Ο Χουσεΐν γύ-
ρισε γιά νά στείλη μιá άκόμα σφαίρα πρós τόν Λώ-
ρενς, μά τό πιστόλι του άφησε μόνον έναν ξερό με-
ταλλικό κρότο. "Ηταν άδειο! Μě μιάν άγρια βλα-
στήμια, ό άντρας πέταξε μακριά τό πιστόλι του.
Δέν προλάβαινε νά τό γεμίση έγκαίρως τώρα.

"Άφησε τὰ χαλινάρια του άλόγου του και δοκίμα-
σε νά ξεκρεμάση την καραμπίνα από τόν ώμο του.
Τό άλογο παρεξήγησε, φαίνεται την κίνησι αυτή,
γιατί ό καλπασμός του μεταβλήθηκε σέ τροχασμό,
δίδοντας έτσι την εύκαιρία στο άσπρο άλογο του
Λώρενς νά βρεθί δίπλα του με μερικά πηδήματα.

Σάν αϊλουρος, ό Λώρενς άποσπάστηκε από την
σέλα, διέγραψε μιá μικρή τροχιά και τὰ μπράτσα
του τύλιξαν τό κορμί του Χουσεΐν που δέν είχε προ-
λάβει νά ξεκρεμάση την καραμπίνα του.

Κυλίστηκαν κι' οι δυό χάμα, επάνω στην γκρί-
ζα άμμο, φωτιζόμενοι από τις πρώτες άκτίνες του
πρωινού ήλιου. "Ο "Αραβας δέν μπόρεσε ν' αντι-
σταθί. Μιά τρομερή γροθιά του Λώρενς κάτω από
τό σαγόνι έκανε την αύγή νά γίνη πάλι νύχτα γι'
αυτόν και τόν ξάπλωσε άναπαυτικά επάνω στην
ψυχρή από τη δροσιά της νύχτας άμμο.

"Ο Λώρενς, με άνάσα κομμένη από τό λαχάνια-
σμα και με χέρια που έτρεμαν από την άνυπομονη-
σία, τόν έβαξε πυρετωδώς. Του άφήρησε τὰ όπλα
και άναποδογύρισε μιá - μιá τις τσέπες του. Μά

ούτε στις τσέπες ούτε στο ζωνάρι ούτε στις πτυχές
της ρόμπας του βρήκε ό Λώρενς αυτό που ζητούσε:
Τό τηλεγράφημα είχε εξαφανιστή!

ΟΠΟΥ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΣΤΙΓΜΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΜΟΡΦΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΚΑΘΙΣΜΕΝΟΣ μπροστά στο
τραπέζι του μέσα στη σκηνή του ό Λώρενς μόρφαιε
σκυθρωπά ανακρίνοντας τόν Χουσεΐν, που ήταν δε-
μένος χειροπόδαρα σέ μιá καρέκλα στο βάθος της
σκηνής. Δίπλα στον Λώρενς στεκόταν όρθιος ό Ντά-
γκεριαν, παρακολουθώντας την άνάκρισι με ζωηρό
ένδιαφέρον. Τό ξανθό μουστάκι του και τό γένι του
σάλειναν κάθε τόσο έκφραστικά, ενώ τὰ μάτια του
άστραφταν από άγανάκτησι, καθώς άκουγε τόν Λώ-
ρενς νά επαναλαμβάνη τις λεπτομέρειες της νυκτη-
ρινής επισκέψεως του Χουσεΐν στη σκηνή του.

— "Εκείνο που θέλω, Χουσεΐν, είπε άργά και
έντονα ό Λώρενς, είναι νά μάθω τί έγινε τό χαρτί
που πήρες από την τσέπη μου. "Αν μου πής που
βρίσκεται θά γλυτώσης τη ζωή σου. "Αν δέν μι-
λήσης, θά σέ παραδώσω στους συμπατριώτες σου.
Περιμένουν άνυπόμονα έξω και έχουν έναν θαυμάσιο
τρόπο νά σέ κάνουν νά μιλήσης. Ξέρεις, έ; Θά σου
κουρέψουν τό κεφάλι, θά τό χαράξουν μ' ένα ξυρά-
φι, θά πασπαλίσουν τις πληγές με αλάτι και θά
σέ άφήσουν δεμένο κάτω από τόν καφετέρο ήλιο!...
Δέν θά ήθελα νά σου συμβή κάτι τέτοιο, Χουσεΐν.
Είσαι ένας καλός "Αραβας και είμαι βέβαιος ότι σέ
παραπλάνησαν. Τό χαρτί όμως που πήρες έχει με-
γάλη σημασία. "Η ζωή πολλών ανθρώπων κρέμεται
από αυτό. "Αν δέν μου πής που μπορώ νά τό βρώ,
είμαι άναγκασμένος...

Τά χαρακτηριστικά του Χουσεΐν παραμορφώθη-
καν από τόν τρόπο. "Ηξερε καλά πόσο τρομερό ή-
ταν τό μαρτύριο που του είχε περιγράψει ό Λώρενς.

Είχε δη ἕναν κατάσκοπο κάποτε νὰ σπαράζει καὶ νὰ οὐρλιάζει ἀνατριχιαστικά κάτω ἀπὸ τὸν καφετρὸ ἥλιο καὶ οἱ κρουαγιές του ἀντηχοῦσαν ἀκόμα στ' αὐτιά του.

— Δὲν... δὲν τὸ ἔχω πιά... μουρμούρισε.

— Τὸ ξέρω πῶς δὲν τὸ ἔχεις πιά, ἐπάνω σου τουλάχιστον, εἶπε ὑπομονητικά ὁ Λῶρενς. Σ' ἔφαξα μὲ προσοχή. Ποῦ εἶναι ὅμως τώρα;

— Τὸ... τὸ ἔδωσα σὲ κάποιον... χτὲς τὴ νύχτα, πρὶν ἀρπάξω τὸ ἄλογο καὶ φύγω, ἀπήντησε ὁ Χουσεῖν.

— Σὲ ποῖον τὸ ἔδωσες;

— Δὲν... δὲν ξέρω... Ἦρθε στὴ σκηνή μου καὶ τοῦ τὸ ἔδωσα... Τὸν ἄφησα μέσα στὴ σκηνή μου, ὅταν ἐστὶ Σαχίμπτ πλησίασες σέρνοντας. Σὲ εἴχαμε δὴ καὶ αὐτὸς μὲ διέταξε νὰ φύγω. Ν' ἀρπάξω ἕνα ἄλογο καὶ νὰ φύγω, γιὰ νὰ τοῦ δώσω ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ. Αὐτὸς μ' ἔβαλε νὰ κλέψω τὸ χαρτί...

— Τὸν ἤξερες ἀπὸ πολὺν καιρὸ; ρώτησε ὁ Λῶρενς μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις του τεντωμένες.

— Ναί..., ἀπήντησε ἀργὰ ὁ Χουσεῖν. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ... Τὸν εἶχα πρωτοδὴ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο...

— Εἶναι ὁ... Ἄλ Σεϊτάν;

— Ὁ τρόμος φώλιασε πάλι στὸ βλέμμα τοῦ Ἀραβὰ. Ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ τὸ ξανάκλεισε χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Τὰ δόντια τοῦ Λῶρενς σφίχτηκαν. Τὸ μουστάκι καὶ τὸ γένι τοῦ Ντάγκερμαν σάλειψαν νευρικά:

— Εἶναι ὁ... Ἄλ Σεϊτάν; ρώτησε πάλι ὁ Λῶρενς.

— Ὁ Χουσεῖν κύτταξε μὲ ἀπόγνωση μιὰ τὸν Λῶρενς καὶ μιὰ τὸν Ντάγκερμαν κι' ἔπειτα τὸ βλέμμα του στράφηκε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ εἰσοδο τῆς σκηνῆς. Μερικοὶ ἀγριωποὶ συμπατριῶτές του, ὄρθιοι μερικὰ μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὴ σκηνή, κύτταζαν πρὸς τὸ μέρος του ἐκφραστικά.

— Ναί, Σαχίμπτ, εἶπε γοργά. Εἶναι ὁ Ἄλ Σεϊτάν!

— Ὅσο κι' ἂν περίμενε τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ὁ Λῶρενς δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀνασκιρτήσῃ. Ὁ Ντάγκερμαν πῆρε ξαφνικά μιὰ καρέκλα καὶ κάθισε σὰν κάποιος συγκίνησις νὰ τοῦ εἶχε λύση τὰ γόνατα.

— Εἶναι... μέσα στὸ στρατόπεδόν μας ὁ Ἄλ Σεϊτάν, Χουσεῖν; ρώτησε ὁ Λῶρενς μὲ φωνὴ τεντωμένη σὰν χορδὴ τόξου.

— Ὁ Ἀραβὰς ἔμεινε σιωπηλός. Ἐβρεξε τὰ ξερά χεῖλη του μὲ τὴ γλῶσσα του κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Τὸ κορμί του τρανιάζονταν σχεδὸν ἀπὸ τὸν τρόμον ποῦ τοῦ σπάραζε τὴν ψυχὴ.

— Εἶναι μέσα στὸ στρατόπεδόν μας ὁ Ἄλ Σεϊτάν; ρώτησε πάλι ὁ Λῶρενς.

Μὲ προσπάθεια ποῦ ἔκανε σταγόνες ἰδρώτα νὰ φανοῦν στὸ μέτωπόν του, ὁ Χουσεῖν τραύλισε:

— Ν...ναί!...

— Ποιὸς εἶναι;

Οἱ δυὸ Εὐρωπαῖοι ἔσκυψαν μὲ ἀγωνία πρὸς τὰ ἑμπρὸς περιμένοντας τὴν ἀπάντησι, ποῦ ὅμως δὲν ἦρθε.

— Ποιὸς εἶναι; ἐπανελάβε ὁ Λῶρενς.

— Ὁ Χουσεῖν ἔμεινε καὶ πάλι σιωπηλός, ἐξακολουθώντας νὰ τρέμῃ. Ὁ Λῶρενς σηκώθηκε.

— Πολὺ καλά, εἶπε κοφτά. Θέλησα νὰ τὸ ἀποφύγω αὐτό, μὰ εἶσαι πεισματάρης, σὰν ἐτοιμογενὴν φορὰδα! Θὰ σὲ παραδώσω στοὺς συμπατριῶτες σου!

Τὸ κεφάλι τοῦ Χουσεῖν τινάχτηκε πρὸς τὰ ἑπάνω σὰν σπρωγμένο ἀπὸ κάποιο ἑλατήριο. Τὸ πρόσωπό του συσπάστηκε φριχτά.

— Ὅχι!, φώναξε. Ὅχι! Θὰ... Θὰ μιλήσω! Δό...δόστε μου ὅμως πρώτα λίγο νερό... Τὸ λαρύγγι μου ἔχει ξεραθῇ ἀπὸ τὴ δίψα!

— Ὁ Λῶρενς χτύπησε δυνατὰ τὶς παλάμες του κι' ὁ Ἀχμέτ φάνηκε στὴν εἰσοδο τῆς σκηνῆς.

— Φέρε ἕνα φλασκὶ νερὸ γιὰ τὸν Χουσεῖν, διέταξε ὁ Λῶρενς.

Ὁ ὑπρέτης ἔκανε ἕνα σαλαάμ καὶ χάθηκε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σὲ λίγα λεπτά κουβαλώντας ἕνα μικρὸ φλασκί γεμάτο νερό. Τὸ ἔδωσε στὸν Χουσεῖν καὶ δῆλκε γοργά. Ὁ Λῶρενς ἔλυσε τὸ ἕνα χέρι τοῦ αἰχμαλώτου κι' αὐτὸς κόλλησε τὸ στόμιο τοῦ φλασκοῦ στὰ χεῖλη καὶ ἤπιε μὲ τὴν ἀπληστία διψασμένου ἵπποτοτάμου. Δὲν ἄφησε τὸ φλασκί παρὰ μόνον ἀφοῦ τὸ ἀδειασε ἐντελῶς. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνῃ κατακόκκινο, ὅταν τελείωσε καὶ ἀνάσαινε βαρειά.

— Λοιπόν; ρώτησε πάλι ὁ Λῶρενς. Ποιὸς εἶναι ὁ Ἄλ Σεϊτάν;

Ὁ Χουσεῖν ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ τὸ ξανάκλεισε μὲ φανερὴ ἀγωνία. Τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ ξανάκλεισε δυὸ φορές ἀκόμα. Ἐπειτα τὰ μάτια του γούρλωσαν καὶ τὸ κορμί του τινάχτηκε ἀπότομα σὰν νὰ τὸ εἶχε διαπεράσει ἡλεκτρικὸ ρεῦμα. Τέλος ἄφησε μιὰ κραυγὴ, ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸ στήθος κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Μὲ δυὸ γοργὰ δῆματα, ὁ Λῶρενς δρέθηκε κοντά του. Ἐψάξε γιὰ τὸν σφυγμὸ του κι' ἔπειτα ἀνασάκωσε τὸ κεφάλι τοῦ Ἀραβᾶ.

Ἀφροὶ φάνηκαν στὰ χεῖλη του.

— Εἶναι νεκρός!, εἶπε ὁ Λῶρενς μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε κάτι ἀπὸ τὴν παγεράδα τοῦ ἀτσαλιού. Τὸν δηλητηρίασαν!

Ὁ Ντάγκερμαν ἀνασηκώθηκε στὴν καρέκλα του καὶ ξανακάθισε.

— Τὸ...φλασκί!, μουρμούρισε.

Ὁ Λῶρενς χτύπησε μὲ μανία τὶς παλάμες του. Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή ὁ ὑπρέτης του φάνηκε στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς.

— Ἀχμέτ!, εἶπε μὲ συγκρατημένη ὀργὴ ὁ Λῶρενς. Ἀπὸ ποῦ πήρες τὸ φλασκί μὲ τὸ νερὸ ποὺ ἔφερες;

— Ἀπὸ τὴ σκηνή μου, Σαχίμπ!, ἀπάντησε μὲ ἀπόρησιν ὁ Ἀραβᾶς.

Γύρισε, εἶδε τὸ κρεμασμένο κεφάλι τοῦ Χουσεῖν

καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Αἱ, ἔκανε.

— Κάποιος ἔρριξε δηλητήριο στὸ νερὸ. Ἀχμέτ!, συνέχισε ὁ Λῶρενς. Εὐὸ τὸ ἔκανες αὐτό;

Ἡ ἐκφρασις ἐκπλήξεως καὶ ὀδύνης ποὺ φάνηκε στὸ μελαχροινὸ πρόσωπο τοῦ ὑπρέτη, ἔπεισε τὸν Λῶρενς πὼς ὁ Ἀχμέτ ἦταν ἀθῶος.

— Ὁ Ἀλλάχ μάρτυς μου, Σαχίμπ!, φώναξε ὁ Ἀραβᾶς.

— Σὲ πιστεύω, Ἀχμέτ, εἶπε ὁ Λῶρενς. Πὼς ὁμως μῆλκε τὸ δηλητήριο μέσα στὸ φλασκί; Κάποιο χέρι πρέπει νὰ τὸ ἔρριξε...

Ὁ Ἀχμέτ ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ μερικὲς στιγμὲς κутτάζοντας πότε τὸν Λῶρενς καὶ πότε τὸν νεκρὸ Χουσεῖν. Ξαφνικὰ τὰ μάτια του ἔλαμψαν.

— Δὲ... δὲν ξέρω, μουρμούρισε, μὰ... πηγαίνοντας στὴ σκηνή μου εἶδα νὰ μπαίνει ἐκεῖ ὁ Ἀλί, ὁ συμπατριώτης τοῦ Χουσεῖν. Μῆλκα στὴ σκηνὴ δυὸ στιγμὲς ἔπειτα ἀπ' αὐτόν, μὰ δὲν χρειάζεται περισσότερο γιὰ ν' ἀδειάσῃ ἕνα μπουκαλάκι μέσα σ' ἕνα φλασκί. Τὸ φλασκί ἦταν ἀκουμπημένο χάμω, δίπλα στὴν εἴσοδο. Ὅταν μῆλκα, μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ μοῦ ζητήσῃ λίγο καπνὸ γιὰ τὸ τσιμποῦκι του. Μπορεῖ ν' ἀκούσε ποῦ μοῦ ἔλεγε νὰ φέρω νερὸ, Σαχίμπ, καὶ νὰ πῆγε στὴ σκηνή μου γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ δηλητήριο.

Ὁ Λῶρενς πλησίασε γοργὰ στὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς καὶ φώναξε στοὺς Ἀραβες ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι ἀπέξω:

— Τρέξτε γρήγορα νὰ πιάσετε τὸν Ἀλί, ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Σαουὶν! Εἶναι προδότης καὶ δολοφόνος! Μὴν τὸν πειράξετε ὅμως... Φέρτε τὸν ἐδῶ!

Οἱ Ἀραβες σκορπίστηκαν ἀμέσως πρὸς κάθε κατεύθυνσιν ἀφήνοντας ξεφωνητὰ ἀγανακτήσεως. Ὁ Λῶρενς μῆλκε πάλι στὴ σκηνή.

Ὁ Ντάγκερμαν κῦτταξε διαπεραστικὰ τὸν Ἀχμέτ.

— Ἀχμέτ, εἶπε ξαφνικὰ, πὼς ξέρεις ὅτι ὁ Ἀλί ἀδειασε ἕνα μπουκαλάκι στὸ φλασκί;

— Δέν ξέρω τίποτα, ἀπήντησε ἀπλά ὁ Ἀχμέτ. Μπορεῖ καί νά ἔρριξε σκόνη ἐκεῖ μέσα ἢ καί κάτι ἄλλο... Μπορεῖ καί νά μὴν ἔρριξε τίποτα.. Ὁ Ἀλλάχ μόνο κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἀλὶ ξέρουν.

Ὁ Λῶρενς κάθησε θραεῖα στὴν καρέκλα του καὶ θυσιῶθηκε σὲ σκέψεις. Ὁ ἐχθρὸς, ὁ φόν. Σοῦλτσε, θρυσκόταν μέσα στὸ ἴδιο στρατόπεδο κι' ἦταν ἀρκετὰ τολμηρὸς καὶ ἐπιδέξιος ὥστε νά βάλῃ ἀνθρώπους του νά κλέβουν τὸ τηλεγράφημα μέσα ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Λῶρενς καὶ νά χτυπήσῃ θανατηφόρα τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποῦ ὁ Χουσεῖν ἦταν ἕτοιμος νά τὸν ἀποκαλύψῃ...

Ποῖος ὅμως μποροῦσε νά ἦταν ὁ Ἀλ Σεϊτάν; Τὸ ὅτι δέν ἦταν Ἀραβας ἦταν ἀναμφισβήτητο γιὰ τὸν Λῶρενς. Ὁ φόν Σοῦλτσε εἶχε δράσει καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου καί, φυσικά, οἱ Γερμανοὶ— ἂν εἶχαν ἕναν πρῶτης τάξεως κατὰσκοπο Ἀραβὰ— δέν θὰ τὸν ἄφηναν νά ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Μέση Ἀνατολή, ποῦ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ζωτικά σημεία συγκρούσεως τῆς διεθνούς κατασκοπείας. Ὁ φόν Σοῦλτσε ἦταν Εὐρωπαῖος, ἂν ὄχι Γερμανός. Καί, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Χουσεῖν, θρυσκόταν μέσα στὸ στρατόπεδο τοῦ Λῶρενς καὶ εἶχε στὰ χέρια του τὸ τηλεγράφημα τοῦ στρατηγοῦ Ἀλλενμπυ.

Υπῆρχε, βέβαια, τὸ ἐνδεχόμενο νά εἶχε μεταμφιεστῇ ὁ φόν Σοῦλτσε σὲ Ἀραβὰ, μὰ αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς ἀπίθανο. Οἱ Ἀραβες ἐπαναστάτες γνωρίζονταν τόσο καλὰ μεταξύ τους, ὥστε μιά τέτοια μεταμφίεσις θὰ ἦταν ἀδύνατη.

Ἐπομένως ὁ φόν Σοῦλτσε ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς «μὴ Ἀραβες» ἐνοίκους τοῦ στρατοπέδου. Καὶ οἱ «μὴ Ἀραβες» αὐτοὶ μετρούσαν στὰ δάχτυλα. Ὁ Λῶρενς ἔκανε μιά γοργὴ ἀνασκόπησίν τους:

Ρούντολφ Ντάγκερμαν, ἀρχιμηχανικός τῶν σιδηροδρόμων Χετζάλ—Μεντίνας, Ἑλβετός. Προερχόταν ἀπὸ τὸ τμήμα τῆς Ἑλβετίας ὅπου ὀμιλεῖται ἡ γερμανικὴ γλῶσσα. Εἶχε δοηθῇ πολὺ τοὺς Ἀραβες ἐπαναστάτες στὸν πόλεμο ἑναντίον τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Τούρκων καὶ εἶχε ὁ ἴδιος ἀνατινάξει ἀρκε-

τὲς ἐχθρικές ἀμαξοστοιχίες. Αὐτὸ ὅμως δέν ἀπέδεικνε τίποτα. Μποροῦσε νά ἦταν αὐτὸς ὁ Ἀλ Σεϊτάν καὶ νά τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ καλυφθῇ, περιμένοντας τὴν εὐκαιρία νά δώσῃ ἕνα ἀποφασιστικὸ χτύπημα. Ἐξάλλου... ἦταν ἀμφιδέσιος, ὅπως ὁ Ἀλ Σεϊτάν!

Ἀντρέ Μαρτινέ, Γαλλοκαναδὸς ἀρχαιολόγος. Ἐνας εὐχάριστος τζέντλεμαν 45 ἐτῶν ποῦ ἤξερε νά διασκεδάζῃ τοὺς συνομιλητάς του μὲ ἀφηγήσεις ἀρχαιολογικῶν περιπετειῶν του σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Πολὺ γνωστὸς ὡς ἐπιστήμων.

Ζανὲτ Μαρτινέ, ἑξαιρετικὰ μορφωμένο καὶ ὁμορφο κορίτσι ποῦ εἶχε προσφέρει πολυτίμες ὑπηρεσίες στὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις. Θὰ μποροῦσε ἴσως νά δοηθῇ τὸν Λῶρενς στὴν ἀνακάλυψι τοῦ φόν Σοῦλτσε.

Ἰωσήφ Μοέν, Ἑβραῖος ἔμπορος, ἱκανὸς γιὰ τὰ πάντα, ὅταν μυριζόταν κέρδος. Ἦταν κι' αὐτὸς ἀμφιδέσιος...

Υπῆρχε ἀκόμα κι' ἄλλος ἕνας, ὁ...

Γοργὰ βήματα καὶ φωνές ταραχῆς καὶ ἐκπλήξεως ἀκούσθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Λῶρενς. Ὁ Ντάγκερμαν πρῶτος, κι' ἔπειτα ὁ Λῶρενς καὶ ὁ Ἀχμέτ πετάχτηκαν ἔξω. Ἐνας ὅμιλος Ἀράβων πλησίαζε. Χειρονομοῦσαν ταραγμένοι καὶ μιλοῦσαν ὅλοι μαζί.

Ὁ Λῶρενς σήκωσε τὰ χέρια του γιὰ νά ἐπιβάλῃ σιωπὴ.

— Ὅχι ὅλοι μαζί!, φώναξε. Δέν καταλαβαίνω τίποτα!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἀραβες ἀποσπαστήκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ προχώρησε πρὸς τὸν Λῶρενς.

— Σαχίμπ, εἶπε λαχανιασμένος, θρήκαμε τὸν Ἀλὶ!

— Τὸν θρήκατε; Καὶ γιατί δέν τὸν φέρατε ἐδῶ, ὅπως διέταξα; Σὰς ξέφυγε... ἢ μήπως τὸν σκοτώσαμε;

— Δέν μποροῦσε νά μὰς ξεφύγῃ, Σαχίμπ, ἀπήντησε ὁ Ἀραβας, οὔτε μποροῦσαμε νά τὸν σκοτώσωμε... Ὁ Ἀλὶ ἦταν νεκρὸς ὅταν τὸν θρήκαμε!

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΒΡΙΣΚΕΙ ΕΝΑ
ΠΤΩΜΑ, ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ
ΚΑΙ ΑΡΚΕΤΟΥΣ ΥΠΟΠΤΟΥΣ....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΛΩΡΕΝΣ ξνοιωσε ένα ρίγος

νά τον διαπερνά.

—Νε ...κρός! Σκοτωμένος;

—Ο "Αραβας σήκωσε τους ώμους του.

—Δεν ξέρω, απήντησε.

—Πού είναι;

—Κοντά στη σκηνή του 'Εβραίου εμπόρου. Τον άφησαμε όπως τον βρήκαμε. Είναι πεσμένος με....

Μά ο Λώρενς δεν άκουγε πιά. "Ετρεχε κιόλας προς το μέρος όπου ήξερε πως ήταν στημένη ή σκηνή του 'Ιωσήφ Μοέν, ενώ ή φαρδειά ρόμπα του ανέμιζε στον άερα. Ξοπίσω του ώρμησε ο Ντάγκερμαν θλαστήμωντας ανάμεσα στα δόντια του.

Ο Λώρενς έφτασε στο μέρος όπου βρισκόταν ο νεκρός, ώδηγημένος από το πλήθος που είχε συγκεντρωθή εκεί. Παραμέρισε με θίαιες χειρονομίες τους "Αραβες και στάθηκε μπροστά στο πτώμα.

Ο 'Αλί ήταν πεσμένος πλαγιαστά με το ένα του γόνατο διπλωμένο και το ένα του μπράτσο κάτω από το σώμα του. Μιά φριχτή έκφρασις αγωνίας και όδύνης ήταν χαραγμένη στο συσπασμένο πρόσωπό του, θυμίζοντας την έκφρασι που είχε πάρει το πρόσωπο του Χουσεΐν.

Ο Λώρενς έσκυψε και τον έξήτασε. Ο νεκρός δεν είχε κανένα τραύμα πουθενά, κανένα σημάδι που να δείχνει πως είχε σκοτωθή με μαχαίρι, πιστόλι ή άλλο φονικό όργανο.

—Τόν... δηλητηρίασαν κι' αυτόν!, άκουσε να λέει πίσω του ή φωνή του Ντάγκερμαν.

Κι' ο Λώρενς ήταν σίγουρος πως τά λόγια αυτά ήταν αληθινά. Με δυσκολία άνοιξε το στόμα του πτώματος και σφύριξε από την έκπληξι που δοκίμασε. Τα δόντια του νεκρού δεν ήταν κατάλευκα, όπως όλων των άλλων 'Αράβων. Είχαν πάρει, όπως

κι' ή γλώσσα και τά ούλα του, ένα σκούρο χρώμα! Μιά όσμη έκανε τά ρουθούνια του ν' άνοιγοκλείσουν.

—Σοκολάτα!, μурμουρίσε.

Έψαξε γοργά τις τσέπες του 'Αλί κι' έβγαλε τρεις μεγάλες σοκολάτες. Καί τότε πρόσεξε ότι το θύμα κρατούσε στο χέρι του μιαν άκόμα σοκολάτα, μισοφαγωμένη.

—Είναι άπ' αυτές που πουλάει ο 'Εβραίος έμπορος!, φώναξε κάποιος.

Τά φρούδια του Λώρενς ζάρωσαν και τά χείλη του σφίχτηκαν. 'Ανωρθώθηκε κι' έτοιμάστηκε κάτι να πη, όταν διαπεραστική φωνή άκούστηκε κάπου εκεί κοντά.

—Τόν Λώρενς! Φωνάξτε γρήγορα τόν Λώρενς! Τόν Σαχίμπ! Μου έκλεψαν την «μπελλαντόνα»!

"Ηταν ή φωνή του 'Ιωσήφ Μοέν, του 'Εβραίου. Στεκόταν μπροστά στη σκηνή του, δέκα μέτρα πιο πέρα, και φώναζε χειρονομώντας. Ο Λώρενς πήρε στα χέρια του τις σοκολάτες και προχώρησε προς τόν 'Εβραίο. Αυτός, μόλις τόν αντίκρουσε, έτρεξε κοντά του και άρχισε να φωνάζει πάλι:

—Την μπελλαντόνα, κύριε Λώρενς! Μου έκλεψαν την μπελλαντόνα!

—Ποιά μπελλαντόνα; ρώτησε ο Λώρενς κυττάζοντας τον διαπεραστικά.

—Τό μπουκάλι με την μπελλαντόνα, κύριε Λώρενς! Είναι δυνατό δηλητήριο ή μπελλαντόνα! Αυτός που έκλεψε τό μπουκάλι ή ήταν κανέναν βλάκα, που τό πέρασε για λικέρ και που θα πληρώσει με τη ζωή του την κλοπή, ή ήταν κάποιος που σκοπεύει να κάνει εγκλημα!

Ο Λώρενς προχώρησε προς την κωνική σκηνή του 'Εβραίου και πέρασε από τό τριγωνικό άνοιγμα της. Ο Μοέν κι' ο Ντάγκερμαν τόν άκολούθησαν.

Τό έσωτερικό της σκηνής ήταν ένα έκπληκτικό άνακάτωμα από κασόνια με πλάκες σαπουνιού, δέματα από φύλλα καπνού, σωρούς από σφραγισμένα μπουκάλια με κονιάκ, ούισκυ και άλλα ποτά, βάζα,

μπρουκαλάκια με φάρμακα, ένα τόπι υφασμα κι' άλλα έμπορεύματα.

— Ο Λώρενς κάθισε στο κρεβάτι του Έβραίου και είπε άπροσδόκητα:

— Μπορώ να σας προσφέρω μιὰ σοκολάτα κ. Μοέν;

— Ο Έβραίος γούρλωσε τὰ μάτια του.

— Σο... σοκολάτα; τραύλισε. Δέ... δεν καταλαβαίνω! "Ε...χω ένα κασόνι ολόκληρο σοκολάτες! Πουλῶ σοκολάτες...

— Δεν έχει σημασία αυτό, κ. Μοέν, είπε ήρεμα και εύγενικά ο Λώρενς. Έχω την ευχαρίστησι να σας προσφέρω μιὰ σοκολάτα... Πάρτε την και φάτε την, ενώ θα μιλούμε για την εξαφάνισι της μπελλαντόνας σας...

— Ο Έβραίος τὸν κύτταξε γεμάτος ἀπορία. Ξαφνικά ο τρόμος έλαμψε σκοτεινὰ μέσα στὰ μάτια του. Έκανε ένα βήμα πίσω και πρότεινε τὰ χέρια του με τὶς παλάμες πρὸς τὰ εμπρός, σὰν νὰ ήθελε νὰ ἀποκρούση κάποιον μεγάλο κίνδυνο.

— Εἰστε... πολὺ ἀλλόκοτος σήμερα, κ. Λώρενς! Για... γιατί μου δίνετε αὐτὴ τὴ σοκολάτα; Δεν εἶναι φυσικὸ αὐτό. Δεν εἶναι κανονικὸ... Κάτι συμβαίνει!

— Δεν θὰ δεχθῆτε, λοιπόν, τὴ σοκολάτα ποὺ σας προσφέρω, κ. Μοέν; ἐπανελάβε ὁ Λώρενς ἀργά...

— "Οχι!... ὄχι κύριε Λώρενς! Δεν τὴν δέχομαι! Κάτι συμβαίνει! Έξηγήστε μου, σας παρακαλῶ, τί συμβαίνει! Εἶμαι γεμάτος αγωνία. Μήπως... ἡ μπελλαντόνα...

Σώπασε κι' ὁ τρόμος του ἔγινε πιὸ έντονος.

— Ο Λώρενς τὸν κύτταξε στὰ μάτια και ρώτησε:

— Πότε σας ἔκλεψαν τὸ μπουκάλι με τὴν μπελλαντόνα, κ. Μοέν;

— Δέ... δεν ξέρω. Μοὺ τὸ ἔκλεψαν ἴσως χτές

τὴ νύχτα. τὴν ὥρα ποὺ βρισκόμουν μαζί σας μπρὸς στὰ στὴ σκηνή σας. Σήμερα τὸ πρωὶ δεν εἰλειπα καθόλου ἀπὸ τὴ σκηνή μου. Δεν πρόσεξα ὅμως παρὰ μόνο ἐδῶ και λίγα λεπτά πὼς τὸ μπουκάλι με τὴν μπελλαντόνα εἰλειπε!

— Τί τὴν θέλατε τὴν μπελλαντόνα μαζί σας, κ. Μοέν; ρώτησε ὁ Ντάγκερμαν.

— Ο Έβραίος σάλεψε τὰ χέρια του ζωηρά.

— Για φάρμακα!, ἀπήντησε. Φτιάχνω φάρμακα με τὴν μπελλαντόνα. Φάρμακα γιὰ τὰ μάτια και τὴν κοιλιά... Δεν εἶμαι μόνο ἔμπορος, εἶμαι και λίγο γιατρός και φαρμακοποιός; ξέρετε! Θεέ μου! Πέστε μου, λοιπόν, κύριε Λώρενς, τί συνέβη!

— Δυὸ ἄνθρωποι πέθαναν δολοφονημένοι, ἀπήντησε ὁ Λώρενς. Ὁ πρῶτος ήπιε νερὸ ποὺ περιείχε δηλητήριο κι' ὁ δεύτερος σοκολάτες... Ἀπὸ τὶς σοκολάτες αὐτές ποὺ κρατῶ!

— Ο Έβραίος ἄφησε μιὰ μικρὴ κραυγή.

— Καί... και μοὺ δόσατε νὰ... φάω μιὰ τέτοια σοκολάτα, κ. Λώρενς! Θελήσατε νὰ... με δηλητηριάσετε;

— Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ήταν κωμική, μὰ ὁ Λώρενς δεν χαμογέλασε.

— "Οχι, κ. Μοέν. Δεν θέλησα νὰ σας δηλητηριάσω. Θέλησα νὰ βεβαιωθῶ ἂν ξέρατε πὼς οἱ σοκολάτες ήσαν δηλητηριασμένες.

— Καί... βεβαιωθήκατε;

— "Οχι!

— "Οχι; Μὲ... θεωρεῖτε ὡς δολοφόνο;

— Δεν ξέρω. Ξέρω μόνο πὼς κάποιος δολοφόνησε τοὺς δύο αὐτοὺς ἄνθρώπους, ἢ μάλλον τὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς, γιατί ὁ πρῶτος δολοφονήθηκε, φαίνεται, ἀπὸ τὸν δεύτερο. Κι' αὐτὸς ὁ «κάποιος» βρίσκεται μέσα στὸ στρατόπεδο, γιατί ἔδωσα διαταγὲς νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο οὔτε ποὺλ!

Μιὰ βαρεὶὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε μέσα στὴ σκηνή γιὰ νὰ σπάσῃ σὲ λίγο ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Λώρενς:

— Ποιοὶ ἀγόρασαν σοκολάτες ἀπὸ ἐσῶς σήμερα τὸ πρωὶ, κ. Μοέν;

‘Ο Έβραίος έμεινε σκεπτικός γιά μερικές στιγμές.

— Διάφοροι “Αραβες... ή δεσποινίς Μαρτινέ, ό κ. Ντάγκερμαν...

— ‘Ο Ντάγκερμαν;

‘Ο Λώρενς γύρισε και κύτταξε με άπορία τόν ‘Ελβετό άρχιμηχανικό. ‘Ο Ντάγκερμαν κοκκίνισε και πέρασε τη γλώσσα του επάνω από τή χείλη του.

— Δέν μου τή είπατε αυτό, Ντάγκερμαν!

Δέν νομίζω πώς πρέπει να κάνω άναφορά κάθε φορά που ψωνίζω κάτι, Λώρενς!, άπήντησε ό Ντάγκερμαν γκρινιαρικά. ‘Απλώς, μου ήρθε ή όρεξις να φάω σοκολάτες και, ξέροντας ότι ό κ. Μοέν πουλούσε άπ’ αυτές, άγόρασα μερικές και τις έφαγα. Δέν φαντάζομαι να ύποψιάζεστε έ μ έ ν α ως δολοφόνο! “Η ως... “Αλ Σεϊτάν!

Και γέλασε. Τό γέλιο του ήταν ξερό και δυσάρεστο, σαν να έτριβε κανείς με τήν παλάμη του τό τεντωμένο πανί μιάς σκηνής.

— Δέν σας ύποψιάζομαι, Ντάγκερμαν, είπε ό Λώρενς με κάποια άνυπομονησία. Τά πράγματα όμως είναι κάπως περίεργα... “Αν ό ίδιος ό κ. Μοέν δέν είναι ό δολοφόνος, κάποιος μέσα από τό στρατόπεδο αυτό — κι αυτός ό κάποιος πρέπει να είναι ό φόν Σουλτσε — έκλεψε τό μπουκάλι με τήν μπελλαντόννα, έβαλε τόν ‘Αλί να δηλητηριάση τόν Χουσεΐν και του έδωσε έπειτα μερικές σοκολάτες δηλητηριασμένες γιά να κλείση και τό δεύτερο αυτό στόμα, γιατί καταλάβαινε ότι ό ‘Αλί δέν μπορούσε να ξεφύγη από τό στρατόπεδο. Αυτός λοιπόν ό κάποιος πρέπει να άγόρασε τις σοκολάτες, έκτός... έκτός άν τις έκλεψε! Σας λείπουν καθόλου σοκολάτες, κ. Μοέν;

‘Ο Έβραίος κούνησε τό κεφάλι του άρνητικά.

— “Οχι, δέν μου έκλεψαν ούτε μιά σοκολάτα, κύριε Λώρενς.

— ‘Επομένως, συνέχισε ό Λώρενς, ένας άπ’ αυτούς που άγόρασαν σήμερα τό πρωί σοκολάτες

πρέπει να είναι ό ένοχος ή όργανο του ένόχου.

— Θα μπορούσε όμως ό δολοφόνος να είχε άγοράσει από χτές τις σοκολάτες, παρατήρησε ό Ντάγκερμαν.

— Δέν είναι άπίθανο αυτό, άπήντησε ό Λώρενς, μολοντί θα του ήταν άδύνατο να προβλέψη ότι τά πράγματα θα έπαιρναν τέτοιαν εξέλιξη και πως θα άναγκαζόταν να χρησιμοποίηση δηλητηριασμένες σοκολάτες. Πάντως, άν θεωρήσαμε ως μάλλον άπίθανο τό ένδεχόμενο να είχε άγοράσει ό δολοφόνος χτές τις σοκολάτες και να μήν τις είχε φάει, είναι πιθανώτερο ότι τις άγόρασε σήμερα τό πρωί. Έλάτε μαζί μου, κ. Μοέν. Θέλω να ρίξετε μιά ματιά στα πτώματα και να μου πήτε άν οι άνθρωποι αυτοί είχαν άγοράσει σοκολάτες σήμερα τό πρωί ή χτές τό βράδυ.

✱

Βγήκε από τη σκηνή, ακολουθούμενος από τόν ‘Ιωσήφ Μοέν που ξεροκατάπινε, συστρέφοντας νευρικά τά δάχτυλά του και τόν Ρούντολφ Ντάγκερμαν που μόρφαζε σκυθρωπά.

‘Ο κύκλος τών ‘Αράβων, που είχε πυκνώσει τώρα γύρω από τόν νεκρό ‘Αλί, άνοιξε γιά να περάσουν ό Λώρενς και οι συνοδοί του.

‘Ο Μοέν, όταν αντίκρυσε τό φριχτά συσπασμένο πρόσωπο του πτώματος, γούρλωσε τά μάτια του και άρχισε να τραβά σπασμωδικά τό μακρόστενο γέμι του. Έπειτα άνοιξε τό στόμα του γιά να μιλήση. ‘Ο Λώρενς δέν σταμάτησε:

— Θα μου πήτε αργότερα αυτό που θέλετε, είτε γόργα. ‘Ακολουθήστε με τώρα στη σκηνή μου όπου βρίσκεται ό άλλος νεκρός.

‘Απομακρύνθηκαν από τό πλήθος, συνοδευόμενοι από τά βλέμματα τών ‘Αράβων που δέν ήταν και τόσο φιλικά όταν σταματούσαν επάνω στον Έβραίο έμπορο.

Όταν δέν ύπήρχε κοντά τους κανένας γιά να τούς άκούση, ό Λώρενς είπε με σιγανή φωνή:

— Σας παρακαλώ και τούς δυό να μήν άνα-

φέρετε τίποτα και σὲ κανέναν σχετικὰ μὲ τὶς δηλητηριασμένες σοκολάτες. Ἐπιμένω ιδιαίτερα στὸ σημείο αὐτό. Καὶ τώρα, κ. Μοέν, πέστε μου ἂν ὁ νεκρὸς ποὺ εἶδατε εἶχε ἀγοράσει σοκολάτες σήμερα τὸ πρωὶ ἢ ἐχτές τὸ βράδυ.

— Χτὲς τὸ βράδυ, ἀπάντησε ὁ Ἑβραῖος. Ἦρθε καὶ ἀγόρασε δυὸ σοκολάτες. Τὸ θυμάμαι αὐτὸ γιατί τὸ νόμισμα ποὺ μοῦ ἔδωσε εἶχε μιὰ τρυπούλα στὴ μέση καὶ δίστασα νὰ τὸ δεχθῶ. Θυμάμαι ὅμως ἐπίσης πὼς τὴ μιὰ σοκολάτα τὴν ἔφαγε μπροστὰ μου ὅσο νὰ τὸ δώσω τὰ ρέστα καὶ πὼς, θγαίνοντας ἀπὸ τὴ σκηνή μου, ξετύλιγε κιόλας τὴ δεύτερη.

Ὁ Λῶρενς ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός. Καθὼς πλησίαζαν στὴ σκηνὴ τοὺς, εἶπε πάλι στὸν Μοέν:

— Θέλω νὰ προσέξετε καλά. Θέλω νὰ θυμηθῆτε ἂν ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται νεκρὸς στὴ σκηνή μου ἀγόρασε σοκολάτες χτὲς τὸ βράδυ. Γιατὶ φυσικὰ, δὲν μπορεῖ ν' ἀγοράσει σήμερα τὸ πρωὶ. Προσπαθήστε νὰ θυμηθῆτε ἂν ἀγόρασε πολλὰς ἢ λίγες σοκολάτες καὶ κυρίως μὴ μιλήσετε ἂν εἶναι κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Ντάγκερμαν, μπροστὰ μας.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ σκηνὴ τοῦ Λῶρενς, ποὺ ἦταν τώρα κυριολεκτικὰ πολιορκημένη ἀπὸ ἓνα μεγάλο πλῆθος Ἀράβων, βρῆκαν τὸν Ἀχμέτ ὄρθιο στὴν πόρτα νὰ ἐξηγῇ στοὺς συμπατριῶτες του τὰ συμβάντα τῆς νύχτας καὶ τοῦ πρωινοῦ.

Ὁ Χουσεῖν ἦταν πάντα δεμένος στὴν καρέκλα του στὴν ἴδια θέσι. Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει ἐκεῖ μέσα... Τὸ πρόσωπο μόνο τοῦ νεκροῦ εἶχε πάρει μιὰ σκουροκίτρινη ἀπόχρωσι.

Ὁ Μοέν κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ πρόσωπο αὐτοῦ χαϊδεύοντας νευρικά τὸ γένι του.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Λῶρενς. Ἀπαντήστε μου μὲ σιγανὴ φωνή.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Μοέν ψιθυριστά. Δὲν τὸν ἔχω ξαναδῆ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Δὲν ἀγόρασα σοκολάτες ἀπὸ μένα οὔτε σήμερα οὔτε χτὲς... Ὁμως...

— Ὁμως;

— Κάποιος ἄλλος ἀγόρασε σήμερα τὸ πρωὶ πέντε σοκολάτες, συνέχισε ὁ Ἑβραῖος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ στέκεται στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς σας! Εἶναι ὑπηρέτης σας;

Ὁ Λῶρενς ἀνασκήρτησε.

— Ὁ Ἀχμέτ!, μουρμούρισε. Καλά, κ. Μοέν, εὐχαριστῶ. Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε στὴ σκηνή σας, μὴ δοκιμάσετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο. Οἱ διαταγὲς εἶναι αὐστηρὲς καὶ θὰ σὰς πυροβολήσουν ἀπροειδοποιήτα!

— Μάλιστα κ. Λῶρενς!, μάλιστα!, εἶπε διαστικὰ ὁ Μοέν. Δὲν ἔχω καμιὰ πρόθεσι νὰ φύγω ἀπὸ τὸ στρατόπεδό σας!

Ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ σκοντάφτοντας ἐπάνω στὸν Ἀχμέτ, ποὺ γύρισε κρυφὰ κι' ἔφτυσε χάμω γιατί εἶχε μολυνθῇ ἀγγίζοντας ἓναν ἄπιστο.

Ὁ Λῶρενς κάθισε μπροστὰ στὸ τραπέζι του καὶ εἶπε:

— Ἀχμέτ, ἔλα ἐδῶ!

Ὁ ὑπηρέτης ἔρριξε μιὰ ματιὰ πίσω ἀπὸ τὸν Ἑβραῖο ποὺ ἀπομακρυνόταν καὶ πλησίασε στὸ τραπέζι.

— Διατάξτε, Σαχίμπ!

— Ξέρεις ἀπὸ τί πέθανε ὁ Ἀλί, Ἀχμέτ;

— Ὁχι, Σαχίμπ.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πέθανε καὶ ὁ Χουσεῖν. Κάποιος τοῦ ἔδωσε νὰ πῇ νερὸ δηλητηριασμένο. Πληρώθηκε μὲ τὸ νόμισμα ποὺ πληρώσε... Λύσε τώρα τὸν Χουσεῖν καὶ φρόντισε νὰ ταφθοῦν οἱ δυὸ νεκροί. Ἀ, ναί! Βρῆκα στὴν τσέπη τοῦ Ἀλί αὐτὲς τὶς σοκολάτες, Ἀχμέτ. Ξέρω πὼς σοῦ ἀρέσουν πολύ. Μπορεῖς νὰ τὶς φᾶς πρὶν ἀρχίσης τὴ δουλειὰ αὐτή.

Ὁ Ἀχμέτ ἔκανε ἓνα βῆμα πίσω.

— Ὁ Σαχίμπ ἄς μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ δεχθῶ τὶς σοκολάτες, εἶπε μὲ σεβασμό. Δὲν μπορῶ νὰ φάω κάτι ποὺ προέρχεται ἀπὸ νεκρὸ. Ἐξ ἄλλου ἔφαγα ἀνεκτὰς σοκολάτες σήμερα τὸ πρωὶ...

‘Ο Λῶρενς τὸν κύτταξε στὰ μάτια διαπερατικὰ γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς κι’ ἔπειτα εἶπε:

— Καλὰ, ‘Αχμέτ. Δὲν ἐπιμένω. Πήγαινε τώρα νὰ κάνης τὴ δουλειὰ πού σου εἶπα.

‘Όταν ὁ ‘Αχμέτ βῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή, σέρνον-
τας τὸ πτώμα τοῦ Χουσεΐν, ὁ Λῶρενς γύρισε στὸν
Ντάγκερμαν.

— Δὲν βρῆκα ἀκόμα τὴν εὐκαιρία νὰ σοῦ πῶ
Ντάγκερμαν, ὅτι τὸ τηλεγράφημα πού μοῦ ἔκλεψαν
διέτασε ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμ-
μῆς βορείως τοῦ ‘Αμμάν, ἀπὸψε στὶς ἐννέα.

Τὰ μάτια τοῦ Ντάγκερμαν ἔλαμψαν.

— ‘Επιτέλους!, εἶπε μὲ χαρά.

— Δὲν ξέρω ὅμως ἂν πρέπει τώρα νὰ γίνη ἡ
ἐπίθεσις αὕτη. ‘Ο φόν Σούλτσε — ὅποιος κι’ ἂν
εἶναι — ἔχει στὰ χέρια του τὸ τηλεγράφημα καὶ
θὰ ἔχη ἴσως κιόλας εἰδοποιήσει τοὺς Τούρκους...

‘Ο Ντάγκερμαν κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Πῶς θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνει αὐτό, ἀφοῦ
κανένας δὲν βῆκε ἀπὸ τὸ στρατόπεδόν μας;

— Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Λῶρενς. Πάντως δὲν μπορῶ
νὰ ἀννοήσω τὸ ἐνδεχόμενο αὐτό. ‘Η ζωὴ μας, ἡ
ζωὴ τῶν ἀνδρῶν πού θὰ πάρωμε μαζί μας καὶ ὁλο-
κληρῇ ἡ ἐπιχείρησις αὕτη, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἂν
ἐχθροὺς ξέρει ἢ δὲν ξέρει ὅτι πρόκειται νὰ ἐπιτεθού-
με. Θὰ συνεννοηθῶ σχετικὰ μὲ τὸ στρατηγεῖο τοῦ
‘Αλλεμπυ. Ἐσεῖς πηγαίνετε τώρα νὰ ἀναπαυθῆτε
καὶ νὰ ἐτοιμασθῆτε. Στὶς ἑπτὰ τὸ ἀργότερο, πρέ-
πει νὰ ἔχωμε ξεκινήσει καὶ εἶναι κιόλας μεσημέρι.
‘Α, ναί. Πάρτε κι’ αὐτὰς τὶς σοκολάτες καὶ κατα-
στρέψτε τας. ‘Αρκετοὺς θανάτους εἴχαμε μέσα σὲ
μιὰ μέρα...

‘Ενα λεπτὸ μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Ντάγκερ-
μαν, μιὰ κομπὴ σιλουέττα διαγράφηκε στὴ σκηνή
τῆς σκηνῆς κι’ ἕνα ζευγάρι μάτια κύτταξε, πρὸς
τὸν Λῶρενς.

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΑΠΟΚΤΑ ΕΝΑΝ
ΟΜΟΡΦΟ ΒΟΗΘΟ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙ-
ΝΕΙ ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΗΣΙ ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Η ΤΑΝ ἡ Ζανὲτ Μαρτινὲ καὶ τὸ
πρόσωπό της ἦταν παραμορφωμένο ἀπὸ τὴν ταρα-
χὴ. Μπήκε στὴ σκηνή τρεκλίζοντας σχεδὸν καὶ κά-
θισε βαρεῖα στὴν πρώτη καρέκλα πού βρῆκε μπρο-
στὰς της.

‘Ο Λῶρενς ἀνωρθώθηκε ἀργὰ μὲ ἀπορία καὶ ξα-
φνικὴ ἀνησυχία.

— Τί συμβαίνει, δεσποινίς Μαρτινὲ;

— Θεέ μου!. ἔκανε αὕτη. Τί φριχτὸ θέαμα!

— Ποιὸ... θέαμα;

— Τὰ δυὸ πτώματα... Θεέ μου! Πόσο πόνος ἔ-
δειχναν τὰ χαρακτηριστικὰ τους! Εἶδα νὰ τὰ μετα-
φέρουν σέρνοντάς τα, σὺν σκυλιά, χωρὶς κἄν νὰ τὰ
σκεπάσουν μ’ ἕνα σεντόνι! ‘Απὸ τί πέθαναν καὶ γιὰ-
τί τοὺς ἔσερναν ἔτσι;

— ‘Ήσαν προδότες καὶ πέθαναν δηλητηριασμέ-
νοι... δολοφονημένοι!, ἀπήντησε ἀργὰ ὁ Λῶρενς.

Τὸ κορίτσι κύτταξε πάλι μὲ φρίκη τὸν Λῶρενς.
Τὰ γατίσια γκριζόχρυσά μάτια της σπῆσιαν.
— Δολοφονημένοι! Οἱ... ἄνθρωποι σας τοὺς δο-
λοφόνησαν;

— Ὁχι, μοιλονότι θὰ τοὺς ἄξιζε. Τοὺς δολοφό-
νησε ὁ ἄνθρωπος ἀκριβῶς τὸν ὁποῖον εἶχαν ἐξυπη-
ρετήσῃ προδίδοντας τοὺς συμπατριώτες τους! ‘Ο
προδότης, βλέπετε, κι’ ὁ κατὰσκοπος, θρῖσκει συ-
νήθως κακὸ θάνατο καὶ ἀπὸ χέρι ἐντελῶς ἀπροσ-
δόκητο.

‘Η Ζανὲτ Μαρτινὲ ρίγνους φανερά.

— Εἴστε παράξενος ἄνθρωπος, κύριε Λῶρενς.
Ποιὸ παράξενος... Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δο-
λοφόνησε τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους;

‘Ο Λῶρενς σήκωσε τοὺς ὠμούς του.

— ‘Ενας παράξενος ἄνθρωπος, δεσποινίς, ἀ-
πῆντησε μὲ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ κοριτοῦ. ‘Ενας

πολύ παράξενος άνθρωπος. Λέγεται φόν Σούλτσε, μα οι "Αραβες που τον ξέρουν αρκετά καλά, τον ονομάζουν "Αλ Σεϊτάν, ο Σατανάς! Είναι απολύτως εξακριβωμένο, δεσποινίς Ζανέτ, ότι ο άνθρωπος αυτός βρίσκεται αυτή τη στιγμή μέσα στο στρατόπεδό μου, όπου πηγαίνει άνετα κάτω από τη μορφή του ενός ή του άλλου από τους συνεργάτες μου ή τους φιλοξενούμενους μου και σκορπάρει την προδοσία και τον θάνατο!...

Ο Λώρενς σάπασε κι' άφου ξερόδωξε μιά—δυο φορές, με φανερή άμχανία, συνέχισε:

— Θά ήθελα να σας παρακαλέσω κάτι, δεσποινίς Ζανέτ.

Τό κορίτσι με τὰ χρυσά μαλλιά, τον κύτταξε έρωτηματικά.

— Θά ήθελα να σας παρακαλέσω να με βοηθήσετε, είπε ο Λώρενς.

— Σέ τί;

— Στήν ανακάλυψη του φόν Σούλτσε.

— Έγώ;!

— Μάλιστα, δεσποινίς Ζανέτ. Ξέρω, ότι έπανειλημμένως έχετε συνεργαστή με την 'Ιντέλιτζενς Σέρβις και ότι είστε πολύ ικανή. Θά μπορούσατε, κρατώντας τὰ μάτια σας άνοιχτά μέσα στο στρατόπεδο, να ανακαλύψετε κάτι που θα μάς οδηγούσε στο ξεσκάσμα και την εξόντωση του φόν Σούλτσε. Δέν είναι τυχαίο τὸ ότι οι "Αραβες τον έχουν ονομάσει "Αλ Σεϊτάν. Είναι ο πιο έγκληματικός κατά σκοπος που έχω γνώρισει! Είναι ικανός να ρίξει δηλητήριο στο καζάνι του συσσιτίου και να σκοτώσει όλους τους άντρες μου.

Τό άμορφο πρόσωπο τής Ζανέτ συσπάστηκε και τὰ γκριζόχρυσα μάτια της γέμισαν πάλι από φρίκη.

— Είμαι πρόθυμη, κύριε Λώρενς, είπε με φωνή άχι πολύ σταθερή, να σας βοηθήσω να εξοντώσετε αυτό τὸ τέρας. Πέστε μου τί πρέπει να κάνω; Ποιους ύποψιάζετε;

— Τὰ πάντα και τους πάντας, απήντησε ο Λώ-

ρενς. Φυσικά, είναι άπίθανο να είναι ένας από τους "Αραβας ο Φόν Σούλτσε. Οι άνθρωποι αυτοί γνωρίζονται μεταξύ τους από μικρά παιδιά. Πρέπει λοιπόν να είναι ένας από τους άλλους: Δηλαδή ένας από τους έξι: Ρούντολφ Ντάγκερμαν, 'Ιωσήφ Μοέν, 'Αντρέ Μαρτινέ, Ζανέτ Μαρτινέ και... Τόμας Λώρενς!

Τό κορίτσι γέλασε νευρικά.

— 'Επίσης, συνέχισε ο Λώρενς, υπάρχει και κάποιος άλλος, ο Ντίκ Νάρτον, ο προϊστάμενος του τηλεγραφείου μου. Είναι ένας νεαρός "Αγγλος που μου έστειλαν από τὸ στρατηγείο του 'Αλλενμπυ. Δέν είναι πολύ εργατικός και άφησε όλη σχεδόν τή δουλειά στον βοηθό του, τον 'Ισμέτ. Πλήττει, λέει, με τή δουλειά του και συνεχώς με παρακαλεί να τον πάρω μαζί μου στις επιχειρήσεις. Αυτοί είναι οι ύποπτοι, δεσποινίς Ζανέτ. Κρατήστε τὰ μάτια σας άνοιχτά επάνω τους. Προσέξτε όμως! Δέν πρέπει να φανή ότι τὸ κάνετε αυτό... "Ο "Αλ Σεϊτάν δέν θά δίσταζε μπροστά στη δολοφονία μιάς γυναίκας, όσο νέα και άμορφη κι' άν είναι αυτή... όπως έσεις, δεσποινίς Ζανέτ!

Τὰ μάτια του κοριτσιού χαμήλωσαν και τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν. Σηκώθηκε γεμάτη άμχανία.

— Θά προσέχω, κύριε Λώρενς, είπε με τή μουσική της φωνή. Προ...σέχετε όμως κι' έσεις, σας παρακαλώ... Δέν θά ήθελα να σας συμβή κάτι κακό!

Και γυρίζοντας βγήκε από τή σκηνή. 'Από τὸ άνοιγμα τής πόρτας ο Λώρενς είδε τὸ φῶς του ήλιου να την λούζει και τὰ χρυσά μαλλιά της να φεγγοβολούν έξωτικά.

"Εμεινε για λίγο άσάλευτος και σκεπτικός, άναλογιζόμενος πόσο άμορφο θά ήταν να μὴν υπήρχε ο πόλεμος και να ζούσε κανείς σ' ένα έξοχό ειρηνικό μέρος, μακριά από σφαίρες, κανόνια, μάχες, κατασκόπους και δολοφονίες, μ' ένα κορίτσι

σάν την Ζανέτ Μαρτινέ.

«Επειτα σάλεψε βίαια τὸ κεφάλι τοῦ γιὰ νὰ δι-
ώξη τίς σκέψεις αὐτὲς καὶ ἔσκυψε ἐπάνω στὸ τρα-
πέζι του. Τράβηξε μπροστά του ἕνα κομμάτι χαρτί
καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ:

«Πρὸς τὸ Στρατηγεῖο "Αλλενμπυ.

Ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος φὸν Σούλτσε...»

Σταμάτησε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του.

«Ένας καινούργιος ἐπισκέπτης εἶχε μῆθ' στὴ σκη-
νῇ. Ἦταν ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος καὶ δὲν φαι-
νόταν μεγαλύτερος ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ἦταν
ξανθὸς καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰν ἐκφρασι κακο-
μαθημένου παιδιοῦ.

— Καλημέρα, Λῶρενς, εἶπε. Μπορῶ νὰ καθίσω;

— Καλημέρα, Νῶρτον. Καθίστε ἐκεῖ, στὴν πο-
λυθρόνα. Σὲ τί ὀφείλω τὴν εὐχαρίστησι τῆς ἐπισκέ-
ψεώς σας;

— Συμβαίνει κάτι περίεργο, Λῶρενς..., ἄρχισε
ὁ τηλεγραφετής.

Ὁ Λῶρενς σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τὸν τελευταῖο καιρὸ συμβαίνουν τρομερὰ
πράγματα, εἶπε. Ἐπομένως κάτι ἀπλῶς περίεργο
εἶναι σχεδὸν εὐχάριστο. Τί συμβαίνει, λοιπόν;

— Ὁ Ἰσμέτ συνέλαβε ἐπανειλημμένως σήμε-
ρα τὸ πρῶτ' ἄγνωστα κρυπτογραφικὰ σημάτα ἀσυρ-
μάτου, εἶπε ὁ Νῶρτον.

— Ὁ ἀέρας εἶναι διαρκῶς γεμάτος ἀπὸ τέτοια
σημάτα, Νῶρτον, εἶπε βαρυστημένα ὁ Λῶρενς. Ἐ-
πομένως...

— Τὸ ξέρω, τὸν διέκοψε ἀνυπόμονα ὁ Νῶρτον.
Θὰ σὲ ἐνδιέφερε ὅμως ἴσως νὰ μάθης ὅτι τὰ ση-
μάτα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ κάποιον πομπτὸ ἀσυρ-
μάτου, ποῦ πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου πολὺ κον-
τὰ, ἴσως μέσα στὸ στρατόπεδό μας!

Τὰ μάτια τοῦ Λῶρενς ἀνοιγόκλεισαν.

— Μέσα στὸ στρατόπεδό μας; ἐπανελάβε ἁρ-
γὰ.

— Ὁ πομπτὸς πρέπει νὰ βρίσκεται σὲ ἀκτῖνα
τὸ πολὺ πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴ συσκευὴ μας
λήψεως. Ἄν, λοιπόν, λάβωμε ὑπ' ὄψι μας ὅτι μᾶς

περιστοιχίζει γυμνὴ ἔρημος γιὰ ἀρκετὰ χιλιόμετρα,
ὁ πομπτὸς πρέπει νὰ εἶναι στὸ στρατόπεδό μας ἢ
στὴ μικρὴ ὄασι ποῦ βρίσκεται κοντὰ του.

— Αὐτὸ εἶναι ἐνδιαφέρον, μουρμούρισε ὁ Λῶ-
ρενς σάν νὰ μιλοῦσε μόνος του, πολὺ ἐνδιαφέρον!
Ἐναν πομπτὸ ἀσυρμάτου δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κρύψῃ
κανεὶς εὐκολὰ, δὲν εἶναι ἔτσι Νῶρτον;

Με φανερὴ ἱκανοποίησι χτύπησε τίς παλάμες
του.

Ὁ Ἀχμέτ πρόβαλε στὴν πόρτα.

— Πήγαινε ἀμέσως στὸν Ἰσμαήλ, διέταξε ὁ
Λῶρενς. Πές του νάρθῃ ἐδῶ ἀμέσως μόλις τελειώ-
σῃ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν φρουρῶν.

Ὁ Ἀχμέτ ἔκαίε ἕνα σαλαὰμ καὶ δυῖκε.

— Γυρίστε στὴ σκηνὴ σας, Νῶρτον, πρόσθεσε
ὁ Λῶρενς. Θὰ σὰς στείλω σὲ λίγο ἕνα τηλεγράφη-
μα καὶ θέλω νὰ τὸ διαβιβάσετε ἀμέσως. Εὐχαριστῶ
γιὰ τὴν πληροφορία ποῦ μοῦ δώσατε. Εἶναι πολὺ
τιμῇ! Δὲν θέλω νὰ μάθῃ κανεὶς οὔτε λέξι ἀπὸ αὐτὰ
ποῦ μοῦ εἶπατε.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Λῶρενς, ἔσκυψε πάλι ἐ-
πάνω στὸ τραπέζι καὶ συνέχισε τὸ γράψιμο:

«Πρὸς τὸ Στρατηγεῖο "Αλλενμπυ—ΕΠΕΙΓΟΝ...

» Ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος φὸν Σούλτσε βρίσκε-
ται πράγματι στὴν περιοχὴ μου καὶ μάλιστα μέσα
στὸ στρατόπεδό μου. Κατάρθωσε νὰ κλέψῃ τὴ με-
τάφρασι τοῦ τηλεγραφήματός σας καὶ ξέρει τώρα τὰ
σχέδιά μας γιὰ τὴν ἀποψινὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ
Ἀμμάν. Θὰ ἀναφέρω λεπτομέρειες ἀργότερα. Στὸ
μεταξύ προτείνω ν' ἀλλάξουν τὰ σχέδια ὡς ἑξῆς:

» Ἡ ἀεροπορία θὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν δύο σὺν-
μείων τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς βορείως καὶ νο-
τίως τοῦ Ἀμμάν, ὅπου ὁ ἔχθρὸς, ἐιδοποιημένος ἴ-
σως ἀπὸ τὸν φὸν Σούλτσε, θὰ ἔχῃ συγκεντρώσει
ἐνισχύσεις. Ἐγὼ μὲ τοὺς ἀντρες μου θὰ ἐνεργήσω
ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς πόλεως καὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ
Ἀμμάν. Ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως θὰ ἔχῃ μειωθῇ γιὰ
νὰ σταλοῦν ἐνισχύσεις στὰ σημεῖα ὅπου περιμένουν
τὴν ἐπίθεσι.

»Απαντήσατέ μου, παρακαλῶ, ἂν ἐγκρίνετε τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ στὰ σχέδιά μας.

Λῶρενς.

Ἔβγαλε τὸν κτυπογραφικὸ κώδικα ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ μετάλλينو κουτί πὺλ κρεμόταν στὸ στήθος του καὶ κρυπτογράφησε γοργὰ τὸ κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος.

Ἐκαίγε μ' ἓνα σπέρτο τὸ πρωτότυπο τηλεγράφημα, ὅταν ὁ Ἀχμέτ μπήκε στὴ σκηνή.

— Ὁ Ἰσμαήλ περιμένει ἔξω, εἶπε.

— Πολὺ καλά. Πάρε αὐτὸ τὸ χαρτί καὶ πήγαινε τὸν στὸν κ. Νῶρτον. Πές του νὰ στειλῇ ὁ ἴδιος ἀμέσως καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησι μὲ τὰ ἀκουστικά στ' αὐτιά. Βγαίνοντας πᾶς τοῦ Ἰσμαήλ ὅτι μπορεῖ νὰ μὴ μέσα.

✱

Ὁ Ἰσμαήλ ἦταν ἓνας σεβάσμιος γέροντας μὲ λευκὴ γεγιὰδα καὶ πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες καὶ σοφία.

Μ' ὅλα τὰ χρόνια πὺλ θάβαιναν στὶς πλάτες του, τὸ σαλαὰμ πὺλ ἔκανε μπαίνοντας στὴ σκηνὴ ἔδειχνε ὅτι τὸ κορμί του διατηροῦσε ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ σφρίγος τῆς νεότητος.

— Μὲ κάλεσε, Σαχίμπ, καὶ ἦρθα, εἶπε ἀπλὰ.

— Κάθισε, Ἰσμαήλ, εἶπε ὁ Λῶρενς, μὲ σεβασμό. Θέλω νὰ μιλήσω μαζί σου. Πολλὰ παράξενα καὶ θλιβερά πράγματα συνέβησαν σήμερα τὸ πρωί.

— Naί, Σαχίμπ, εἶπε ἀργὰ ὁ Ἀραβας. Καί, ὡς ἀρχηγὸς τῶν συμπατριωτῶν μου, σοῦ ζητῶ ταπεινὰ συγγνώμη.

Ὁ Λῶρενς τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

— Γιατὶ πράγμα, Ἰσμαήλ;

— Γιατὶ τὸν Ἀλί καὶ τὸν Χουσεῖν, τοὺς δυὸ πρόδοτες!, μουρμούρισε κοκκινίζοντας ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων. Κάθε τίμιος Ἀραβας νοιάζει ντροπὴ γιὰ τέτοιους συμπατριώτες. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι εὐμετάβλητα καὶ ἀδύναμα ὄντα μπροστὰ στὸ χρυσάφι, Σαχίμπ.

— Naί, Ἰσμαήλ, εἶπε μὲ συμπάθεια ὁ Λῶρενς. Εἶναι τρομερὸ πράγμα νὰ δλέπῃ κανεὶς ἓναν συμπολεμιστὴ του νὰ προδίδῃ! Αὐτὸ ὅμως ἀκριβῶς πρέπει νὰ μᾶς κάνῃ νὰ πολεμοῦμε μὲ μεγαλύτερη λύσσα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ πὺλ διέφθειρε τοὺς συμπολεμιστὲς μας καὶ μᾶς στέρησε ἀπ' αὐτοὺς. Ἀκουσε τώρα γιατί σὲ κάλεσα: Θέλω νὰ μοῦ πῆς, μιά φορὰ ἀκόμα, ἂν εἶσαι σίγουρος γιὰ τοὺς ἄντρες σου.

Ὁ Ἰσμαήλ σήκωσε τὰ μπράτσα του πρὸς τὸν οὐρανὸ.

— Μόνο ὁ Ἀλλάχ μπορεῖ νὰ εἶναι σίγουρος, Σαχίμπ!

— Ὅχι, δὲν ἐννοῶ αὐτό. Θέλω νὰ ξέρω ἂν εἶσαι ἀπολύτως σίγουρος ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς Ἀραβας πὺλ βρίσκονται στὸ στρατόπεδόν μας δὲν εἶναι πιαστός.

— Πιαστός;

— Μεταμφιεσμένος σὲ Ἀραβὰ.

— Γι' αὐτὸ εἶμαι περισσότερο ἀπὸ σίγουρος, Σαχίμπ. Ξέρεις ὅτι...

— Εὐχαριστῶ, τὸν διέκοψε ὁ Λῶρενς. Ἡθελὰ νὰ θεβαινωθῶ ἐντελῶς ὅτι αὐτὸς πὺλ ζητῶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς ξένους πὺλ ἔχομε ἐδῶ.

— Ἐχομε ἓναν Ἑβραῖο ἔμπορο ἐδῶ, Σαχίμπ, καὶ οἱ Ἑβραῖοι μισοῦν συνήθως τοὺς Ἀραβες. Μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πὺλ ζητᾷ;

— Ἴσως ναί, ἴσως κι' ὄχι, ἀπάντησε ὁ Λῶρενς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θ' ἀργήσωμε νὰ τὸ μάθωμε. Ἀκουσε τώρα καὶ κάτι ἄλλο: Διάλεξε ἓκατὸ ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἄντρες σου, Ἰσμαήλ. Ἀπόψε θὰ ἔχομε ἐπιχειρήσεις. Θέλω νὰ εἶναι ἐτοιμοὶ πρὶν ὁ ἥλιος χαθῇ πίσω ἀπὸ τὴν ἔρημο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀράβων ἔλαμψε.

— Ἐπιτέλους!, εἶπε. Κοντεύω νὰ ξεχάσω πῶς πιάνουν τὸ σπαθί!

— Λυπούμαι, Ἰσμαήλ, εἶπε ὁ Λῶρενς. Μὰ πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ ἀπόψε. Στὸ στρατόπεδόν μας ἔχομε ἓναν ἀπὸ τοὺς πρὸς τρομεροὺς κατασκόπους πὺλ

υπάρχουν και δεν τολμώ ν' αφήσω άλλον από έσένα στη θέσι μου.

Απογοήτευσις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του γέρου Άραβα. Έπειτα ένα αγνό χαμόγελο έκανε νά φανούν λίγο τὰ άσπρα του δόντια.

— Όπως θέλει ό Άλλάχ και... ό Σαχίμπ!, μουρμούρισε.

Σηκώθηκε, έκανε ένα βαθύ σαλαάμ και θυήκε χωρίς νά προσφέρει άλλη λέξι. Στην πόρτα διασταυρώθηκε με τόν Νώρτον που έμπαινε κρατώντας ένα χαρτί.

— Η άπάντησις, Λώρενς, είπε. Τό πιό λακωνικό τηλεγράφημα που έχω συλλάβει ποτέ μου!

Ο Λώρενς πήρε τό χαρτί. Δεν υπήρχαν εκεί παρὰ μερικά λατινικά γράμματα μόνο. Δεν χρειάστηκε νά βγάλη τόν κρυπτογραφικό κώδικά του για νά διαβάση τίς δυό λέξεις που κρύβονταν κάτω από τὰ γράμματα αυτά :

«Σύμφωνοι.

“Άλλενμπυ».

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΠΑΡΑ ΛΙΓΟ ΝΑ ΠΑ-
ΡΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΝΥΧΤΑ είχε πέσει πάλι ευ-
εργετική έπάνω στις πυρωμένες έκτάσεις της έρή-
μου, φέρνοντας τη δροσιά σε ζώα και ανθρώπους.

Μιά μεγάλη ομάδα από εκατό πάνω - κάτω κα-
βαλλάρηδες κάλπαζε έπάνω στη γκριζόμαυρη άμμο
και ό ήχος, που έκαναν εκεί οι όπλες τών αλόγων
τους, θυμίζει κύματα που σπάζουν τό ένα πίσω από
τ' άλλο στην άμμουδιά.

Ήταν τό απόσπασμα του Λώρενς, που πήγαινε
νά σκορπίση μιά φορά ακόμα τόν θάνατο και τόν
πανικό στις τάξεις του έχθρου.

Ο Λώρενς κάλπαζε μπροστά άπ' όλους, όπως
συνήθιζε πάντα νά κάνη. Δίπλα του κάλπαζε ό Ντά-
γκερμαν κι' ήσαν κι' οι δυό τους σιωπηλοί και συλ-

50—«ΜΑ.ΣΙΚΟΥΛΑ»

‘Ο Λώρενς ακούμπησε τό μπράτσο του αντιπάλου
του στον ώμο του, έσκυψε και τό τράβηξε με δύναμι...

«ΜΑ.ΣΙΚΟΥΛΑ»—51

λογισμένοι.

Τό μυαλό του Λώρενς ήταν ένα μελίσσι από σκέψεις που έρχονταν κι' έφευγαν και στριφογύριζαν με γρηγοράδα που τόν έκανε σχεδόν να ζαλίζεται. Πλήθος ερωτήσεις αναπηδούσαν μέσα του και ζητούσαν επιτακτικά μια λύσι, μα λίγες απ' αυτές έπαιρναν μιαν απάντησι. Μέσα όμως σ' όλες τις ερωτήσεις, μια επαναλαμβανόταν άδιακοπα και τριβέλιζε τό μυαλό του.

«Ποιός είναι ό Φόν Σούλτσε; Ποιός είναι ό Φόν Σούλτσε; Ποιός είναι ό Φόν Σούλτσε;»

Θά μπορούσε, σκεπτόταν ό Λώρενς, να άπλοποίηση την κατάσταση συλλαμβάνοντας όλους τους ξένους που βρίσκονταν στο στρατόπέδó του, και στέλνοντάς τους στο στρατηγείο του "Άλλενμπυ για εξακριβώσει της ταυτότητός τους. Μα ήξερε ότι ένα τέτοιο διάδημα δεν θά έφερνε κανένα αποτέλεσμα.

Ό Φόν Σούλτσε δεν ήταν κοινός κατάσκοπος και ή μεταμφίεσίς του δεν μπορούσε να είναι μια πρόχειρη μεταμφίεσις από εκείνες που μπορεί κανείς να ξεσκεπάσει μελετώντας τα πιστοποιητικά και τό παρελθόν του υπόπτου.

Ό Φόν Σούλτσε θά είχε πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα ώστε ή ταυτότης του να είναι άκλόνητη. Θά είχε προετοιμάσει ακόμα και ένα τέλειο παρελθόν με τις αναγκαίες άποδείξεις.

"Όχι. Μόνο με μια πάλι σώματος προς σώμα, μια πάλι που διεξαγόταν ακόμα μέσα στο σκοτάδι, θά μπορούσε ό Λώρενς να ανακαλύψει τόν Φόν Σούλτσε και να βγάλει τα δόντια του έρπετού.

Μα δεν βρισκόταν τώρα όλοτελα στο σκοτάδι ό Λώρενς. Γνώριζε κάτι σπουδαίο. Είχε στα χέρια του ένα πολύτιμο ίχνος. "Ήξερε ότι ό Φόν Σούλτσε χρησιμοποιούσε έναν πομπό άσυρμάτου και ότι ό πομπός αυτός βρισκόταν μέσα στο στρατόπεδο ή μέσα στην άσσι κοντά στο στρατόπεδο.

Ό Λώρενς δεν είχε ενεργήσει άμέσως. Θά μπο-

ρούσε να είχε κινητοποιήσει τους "Αραβες και να είχε ψάξει τό στρατόπεδο και την άσσι απ' άκρη σ' άκρη, μα είχε προτιμήσει ν' άφήσει τόν αντίπαλό του να νομίζει τόν έαυτό τό άσφαλή από την άποψι αυτή... έκτός άν ό Ντίκ Νώρτον ό ίδιος ήταν ό Φόν Σούλτσε!

Έξάλλου ό Λώρενς είχε κρατήσει άπολύτως μυστική την άλλαγή που είχε γίνει στα σχέδια της επιθέσεως.

— Τα φώτα του Άμμάν φάνηκαν, άκουσε δίπλα τόν Ντάγκερμαν να ληη. Είναι καιρός να χωριστούν οι όμάδες που θά χτυπήσουν τη σιδηροδρομική γραμμή στα βόρεια και στα νότια της πόλεως.

— Δεν πρόκειται να χτυπήσουμε τη σιδηροδρομική γραμμή, είπε άργά ό Λώρενς.

Ό Ντάγκερμαν άφησε μια μικρή κραυγή έκπλήξεως.

— Γιατί; ρώτησε γοργά. Τί πάμε να κάνωμε, λοιπόν;

— Πάμε να χτυπήσωμε την ίδια την πόλι του Άμμάν.

Μια λιγύστιγμη σιωπή ακόλουθησε κι' ό Λώρενς δεν πόρεσε να μαντέψει τί σκέψεις γίνονταν πίσω από τη σιωπή αυτή.

— Θά καταστρέψωμε με δυναμίτες τόν σταθμό του Άμμάν και θά έξοντώσωμε τη φρουρά της πόλεως με αίφνιδιαστική επίθεση, εξήγησε ό Λώρενς.

— Γιατί αλλάξατε τό σχέδιο επιθέσεως Λώρενς; ρώτησε ό Ντάγκερμαν.

Ό Λώρενς δίστασε πριν απαντήσει. "Αν παραδεχόταν ότι αυτός είχε αλλάξει τό σχέδιο, θά ήταν σαν να ώμολογούσε ότι ήξερε πώς ό Φόν Σούλτσε είχε τό μέσο να επικοινωνήση με τόν έχθρό. Κι' άν ό Ντάγκερμαν ήταν ό Φόν Σούλτσε;...

— Δεν τό έλλαξα εγώ, Ντάγκερμαν, άπήνητησε. Διαταγή του Άλλενμπυ... Ντάγκερμαν, έσεις

θα αναλάβετε την επίθεσι έναντίον του σταθμού και της πόλεως. Θα χτυπήσετε συγχρόνως άκριβώς πίσω από τον σταθμό, προς τα δυτικά, κι' έτσι δεν θα δυσκολευθήτε...

— Έσείς, Λώρενς; ρώτησε με άπορία ο άρχι-μηνικός.

— Έγώ έχω μιá μικρή άποστολή να έκτελέσω, άπάντησε ο «Σαχίμπ». Ελπίζω να γυρίσω κοντά σας, πρίν τελειώση ή μάχη. Πάντως οι κινήσεις σας δεν πρέπει να έπηρεαστούν από έμένα. Αμέσως μόλις έξοντωθή ή φρουρά και άνατιναχθή ο σταθμός, θα άποχωρήσετε από την πόλι και θα γυρίσετε στο στρατόπεδο.

Έπειτα από μιá μεγάλη σιωπή, ο Ντάγκερμαν είπε:

— Έχετε πάψει πιά να έχετε έμπιστοσύνη σε μένα, Λώρενς.

Μιá σκιά γλυστρούσε μέσα στο σκοτάδι του ά-πόμερου νυχτωμένου δρομάκου, μιá σκιά τόσο κοινή ώστε δέ τραβούσε την προσοχή κανενός. Φορούσε τη μακριά ρούπα των Αράβων και περπατούσε με τὰ μεγάλα βήματα των παιδιών αυτών της έρήμου.

Τò μόνο ύποπτο στόν νυχτερινόν αυτόν διαβάτη, που περνούσε όμοιος με τους άλλους νυχτερινούς διαβάτες, ήταν κάτι που δεν μπορούσε να γίνη αντίληπτό μέσα στο σκοτάδι. Τò πρόσωπό του δεν ήταν πρόσωπο Αραβá, όσο κι' αν ήταν ήλιοκαμμένο και τὰ μάτια του ήσαν γκριζά. Ήταν τò πρόσωπο και τὰ μάτια ενός ανθρώπου αγαπητού για τους Αραβες, του Λώρενς.

Προχωρούσε μόνος μέσα στη νύχτα, ενώ τὰ μάτια του στρέφονταν αδιάκοπα κι' άγρυπνα προς κάθε κατεύθυνσι και τò μυαλό του δούλευε γοργά.

— Σελήμ..., μουρμούριζε κάθε τόσο. Θα ζητήσω τόν Σελήμ, τόν έμπορο από τη Ναζαρέτ...

Δέκατο πέμπτο σπίτι από τò τζαμί προς τὰ δεξιά...

Τί να είχε άρα γε να του πη ή Σελήμ από τη Ναζαρέτ; Θα του έξινε καν.να στοιχείο που θα τόν βοηθούσε στην ανακάλυψι του φόν Σούλτσε; Ή μήπως — κι' όλα έπρεπε να τὰ περιμένη κανείς — δεν ήταν παρά μιá παγίδα στημένη από τόν Σούλτσε; Τò γεγονός ότι από τò στρατηγείο του 'Αλ-λενμπυ του είχε δοθή ή έντολή να έρθη σ' έπαφή με τόν Σελήμ, δεν άπεδείκνυε τίποτα. Μήπως τὰ στοιχεία που τού είχε δώσει τò Στρατηγείο για όλους τους ξένους του στρατοπέδου δεν έδειχναν ότι κανέναν τους δεν ήταν ό φόν Σούλτσε, μολοντί ό φόν Σούλτσε ήταν όπωσδήποτε ένας άπ' αυτούς;

Ο Λώρενς ξανάφερε στο μυαλό του τò τηλεγράφημα που είχε πάρει από τόν 'Αλλενμπυ, μισή ώρα πρίν ξεκινήσει με τους άνθρώπους του για τò 'Αμμάν:

«Προς τόν συνταγματάρχη Λώρενς.

»Στò 'Αμμάν, προσπαθήστε να συναντηθήτε με τόν Σελήμ, έμπορο από τη Ναζαρέτ. Δέκατο πέμπτο σπίτι από τò τζαμί προς τὰ δεξιά. Σύνθημα: «Χαίρε, ώ πιστέ της έρήμου». Παρασύνημα: «Χαίρε, ώ διαβάτη της νύχτας». Ο Σελήμ έχει συναντηθή στο παρελθόν με τόν «'Αλ Σείτάν» και μπορεί ίσως να σας δώση κανένα πολύτιμο στοιχείο γι' αυτόν.

'Αλλενμπυ.

—Να τò τζαμί, μουρμούρισε ο Λώρενς ξαφνικά.

Ένα... δυό... τρία... τέσσερα...

Σταμάτησε μπροστά σ' ένα χαμηλό και σκοτεινό σπίτι, με στενά και χαμηλά παράθυρα και κλειστή χοντρή πόρτα.

Έρριξε μιá ματιά γύρω και δεβαιώθηκε ότι κανένας από τους διαβάτες δεν έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτόν. Έπειτα πλησίασε στην πόρτα

καὶ χτύπησε δυνατὰ τρεῖς φορές.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς πρὶν μιὰ γεροντικὴ, τρεμάμενη φωνὴ ρωτῆση ἀπὸ μέσα:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἕνας ξένος ποὺ ὁ Ἀλλάχ στέλνει στὸν Σελήμ. Χαίρε, ὦ πιστὲ τῆς ἐρήμου.

— Χαίρε, ὦ διαβάτῃ τῆς νύχτας, ἀπήντησε ἡ φωνή.

Ἡ πόρτα μισάνοιξε κι' ἓνα ζευγάρι μάτια, πῶς μαύρα κι' ἀπὸ τὴ νύχτα, ἔφαξαν τὸν Λῶρενς.

— Πῶς μπορῶ νὰ ξέρω, ὦ διαβάτῃ τῆς νύχτας, εἶπε πάλι ἡ φωνή, ἂν τὰ λόγια ποὺ πρόφερες δὲν τὰ ἔχης κλέψει ἀπὸ τὸν ἰδιοκτητὴ τους γιὰ νὰ παίξῃς μαζί μου καὶ νὰ μὲ ρίξῃς στὴ συμφορά;»

— Πρὶν ἀνταλλάξωμε πολλὰς ἀκόμα κουβέντες, ὦ πιστὲ τῆς ἐρήμου, ἀπήντησε ὁ Λῶρενς, ἡ ἴδια ἡ γῆ θὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντησι δογγώντας καὶ σπαρ τῶντας. Ἡ ὀργὴ τοῦ Ἀλλάχ θὰ πῆσῃ ἐπάνω στοὺς ἀπίστους τοῦ Ἀμμάν!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, σὰν ἐπιθεδαίωσις τῶν λόγων τοῦ Λῶρενς, μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις ἀντήχησε κάνοντας τὴ γῆ νὰ τρεμίσῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ τοὺς διαβάτες νὰ σκορπίσουν σὰν κοτόπουλα στὴν ἐμφάνισι γερακιού. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὁ δρόμος ἐρημώθηκε.

Ἡ πόρτα τοῦ Σελήμ ἀνοίξε ἐντελῶς καὶ ἡ γεροντικὴ φωνὴ εἶπε:

— Ἔλα μέσα, ὦ διαβάτῃ τῆς νύχτας. Τὰ λόγια σου ἦσαν σοφὰ καὶ προφητικά!

Ἡ Λῶρενς βρέθηκε μέσα σ' ἓνα ἄθλιο δωμάτιο μόνος μ' ἓναν γέρο Ἀραβὰ με ἄσπρα γένια καὶ μαλλιά καὶ κορμὶ διπλωμένο σχεδὸν στὰ δύο. Ὁ Σελήμ ἔδειξε στὸν Λῶρενς μιὰ ψάθα ἀπλωμένη χάμω καὶ κάθησε κι' αὐτὸς δίπλα του.

Μιὰ δευτέρη ἔκρηξις μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ συνοδευόμενη ἀπὸ πυκνοὺς πυροβολισμοὺς,

ἔκαμε τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρα νὰ τρίξουν.

Ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο ἀνοίξε τὰ χεῖλη τοῦ γερο-Σελήμ, ἓνα ἐκδικητικὸ χαμόγελο θαμμένο ὅπως τὰ βέλη στὸ δηλητήριο, στὸ βαθύ μίσος τῶν Ἀραβῶν γιὰ τοὺς τυράννους των.

— Λέγε, ὦ Σαχίμπ!, εἶπε ὁ Ἀραβας. Ἡ χαρὰ ποὺ μοῦ ἔδωσες δὲν ξεπληρώνεται με τίποτα. Ζήτησε ὅτι θέλεις ἀπὸ μένα καὶ θὰ τὸ ἔχῃς.

Ὁ Λῶρενς ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλὸς, μετὰ τὴν αὐτὴν στημένο στοὺς κρότους τῆς μάχης ποὺ διεξαγόταν ἔξω, στὴν περιοχὴ τοῦ σταθμοῦ τῆς πόλεως, πρὶν ἀπαντήσῃ.

— Θέλω ὦ Σελήμ, νὰ μοῦ μιλήσῃς γιὰ ἓναν ἄπιστο. Θέλω νὰ μοῦ πῶς ὅσα ξέρεις γιὰ τὸν Ἀλ Σεϊτάν...

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ὁ Σελήμ σηκώθηκε ἀπότομα, πλησίασε σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου κι' ἔφτυσε χάμω με περιφρόνησι. Ἐπειτα γύρισε κοντὰ στὸν Λῶρενς, κάθησε ἀπέναντί του καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Τί θέλεις νὰ μάθῃς γι' αὐτὸ τὸ σκυλί, Σαχίμπ;

— Ὅλα ὅσα ξέρεις, Σελήμ. Ἐμαθα ὅτι ἔχεις συναντήσῃ μετὰ τὸν Ἀλ Σεϊτάν. Εἶναι ἀλήθεια αὐτό;

Ὁ Ἀραβας κούνησε ἀργὰ τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι του.

— Ναί. Ὁ Ἀλλάχ κάποτε τὸν ἔστειλε στὸν δρόμο μου, Σαχίμπ. Συναντήθηκα μαζί του φάτσα με φάτσα μέσα σ' ἓνα χάνι τῆς Ναζαρέτ. Δὲν ἤξερα ὅμως ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀλ Σεϊτάν. Ἀλλοίως δὲν θὰ ζοῦσε σήμερα γιὰ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κἀνὴ στοὺς πιστοὺς τοῦ Ἀλλάχ κακὰ. Ἐμαθα ἀπὸ ἓναν συμπατριώτη μου ποῖος ἦταν λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησί του. Αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ...

Ὁ Λῶρενς ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ μερικὲς στιγμὲς κυττάζοντας διαπεραστικὰ τὸν Σελήμ.

— Περίγραφέ μου, ὦ πιστὲ, τὰ χαρακτηριστικά του, εἶπε.

— Ἦταν καλὰ τυλιγμένος, σὲ μιὰν ἀραβικὴ ρόμπα, Σαχίμπ. Τὸ σῶμα του ὅμως ἦταν ψηλὸ καὶ λιγνὸ καὶ μπόρεσα νὰ διακρίνω στὸ μέτωπό του μιὰ βαθεῖα οὐλὴ ἀπὸ σπαθιά.

Μιὰ μεγάλῃ σιωπῇ ἀκολούθησε.

— Δὲν ἔχεις τίποτ, ἄλλο νὰ μοῦ πῆς, Σελήμ;

— Ὁχι, Σαχίμπ. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ ξέρω γιὰ τὸ σκυλί!... Μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ διηγηθῶ τί λένε γι' αὐτὸν οἱ...

Ὁ Λῶρενς σηκώθηκε.

— Δὲν πειράζει, Σελήμ, τὸν διέκοψε. Αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες ἦταν ἀρκετὸ. Σ' εὐχαριστῶ. Πηγαίνω κι' εὐχομαι ὁ Ἀλλὰχ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ σου.

— Μείνε ἀκόμα λίγο, Σαχίμπ, εἶπε βιαστικά ὁ Σελήμ. Ἀκουσε τί λένε οἱ συμπατριῶτες μου τῆς Ναζαρέτ γι' αὐτόν. Ἴσως ἔτσι μπορέσης νὰ τὸν κυνηγήσης καλύτερα.

Ἦταν παράξενη ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Λῶρενς. Στὴν πάλῃ ποὺ διεξήγαγε μέσα στὸ σκοτάδι ἐναντίον τοῦ μυστηριώδους ἀντιπάλου του, ἀκόμα καὶ τὸ πιδ ἀσημαντὸ στοιχεῖο ἦταν πολὺτιμο. Κι' ὅμως ἔφευγε τώρα τῇ στιγμῇ ποὺ γερο - Ἀραβας ἦταν ἔτοιμος νὰ προσθέσῃ κι' ἄλλα στοιχεῖα γιὰ τὸν Ἀλ Σειτάν.

Ὁ Λῶρενς κατευθύνθηκέ γοργὰ πρὸς τὴν πόρτα. Καὶ εἶχε τοὺς λόγους του. Τὰ μαῦρα μάτια τοῦ γέρου σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας τους, γύριζαν κάθε τόσο πρὸς τὴν πόρτα, σὰν νὰ περιμένε τὴν ἄφιξι κάποιου.

Ἀνοίξε τὴν πόρτα ἀπότομα καὶ κύτταξε ἔξω. Ἦ νύχτα, ἡ μαύρῃ νύχτα, τὸν κύτταξε σκοτεινά.

— Εὐχαριστῶ, Σελήμ.

Καὶ βγῆκε μ' ἕνα πήδημα. Μιὰ γοργὴ ματιὰ γύρω του ἔδειξε ὅτι ἦταν μόνος μέσα στὸν δρόμο. Μακρυὰ, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σταθμοῦ, ἐξακολου-

θοῦσε ἡ μάχη. Οἱ ἐκρήξεις εἶχαν σταματήσει καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ἦσαν πιὸ ἀραιοὶ τώρα κι' ὁ Λῶρενς συνεπέρανε ὅτι ἡ μάχη θὰ εἶχε μεταβληθῇ σὲ πάλῃ σῶμα μὲ σῶμα.

Κινήθηκε πρὸς τὰ δεξιὰ γιὰ νὰ χωθῇ σ' ἕναν δρομάκο, ποὺ ἤξερε πὼς ὠδηγοῦσε στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Μὰ δὲν εἶχε κάνει δέκα βήματα, ὅταν κάτι σὰν ἐνοστικτὸ μέσα του, τὸν ἔκανε νὰ σταματήσει ἀπότομα καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω.

Εἶδε μιὰ σιλουέττα νὰ διαγράφεται μέσα στὸ σκοτάδι καὶ κάτι μετἀλλينو, ποὺ ἔλαμπε στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῶν ἀστρῶν, ὑψώθηκε.

Μὲ τὴν ἐτοιμότητα, ποὺ τόσες φορὲς τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, ὁ Λῶρενς ἔσκυψε ἀπότομα καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τ' ἀριστερά! Τὸ μαχαίρι κατέβηκε γοργὰ χωρὶς νὰ συναντήσῃ παρὰ τὸν ἄδειο ἀέρα. Ὁ καρπὸς ὅμως τοῦ χεριοῦ τοῦ κρατοῦσε συνάντησε ἕνα ἀτσάλινο χέρι καὶ δάχτυλα σφίχτηκαν γύρω του σὰν σνάλλιες.

Ὁ Λῶρενς ἔκανε μισὴ στροφὴ, ἀκούμπησε τὸ χέρι στὸν ὦμο του καὶ ἔσκυψε πάλι τραβώντας τὸ χέρι μὲ δύναμι πρὸς τὰ ἐμπρός.

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἔφευγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ δολοφόνου κι' ἕνα ξερὸ τρίξιμο ἀπὸ κόκκαλο ποὺ σπάζει, ἀκούστηκε. Τὸ μαχαίρι ἔφευγε ἀπὸ τὰ χεῖρα του καὶ καρφώθηκε στὸ ἀμώδους ἔδαφος. Ἐπειτα τὸ σῶμα του διέγραψε ἕνα γοργὸ ἡμικύκλιο στὸν ἀέρα καὶ θρόντησε χάμω μὲ γδούπο.

Ὁ Λῶρενς ἔσκυψε καὶ ἐξήτασε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου του. Ὅταν ἀνωρθώθηκε, τὰ χεῖλη του ἦσαν σφιγμένα καὶ τὰ μάτια του σπίζιζαν ἀπὸ τὴν ὀργὴ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ξαπλωμένος ἐπάνω στὴν ἄμμο, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα ἦταν ὁ Σελήμ, ὁ εὐνοεὺς ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ!

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΣΥΝΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΜΕ ΠΟΛΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΕΤΑΝ ὁ Λώρενς ἔφτασε στὸν τόπο τῆς μάχης, εἶδε ὅτι δὲν εἶχε πέσει ἔξω στοὺς ὑπολογιμούς του.

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἦταν ἓνας ἄμορφος σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια καὶ οἱ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς εἶχαν ἀποσπαστῇ ἀπὸ τῇ γῇ καὶ εἶχαν ἀνυψωθῇ συστραμμένες πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ μάχη διεξήγετο τῶρα μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς μὲ πιστόλια καὶ μὲ μαχαίρια.

Ποῦ καὶ ποῦ μόνο ἀκουγόταν ἡ βαρεῖα ἐκπυρσοκρότησις μίας καραμπίνας. Γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς φρουρᾶς, ἴσκιοι ὠρμούσαν ὁ ἓνας ἐπάνω στὸν ἄλλον μὲ οὐρλιαχτὰ καὶ βλαστήμιες σὲ τουρκικὴ καὶ ἀραβικὴ γλῶσσα καὶ μαχαίρια ἀνεβοκατέβαιναν. Πιστόλια ἐβῆχαν καὶ ἔφτυναν.

Ἐνα συνεχὲς βοῦϊσμα ἀκούστηκε τότε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Λώρενς χαμογέλασε τραβώντας τὸ πιστόλι του. Τὰ φτερωτὰ θηρία τοῦ θανάτου εἶχαν φτάσει ἐπιτέλους, μὲ μιὰ καθυστέρησι μερικῶν λεπτῶν στὸ ραντεβού τους.

Ὁ «Σαχίμπ» ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος μὲ τὸ αὐτὶ στημένο. Τὸ βοῦϊσμα τῶν ἀεροπλάνων ξεμάκρυνε λίγο κι' ἔπειτα μακρυνοὶ ὑπόκοφοι γδοῦπτοι συγκλόνισαν τῇ γῇ συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸ τερέτισμα τῶν πολυβόλων. Ὁ βομβαρδισμὸς εἶχε ἀρχίσει στὰ σημεῖα ὅπου ὁ ἐχθρὸς εἶχε συγκεντρώσει ἐνισχύσεις περιμένοντας τὴν ἐπίθεσι τῶν ἐπαισαστατῶν.

Ὁ Λώρενς ἄφησε μιὰ στιγμὴν κραυγὴ θριάμβου καὶ ρίχτηκε μέσα στὸ πλῆθος τῶν συμπλεκομένων. Μιὰ σφαῖρα σφύριξε στὸ αὐτὶ του κι' ἀμέσως ἔπειτα ἓνα σπαθὶ ἀνυψώθηκε πρὸς τὰ δεξιὰ του. Ὁ Λώρενς ἔσκυψε καὶ τὸ πιστόλι του κελάϊδισε. Τὸ σπαθὶ δὲν κατέβηκε. Ἐμείνε γιὰ μιὰ στιγμὴ μετέωρο κι' ἔπειτα σὲ διστάσει χάμω μαζί μὲ τὸν Τούρκο στρατιώτη ποὶ τὸ κροτοῦσε.

60—«ΜΑ ΣΚΟΥΛΑ»

Μὲ γοργὰ, μεγάλα βήματα ὁ Λώρενς διέσχισε τὸν σκοτεινὸ δρόμο, μπροστὰ στὸ κτίριο τῆς φρουρᾶς, καὶ χώθηκε μέσα στὸ μαῦρο ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

Δυὸ κορμιὰ κυλιόταν ἀγκαλιασμένα ἐπάνω στὸ πάτωμα τοῦ διαδρόμου. Ὁ Λώρενς διάλεξε τὸ κορμὶ ποῦ δὲν φοροῦσε ρόμπα, τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸν σθέρκο καὶ τὸ ἀτέσπασε ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του.

Ἡ κάννη τοῦ πιστολίου κατέβηκε μὲ δύναμι καὶ τὸ κορμὶ ἄφησε μιὰ σφύριχτη κραυγὴ καὶ κυλίστηκε χάμω. Τὸ κορμὶ μὲ τὴ ρόμπα ἀνασηκώθηκε μὲ δυσκολία. Πλησίασε στὸν Λώρενς καὶ τὸν κύτταξε ἐρευνητικά.

— Εὐχαριστῶ, Σαχίμπ, μουρμούρισε.

— Πῆγαινε ἔξω, διέταξε ὁ Λώρενς. Οἱ Τούρκοι εἶναι περισσότεροι ἀπὸ μᾶς ἔξω.

Μέσα στὸ κτίριο ἀκούγονταν κρότοι πάλης σχεδὸν ἀπὸ κάθε δωμάτιο. Ὁ Λώρενς μῆκε στὴν πρώτη πόρτα ποῦ συνάντησε καὶ στὸ φῶς ἐνὸς λυχναριοῦ εἶδε δυὸ Τούρκους νὰ ἀνταλλάσσουν σπαθισμούς μ' ἓναν Ἀραβὰ ποῦ θρισκόταν σὲ οἰκτρὴ κατὰστασι. Πολεμοῦσε γενναίᾳ, μὰ τὸ κορμὶ του καὶ τὸ κεφάλι του ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ αἶμα ποῦ ἀναπηδούσε ἀπὸ δεκάδες πληγές. Φαινόταν ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ χάμω.

Ὁ Λώρενς πίεσε τὴ σκανδάλη δυὸ φορὲς καὶ τὸ δωμάτιο γέμισε κρότους. Οἱ δυὸ Τούρκοι σταμάτησαν στὴ μέση τῆς τελευταίας κινήσεώς τους καὶ ἔγειραν ὁ ἓνας ἐπάνω στὸν ἄλλον. Ἀγκαλιασμένοι, προσπάθησαν νὰ μείνουν ὄρθιοι, μὰ τὰ γόνατά τους λύγισαν καὶ γονάτισαν. Πέθαναν κι' ἔμειναν ἔτσι γονατιστοί, ὑποστηρίζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, σὰν ἀγάλματα ἐπάνω σ' ἓνα πολεμικὸ μνημεῖο.

Ὁ Λώρενς, χωρὶς κὰν νὰ κοντοσταθῇ, διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ πέρασε ἀπὸ μιὰ πόρτα ποῦ θρισκόταν στὸ βάθος του.

Τὸ θέαμα ποῦ ἀντίκρουσε ἦταν ἀπροσδόκητο.

«ΜΑ ΣΚΟΥΛΑ»—61

Ούτε "Αραβες ούτε Τούρκοι ύπῆρχαν ἐκεῖ μέσα. Δυὸ ἄντρες πάλευαν μὲ γυμνὰ χέρια, προσπαθώντας νὰ ξεσκίσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὰ νύχια καὶ νὰ τσακίσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὶς γροθιές τους. Εἶχαν φαίνεται συμπλακῇ μὲ τόση ὀρμὴ, ὥστε δὲν εἶχαν προλάβει νὰ βγάλουν πιστόλια καὶ σπαθιά.

Ὁ ἕνας φοροῦσε στολὴ Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Ρούντολφ Ντάγκερμαν!

Ἦταν φανερό πὼς ὁ Ντάγκερμαν βρισκόταν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ὁ Γερμανὸς ἦταν πολὺ πιὸ σωματοδύς καὶ πιὸ δυνατὸς καὶ μόνον ἡ εὐκίνησις τοῦ Ντάγκερμαν τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ κανένα μοιραῖο χτύπημα.

Τὰ πρόσωπα καὶ τῶν δυὸ τους ἦσαν καταταωμένα καὶ οἱ ἀνάσες τους ἀκούγονταν σφυριχτές ἀνάμεσα στοὺς γδούπους τῶν χτυπημάτων καὶ τῶν ποδοβολητῶν τους.

Ὁ Λῶρενς θὰ μπορούσε εὐκολὰ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου στεκόταν νὰ φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα στὸ κρανίον τοῦ Γερμανοῦ. Μὰ αὐτὸ γιὰ τὸν ἐντιμὸ καὶ ἀνδροπρεπῆ ἀρχηγὸ τῶν Ἀράβων ἐπαναστατῶν ἰσοδυναμοῦσε μὲ δολοφονία. Ἐβάζε τὸ πιστόλι στὴ θήκη του κάτω ἀπὸ τὴ ρόμπα.

Προχώρησε γοργὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ ἀντιπάλων καὶ μὲ σύγχρονες κινήσεις τῶν δυὸ χεριῶν του ἐσπρώξε τὸν Ντάγκερμαν μακριὰ καὶ τράβηξε τὸν Γερμανὸ πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἐχω καιρὸ νὰ παίξω πυγμαχία μὲ γερμανικὸ γουρούνι, εἶπε ἥρεμα ὁ Λῶρενς.

Καὶ μὲ μιὰ καλοζυγισμένη γροθιά ἔστειλε τὸν Γερμανὸ νὰ χτυπήσῃ ἐπάνω στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Ὁ Γερμανὸς ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα. Ἐπειτα, μὲ ταχύτητα μαστιγίου πού χτυπᾷ, τὸ χερί του τινάχτηκε πρὸς τὸ πιστόλι, πού κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη του.

Μὰ ὁ Λῶρενς ἦταν ἓνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου πιὸ γοργός. Τὸ πιστόλι του εἶχε κανεὶ πάλι τὴν ἐμφάνισί του καὶ ξερονόσε φωτιά, πρὶν τὸ πι-

στόλι τοῦ ἀντιπάλου του βγῇ ὀλόκληρο ἀπὸ τὴ θήκη του. Ὁ Γερμανὸς ἀνοίξε τὰ μάτια του διάπλατα, μὲ ἀπερίγραπτη ἐκπληξι, ἀφήνοντας τὸ πιστόλι νὰ πέσῃ καὶ φέροντας τὰ χέρια του στὸ στήθος του. Ἐνὰ αὐλάκι ἀπὸ αἷμα ἀναπῆδησε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του καὶ ἔπειτα, μὲ τὴ ράχη ἀκουμπημένη στὸν τοῖχο, γλύστρησε ἀθόρυβα στὸ πάτωμα.

— Κρίμα! μουρμούρισε ὁ Λῶρενς. Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν ἔπιανα ζωντανό!

Γύρισε πρὸς τὸν Ντάγκερμαν καὶ ἀνασκίρτησε. Ὁ ἀρχιμηχανικός τῶν σιδηροδρόμων τὸν κύτταξε μὲ ὄφρος σχεδὸν ἐχθρικό. Ἦταν σὰν νὰ ἦταν δυσαρεστημένος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Γερμανοῦ.

— Τί συμβαίνει, Ντάγκερμαν; ρώτησε ὁ Λῶρενς μὲ ἀπορία. Γιατί μὲ κυττάζεις ἔτσι;

— Θὰ προτιμοῦσα, Λῶρενς, ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ Ντάγκερμαν, νὰ μὴν εἶχες ἀναμιχθῇ στὴν πάλη μου μὲ τὸν ἀντίπαλό μου. Ἦταν δικός μου καὶ ἤμουσέ με θέσι νὰ τὸν θέσω μόνος μου ἐκτὸς μάχης...

— Ρωμαντισμοὶ τῆς κακίας ὥρας!, τὸν διέκοψε μὲ ἀνωπομνησία ὁ Λῶρενς. Κάνομε πόλεμο, Ντάγκερμαν, σκληρὸ καὶ ἀδυσώπητο πόλεμο γιὰ ζωὴ καὶ γιὰ θάνατο καὶ ὅχι κονταρομαχίες μπροστὰ σὲ κυρίες τοῦ μεσαίωνα!

Καὶ γυρίζοντας τὴν προσοχή του στὸν νεκρὸ, ἔσκυψε ἐπάνω του καὶ ἔβλεψε τὶς τσέπες του. Δὲν βρῆκε τίποτε ἀξιο λόγου ἐκεῖ μέσα καὶ μόρφασε μὲ ἀπογοήτευσι. Ἐπειτα ἀνοίξε ἓνα—ἓνα τὰ συρτάρια ἐνὸς μεγάλου γραφείου, πού βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου, καὶ ἐρεύνησε τὰ περιεχόμενά τους μὲ γρηγοράδα πού ἔδειχνε ὅτι ἦταν ἐξησκημένος στὴ δουλειὰ αὐτή. Σταμάτησε σ' ἓνα μικρὸ δέμα πού περιεῖχε ἐπιστολές, προσωπικὲς ἴσως ἐπιστολές τοῦ νεκροῦ ἀξιωματικοῦ.

Μιὰ ψυχρὴ, ἥρεμη φωνὴ εἶπε ξαφνικὰ μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ δωματίου σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ ξενικὴ προφορὰ:

— Τζέντλεμεν, ψηλά τὰ χέρια, παρακαλώ! Κρατῶ ἓνα πιστόλι καὶ ὀφείλω νὰ σὰς πῶ ὅτι ἂν ἔνός μόνον εἶναι γεμάτο, ἂν ἑτέρου δὲ ὅτι εἶμαι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους σκοπευτὰς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ...

— Ὁ Λῶρενς ἀνθρωθώθηκε ἀργὰ καὶ σήκωσε τὰ χέρια του ὡς τὸ ὕψος τῶν ὤμων του, ἐνῶ συγχρόνως γύριζε πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς.

— Ὅταν εἶδε τὸν κάτοχο τῆς φωνῆς αὐτῆς, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως:

— Ὁ... ὁ Λίμαν φὸν Σάντερς!

— Ὁ ἴδιος, Μίστερ Λῶρενς... Εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Καὶ ὑποκλίθηκε εἰρωνικὰ χτυπώντας ἐλαφρὰ τὰ τακούνια του. Ἦταν ἓνας ἀντρας σαρανταπέντε περίπου χρονῶν μὲ γαλανὰ ξεπλυμένα μάτια καὶ χαρακτηριστικὰ Πρώσου στρατοκράτη.

— Δὲν περιμένετε νὰ μὲ ὀρῇτε ἐδῶ, Λῶρενς, δὲν εἶν' ἔτσι; συνέχισε ὁ φὸν Σάντερς. Εἶχα ἔρθει αὐτοπροσώπως γιὰ νὰ διευθύνω τὶς ἐπιχειρήσεις πού θὰ ἐξέκριναν τὶς ὁμάδες σαμποτέρ πού ὀργανώνετε καὶ... ἔπεσα ὁ ἴδιος στὴν παγίδα! Εἰστε τρῶμερὰ ἐξυπνος, Λῶρενς.... Μὰ συμβαίνει νὰ καταγώμαι ἀπὸ παλιά στρατιωτικὴ Πρωσικὴ οἰκογένεια καὶ νὰ εἶμαι λίγο σκληροτράχηλος... Ἐτσι σκότωσα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σας πού κατῴρθωσαν νὰ εἰσχωρήσουν στὸ κτίριο αὐτὸ καὶ τώρα κρατῶ στὸ πρῶτον σὰς ἕναν πολῦτιμο ὄμηρο πού θὰ μὴ ἐξασφαλίσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Σάλεψε ἀπειλητικὰ τὸ πιστόλι του καὶ συνέχισε:

— Ἀφήστε νὰ πέσῃ τὸ δέμα πού κρατᾶτε ἀκόμα, Λῶρενς. Θὰ εἶναι σίγουρα οἱ ἐπιστολὲς τοῦ ἀνόητου Στρώγκεν... Θὰ μὴ ἐπιτρέψετε νὰ τὶς πάρω μαζί μου φεύγοντας; Ἀφήστε τὸ δέμα νὰ πέσῃ, Λῶρενς! Ὁραῖα... Τώρα ὑποχωρήστε καὶ οἱ δύο καὶ κολλήσετε τὶς πλάτες σας στὸν τοῖχο. Γρήγορα!

Ὁ Λῶρενς κ' ὁ Ντάγκερμαν ὑπάκουσαν. Ὁ φὸν Σάντερς πλησίασε στὸ μέρος ὅπου ἦταν πεσμένο τὸ δέμα καὶ τὸ σήκωσε μὲ τὸ ἐλευθερὸ χεῖρ του. Καθώς

ἀνθρωθωνόταν, βήματα γοργὰ καὶ φωνὲς ἀκούστηκαν κάπου κοντὰ μέσα στὸ κτίριο.

Κρατώντας μὲ τὸ ἓνα χεῖρ τὸ πιστόλι του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ δέμα, ὁ φὸν Σάντερς ὑποχώρησε πισσαπώντας καὶ κόλλησε τὴ ράχη του στὸν τοῖχο, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Λῶρενς καὶ τὸν Ντάγκερμαν καὶ δίπλα στὴν πόρτα.

— Ὅταν φανοῦν οἱ ἀνθρωποὶ σας, Λῶρενς, θὰ τοὺς διατάξετε νὰ γοῦν ἀπὸ τὸ κτίριο!, διατάζει. Διαφορετικὰ, θὰ πεθάνετε πρὶν πέσω χτυπημένος ἀπὸ τὰ σπαθιά τους!

Ὁ Ντάγκερμαν, πού ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή εἶχε μείνει σιωπηλός, ἄφησε ξαφνικὰ μιὰ σιγανὴ κραυγὴ καὶ κύτταξε μὲ διεσταλμένα μάτια πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ὡτὰ δεξιὰ τοῦ φὸν Σάντερς.

Ὁ Γερμανὸς γύρισε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τὴν ἴδια στιγμή, μ' ἓνα θεαματικώτατο πλυνζόν, ὁ Ντάγκερμαν διέσχισε σὰν βολίδα τὸ δωματίον κ' ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ. Τὸ πιστόλι τοῦ φὸν Σάντερς ἐκπυρσοκρότησε, πρὶν αὐτὸς κυλιστῇ χάμω μαζί μὲ τὸν Ντάγκερμαν. Ἡ σφαῖρα ὅμως δὲν χτύπησε παρὰ τὸν τοῖχο, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ὅπου, μιὰ στιγμή πρὶν, στεκόταν ὁ ἀρχιμηχανικός τῶν σιδηροδρόμων.

Πρώτος σηκώθηκε ὁ φὸν Σάντερς κρατώντας πᾶν τὰ τὸ πιστόλι του. Τὸ δέμα μὲ τὶς ἐπιστολὰς εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ εἶχε κυλίσει μακριὰ. Ὁ διοικητὴς τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων τῆς Παλαιστίνης ὕψωσε τὸ πιστόλι του πρὸς τὸν Λῶρενς... κάπως πῶ ἀργὰ ἀπ' ὅσο ἔπρεπε.

Ὁ «Σαχίμπ» εἶχε στὸ μεταξὺ τραβήξει τὸ δικό του πιστόλι καὶ τραβοῦσε κιόλας τὴ σκανδάλη. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸν φὸν Σάντερς στὸ μπράτσον τοῦ ὀπλισμένου χεριοῦ του καὶ ἀπέσπασε ἀπὸ τὰ χεῖλη του μιὰ καθαρὰ πρωσικὴ βλαστήμια. Τὰ μουδιασμένα δάχτυλά του ἄφησαν τὸ πιστόλι νὰ πέσῃ.

— Παράδου, στρατηγὲ Λίμαν φὸν Σάντερς!,

είπε ήρεμα και επιβλητικά ο Λώρενς. "Αν θέλεις να ζήσης, δέν έχεις παρά.... διάβoλε! Ντάγκερμαν!

Ο αρχιμηχανικός είχε κάνει μιάν έντελώς αδέξια κίνησι. Είχε άνορθωθή άκριδώς ανάμεσα στον Λώρενς και στον φόν Σάντερς, μπαίνοντας στη γραμμή σκοπεύσεως του πρώτου.

Με μιάν απότομη, στριφογυριστή και συνεχή κίνηση, έκπληκτική για την ηλικία του ο φόν Σάντερς βρέθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και έξω από το δωμάτιο. Ακούουθησαν φωνές, κραυγές πόνου και ποδοβολητά!

Ο Λώρενς προσπέρασε τον Ντάγκερμαν, που από την έκπληξι και τη λύσσα του για το τρομερό σφάλμα που είχε κάνει είχε μείνει ασάλευτος σαν άγαλμα, και με δυο πηδήματα έφτασε στην πόρτα. Στο διπλανό δωμάτιο δέν βρισκόταν κανείς, μα πιό πέρα, μέσα στο κτίριο και προς το μέρος της εξέδου άκούγονταν γοργά δήματα και φωνές που άπομακρύνονταν.

— Θα τους ξεφύγι το πρωσσικό κτήνος!, βλαστήμησε ο Λώρενς.

Γύρισε κι έτρεξε προς το στενό παράθυρο. "Έξω από το κτίριο της φρουράς ή μάχη είχε σχεδόν σταματήσει και οι "Αραβες έψαχναν σε σκοτεινές γωνίες ή σε διπλανά σοκάκια να άνακαλύψουν κανέναν κρυμμένο Τούρκο στρατιώτη.

Ο Λώρενς είδε μιιά μορφή να πηδά έξω από την πόρτα του κτιρίου και να διασχίζει τον δρόμο. Δέν πυροδότησε από φόβο μήπως χτυπούσε κανέναν δικό του. "Η μορφή έφτασε στη γωνία του δρόμου και χάθηκε μέσα στο μαύρο σκοτάδι.

— Ο στρατηγός "Αλλενμπυ έχασε απόψε ένα δώρο πρώτης τάξεως!, μουρμούρισε ο Λώρενς. Σήκωσε τους ώμους του και γύρισε.

Ο Ντάγκερμαν έτρεμε όλόκληρος, σαν να είχε πυρετό...

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΕΚΠΛΗΣΣΕΤΑΙ ΟΔΥΝΗΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΜΕΝΕΙ ΑΛΥΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 81

Η ΤΑΝ προχωρημένο το πρωινό, όταν ο Λώρενς κάλεσε τον "Ισμαήλ στη σκηνή του.

Το πρωινό δέν είχε περάσει χωρίς άπασχόλησι για τον Λώρενς. Είχε έτοιμάσει πρώτα μιάν άναφορά για το στρατηγείο του "Αλλενμπυ, όπου περιέγραφε την έπιτυχή έπιχείρησι εναντίον του "Αμμάν και την παραλίγο σύλληψι και τον τραυματισμό του Γερμανού στρατηγού Λίμαν φόν Σάντερς. "Ανέφερε επίσης την προδοτική και δολοφονική συμπεριφορά του Σελήμ και ζήτησε το όνομα του ανθρώπου που ήταν σύνδεσμος ανάμεσα στον Σελήμ και στο στρατηγείο.

"Έπειτα είχε διαβάσει μιιά προς μιιά τις έπιστολές του Γερμανού αξιωματικού, που είχε θελήσει να πάρη μαζί του ο φόν Σάντερς, και είχε μάθει ένα ακόμα στοιχείο για τον φόν Σούλτσε, τον κατάσκοπο που παραμόνευε ύπουλα μέσα στο στρατόπεδό του, έτοιμος να σκορπίση πάλι τον θάνατο και την καταστροφή. Σ' ένα από τα γράμματα, που προερχόταν από έναν αξιωματικό του έπιτελείου του φόν Σάντερς, σταμάτησε στο παρακάτω απόσπασμα :

«...Όσο για τον φόν Σ., έφυγε προς την άνατολή. Μού άφησε τα χαιρετίσματά του προς έσένα. Θα νοιώσω πολύ την άπουσία του, γιατί όπως ξέρεις, είναι ένας από τους πιό ενδιαφέροντας συνομιλητάς που μπορεί να γνωρίση κανείς. "Αησυχώ γι' αυτόν, γιατί λίγες μέρες πρίν φύγη, έπαθε μιιά από τις κρίσεις εκείνης έλνοσσίας, που τον πιάνουν κάθε χρόνο και που τον βασανίζουν από την έποχή, που νέος ακόμα, ταξίδευε στη θάραξη "Αφρική!...»

Η πληροφορία αυτή ήταν σημαντική, μα είχε ένα σοβαρό μειονέκτημα: Δέν ανέφερε όλόκληρο το όνομα εκείνου για τον οποίο έπρόκειτο. Ο Λώρενς

ένστικτωδώς, πίστευε ότι ο «Φόν Σ.» δέν ήταν άλλος από τόν φόν Σούλτσε, μά στόν γερμανικό στρατό υπήρχαν πλῆθος αξιωματικοί που τό όνομά τους άρχιζε από «Σ.» Θα μπορούσε νά ήταν ο Φόν Σάντερς, π.χ. ή κάποιος άλλος.

Ο 'Ισμαήλ μπήκε στη σκηνή του Λώρενς και έκανε ένα σαλαάμ.

— Ο 'Αλλάχ μαζί σου, Σαχίμπ, είπε.

— Ο 'Αλλάχ μαζί σου, ω 'Ισμαήλ. Θέλω νά διαλέξης τρία από τὰ καλύτερα παλληκάρια σου και νά τὰ φέρης εδώ. Θέλω επίσης νά διατάξης θ-λους, 'Αραβες και μή, νά μείνουν κλεισμένοι στίς σκηνές τους, ώσπου νά τους ειδοποιήσωμε πάλι. Μόνο οί φρουροί θα μείνουν στίς θέσεις τους. Μην άναφέρης τίποτα σέ κανέναν, μά πρόκειται νά έρευνήσωμε δλόκληρο τό στρατόπεδο και τή μικρή δασί, από τήν όποία κουβαλάμε τό νερό.

Ο 'Ισμαήλ τόν κύτταξε με άπορία, μά ή σοφία μιάς δλόκληρης ζωής δέν τόν άφησε νά διατυπώση καμμιάν άκαιρη έρώτησι.

— Όπως έπιθυμεί ο Σαχίμπ, είπε και δγῆκε μ' ένα δεύτερο σαλαάμ.

✱

Η έρευνα που ο Λώρενς άρχισε, συνοδευόμενος από τόν γέρο άρχηγό τών 'Αράβων και τρεις άντρες, ήταν μιά κουραστική και ένοχλητική δουλειά. Έπρεπε, σέ κάθε σκηνή που έμπαιναν νά ψάχνουν με σχολαστικότητα όχι μόνο τὰ πράγματα τών ένοίκων, αλλά και τό άμυδρες έδαφος, γιατί δέν ήταν άπίθανο, άν πραγματικά υπήρχε ένας πομπός μέσα στο στρατόπεδο, ο κάτοχός του νά τόν έκρυβε, όταν δέν θα τόν χρησιμοποιούσε, μέσα στην άμμο.

Έψαξε πρώτα όλες τίς σκηνές τών 'Αράβων για νά συγκεντρώσει στο τέλος τήν προσοχή του στίς σκηνές τών ξένων. Ο γερο. - 'Ισμαήλ χαμογέλασε από ίκανοποίησι, όταν σέ καμμιά άραδική σκηνή δέν βρέθηκε τό παραμικρό ύποπτο ίχνος.

Πρίν όμως άρχισή τήν έρευνα τών σκηνών τών

ξένων, ο Λώρενς έκανε κάτι που ο 'Ισμαήλ θεώρησε ως μιάν από τίς πιό σοφές και συνετές πράξεις, που είχε γνωρίσει ποτέ: Έρευνήσε τήν ίδια τή σκηνή του!

Κι' όταν τελείωσε κι' εκεί, διέταξε τούς 'Αραβες νά μπουν και νά έρευνήσουν τή σκηνή του 'Αχμέτ, του ύπηρέτη του. Αυτός έμεινε έξω, θυσιζόμενος σέ σκέψεις.

Γιά μιάν ακόμα φορά δεβαιωνόταν ότι ένας από τούς λιγοστούς ξένους που έμειναν στο στρατόπεδο του έπρεπε νά είναι ο φόν Σούλτσε. Αν ούτε στίς σκηνές αυτές, ούτε μέσα στην δασί δέν εύρισκε τόν άσύρματο, τότε οί ύποψίες γίνονταν σχεδόν δεβαιότης και συγκεντρώνονταν σ' ένα πρόσωπο, τόν μόνο ξένο που θα μπορούσε νά στείλῃ τηλεγραφήματα στον έχθρο: τόν Ντίκ Νώρτον, τόν 'Αγγλο τηλεγραφήτη!

Δέν ήταν άπίθανο νά ήταν αυτός ο φόν Σούλτσε και, με τό θράσος που χαρακτήριζε τόν μυστηριώδη αυτόν κατάσκοπο, νά χρησιμοποιούσε τόν ίδιο πομπό του Λώρενς για νά στέλνῃ τὰ μηνύματά του. Στην περίπτωσηι βέβαια αυτή έπρεπε νά είχε συνεργό τόν 'Αραβα τηλεγραφήτη 'Ισμét, που σύμφωνα με τίς διαταγές του Λώρενς δέν έγκατέλειπε ποτέ τή σκηνή, όπου ήταν τοποθετημένος ο άσύρματος.

Εκτός άν ο Νώρτον ήταν άθώος και ο 'Ισμét ήταν κι' αυτός ένα όργανο του Φόν Σούλτσε σαν τόν 'Αλί και τόν Χουσεΐν.

Γιά τό τελευταίο αυτό ο Λώρενς άμφεβάλλε πολύ. Γνώριζε πολύ καλά τόν 'Ισμét και είχε έκτιμήσει πολύ τήν ειλικρίνεια και τήν τιμιότητα του 'Αραβα τηλεγραφήτη για νά έπιτρέψῃ στον έαυτό του νά δεχτῇ μιά τέτοια κατηγορία έναντίον του.

Ένα άνατριχιαστικό ξεφωνητό πόνου τόν απέσπασε από τούς στοχασμούς του. Πρίν μπορέσῃ νά καταλάβῃ τί συνέβαινε, είδε ένα σώμα νά ρίχνεται σαν βολίδα έξω, από τό άνοιγμα τής σκηνής του 'Αχμέτ, και νά απομακρύνεται με άπίστευτη γρηγορόδα.

Μιά στιγμή αργότερα, στο άνοιγμα τής σκηνής πρόβαλε ο γερο - Ίσμαήλ. Πρώτη φορά ο Λώρενς έβλεπε το σεβάσιμο πρόσωπο του άρχηγού των Άράδων παραμορφωμένο τόσο άγρια από τον θυμό. Τά μαλλιά του και ή ρόμπα του ανέμισαν βίαιά καθώς στάθηκε στο άνοιγμα, θυμίζοντας άργισμένους προφήτες τής Βίβλου. Το ροζισμένο χέρι του τράβηξε ένα μεγάλο μαχαίρι από τή ζώνη του, τό σηκωσε ψηλά και τό τινάζε πίσω από τον φυγάδα.

Τό μαχαίρι στριφογύρισε μερικές φορές στον άέρα, αφήνοντας ένα έλαφρό σφύριγμα, έφτασε τον άνθρωπο πού έτρεχε και καρφώθηκε ανάμεσα στους ώμους του. Ο φυγάς κονταστάθηκε, ούρλιάζοντας ανατριχιαστικά. Τό κορμί του λύγισε προς τά πίσω, σάν τόξο, τά μπράτσα του απλώθηκαν προς τά πλάγια κι έπεσε μπρούμυτα επάνω στην άμμο.

Με τά μάτια όρθάνοιχτα από τήν κατάπληξη, ο Λώρενς γύρισε προς τόν Ίσμαήλ. Ο γέρος βρισκόταν τώρα έξω από τή σκηνή. Μιά άλλη μορφή έβγαине εκείνη τή στιγμή, μία μορφή διπλωμένη στα δυό, πού κρατούσε με τά χέρια τήν κοιλιά και βογούσε σάν σφαγμένο ζώο.

Έκανε μερικά βήματα, τρέκλισε και βρόντησε χάμω.

Ο Λώρενς έσκυψε επάνω του και τόν ανασήκωσε. Ήταν ένας από τους Άραβες πού τόν είχαν συνοδεύσει στην έρευνα.

Γύρισε και κίτταζε τόν Ίσμαήλ, ένώ μία φριχτή ύποψια αναπνδούσε μέσα του. Χωρίς να μιλήση, με τό πρόσωπο ζωρμένο από πτυχές άγωνίας, έτρεψε κοντά στον άνθρωπο πού ήταν πεσμένος επάνω στην άμμο με τό μαχαίρι ανάμεσα στους ώμους.

Ανασήκωσε τό κεφάλι του και τό άφησε σχεδόν άμέσως να πέση πάλι, σάν να είχε άγγιξη πυρωμένο σίδερο.

Ανωρθώθηκε μουρμουρίζοντας:

— Ο... Άχμέτ! Γιατί;

— Γιατί ο Άχμέτ ήταν προδότης, Σαχίμπ! έίπε δίπλα του πικρά ή φωνή του Ίσμαήλ. Ντρέπο-

μαι πού τό λέω, μά ένας άκόμα συμπατριώτης μου άποδείχτηκε άνάξιος τής φυλής του. Σου ζητώ συγγνώμη, Σαχίμπ, πού παραφέρθηκα και τόν σκότωσα. Έπρεπε να τόν πιάνωμε ζωντανό για να τόν αναγκάσωμε να μιλήση. Είμαι βέβαιος τώρα πως αυτός δοολοφόνησε τόν Χουσεΐν και τόν Άλί. Αυτός έβαλε δηλητήριο στο νερό του Χουσεΐν και έδωσε στον Άλί τις δηλητηριασμένες σοκολάτες.

— Πώς τ'ά ξέρεις αυτά, Ίσμαήλ;

— Ακολούθησέ με, Σαχίμπ.

Ο Λώρενς μπήκε στη σκηνή του Άχμέτ πίσω από τόν Ίσμαήλ. Οί δυό άλλοι Άραβες ήσαν σκυμμένοι εκεί μέσα επάνω από ένα μεγάλο τετράγωνο κασόνι, πού είχαν τραβήξει κάτω από τό κρεβάτι του Άχμέτ. Φαίνονταν άκόμα οί αύλακιές επάνω στην άμμο, καθώς τό είχαν τραβεί.

Είχαν σηκώσει τό σκέπασμα του κασονιού και ο Λώρενς είδε εκεί μέσα έναν μοντέρνο ισχυρό πομπό άσυρμάτου! Όστε ο Άχμέτ ήταν ο άνθρωπος πού μετέδιδε στον έχθρο τις πληροφορίες για τις κινήσεις του στρατού του Λώρενς! Ο Άχμέτ, ο πιστός υπηρέτης του Λώρενς, ο τελευταίος άνθρωπος στον κόσμο πού θα μπορούσε να ύποψιαστή ο άρχηγός των Άράδων επαναστατών...

Τί ήταν όμως ο Άχμέτ;

Ήταν ένα όργανο του φόν Σούλτσε, πού εξάκολουθούσε να μένη κρυμμένος πίσω από τή μορφή ενός από τους ξένους πού βρίσκονταν μέσα στο στρατόπεδο; Ή ήταν... ο ίδιος ο φόν Σούλτσε;

Ήταν πολύ άπίθανο αυτό τό τελευταίο. Ο Λώρενς ήταν έντελώς βέβαιος ότι ο φόν Σούλτσε δεν ήταν Άραβας. Ήταν Γερμανός ή τουλάχιστον Ευρωπαίος. Ο Άχμέτ δεν μπορούσε να ήταν παρά ένα άλλο όργανό του.

Μιά σκέψις έκανε τά φρύδια του Λώρενς, πού είχαν σμίξει σκυθρωπά επάνω από τό μέτωπό του, να χαλαρώσουν έλαφρά. Όσο κι 'αν αυτό είχε κοστίσει τή ζωή δυό ανθρώπων, ο Λώρενς είχε τώρα στα χέρια του τόν άσύρματο του έχθρου. Τό ένα

από τὰ δόντια τού φιδιού είχε ξεριζωθεί! 'Ο φόν Σούλτσε δέν μπορούσε πιά νάρθη σέ έπαφή με τους δικούς του. Έκτός αν...

'Η σοβαρή, νωθηρή φωνή τού 'Ισμαήλ είπε δίπλα του:

— Όταν οί άντρες μου τράβηξαν κάτω από τὸ κρεβάτι τὸν 'Αχμέτ τὸ κασόνι αὐτὸ καὶ θέλησαν νὰ τὸ ἀνοίξουν, ὁ 'Αχμέτ διαμαρτυρήθηκε λέγοντας ὅτι τὸ κασόνι δέν περιείχε παρὰ μόνο κονσέρβες. Μὰ ὅταν εἶδε ὅτι ἤμαστε ἑτοίμοι νὰ τὸ ἀνοίξουμε, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, τράβηξε τὸ μαχαίρι του, τὸ ἔχωσε στὴν κοιλιά ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἄντρες μου καὶ πετάχτηκε ἔξω. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρεις. Σαχίμπ.

'Ο Λῶρενς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ συνέχισε τὶς σκέψεις του.

'Ο φόν Σούλτσε δέν μπορούσε πιά νάρθη σ' έπαφή με τοὺς δικούς του... ἔκτός ἀν συνέβαιναν δυὸ πράγματα: 'Αν εἶχε, δηλαδή, κ' ἕναν δεύτερο πομπὸ κρυμμένο κάπου μέσα στὸ στρατόπεδο ἢ ἀν ὁ φόν Σούλτσε ἦταν ὁ Ντίκ Νῶρτον ἢ χρησιμοποιοῦσε ὡς ὄργανό του τὸν τηλεγραφετὴ 'Ισμέτ...

— Θὰ σταματήσουμε τὴν ἔρευνα, Σαχίμπ, τώρα πού βρήκαμε αὐτὸ πού ζητοῦσες; ρώτησε ὁ 'Ισμαήλ.

— 'Οχι, θὰ συνεχίσουμε. Θὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴ σκηνὴ τού κ. Ντάγκερμαν.

*

Βρῆκαν τὸν Ντάγκερμαν νὰ διαβάξῃ ἕνα γερμανικὸ ρομάντζο ξαπλωμένος στὸ ράντζο του. 'Όταν εἶδε τὸν Λῶρενς νὰ μπαίνει συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς 'Αραβες, ἀνακάθησε με μιάν ἔκφρασι ἀπορίας στὸ πρόσωπό του. 'Ο Λῶρενς νόμιζε πῶς διέκρινε ἕνα εἶδος ἀνησυχίας καὶ μιά βαθειὰ κούραση στὰ χαρακτηριστικά του.

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ Λῶρενς; ρώτησε γκρινιάρικα. 'Εδῶσες διαταγὴ νὰ κλειστοῦμε ὅλοι στὶς σκηνές μας καὶ περιέρχεστε τὸ στρατόπεδο

ψάχνοντας, ἕνας Θεὸς ξέρεῖ γιὰ τί πράγμα. Τί συμβαίνει;

— Ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸν ἀσύρματο πού χρησιμοποίησε ὁ φόν Σούλτσε γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς δικούς του. 'Ο ἀσύρματός μας συνέλαβε κρυπτογραφικὰ σήματα ἀπὸ κάποιον πομπὸ πού ἔπρεπε νὰ βρίσκεται μέσα στὸ στρατόπεδό μας. 'Εξ ἄλλου, ὅπως διαπίστῶσες στὸ 'Αμμάν, οἱ Τούρκοι εἶχαν εἰδοποιηθῇ γιὰ τὰ σχέδιά μας καὶ εἶχαν λάβει τὰ μέτρα τους. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἔλαβα κ' ἐγὼ τὰ μέτρα μου καὶ τὴν ἔπαθαν αὐτοί.

— Καί... τὸν βρήκατε τὸν ἀσύρματο; ρώτησε διστακτικὰ ὁ Ντάγκερμαν.

— Τὸν βρήκαμε, βέβαια!

'Ο ἀρχιμηχανικὸς τῶν σιδηροδρόμων ἀναπήδησε τόσο βίαια ὥστε ὁ Λῶρενς ἔφερε ἐνστικτωδῶς τὸ χερί του στὸ πιστόλι του κάτω ἀπὸ τὴ ρόμπα του. Εἶχε νομίσῃ γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι ὁ Ντάγκερμαν σκόπευε νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω του.

Μὰ ὁ Ντάγκερμαν κάθησε πάλι βαρεῖα στὸ ράντζο του, κύτταξε γιὰ λίγο τὸν Λῶρενς με διάπλata μάτια καὶ τέλος μουρμούρισε:

— Τὸν... βρήκατε; Καί... ποῖος εἶναι ὁ φόν Σούλτσε;

— 'Εσύ, εἶπε, ὁ Νῶρτον, ὁ Μοέν, ὁ Μαρτινέ.... ἐγώ! 'Ενας ἀπὸ ἐμᾶς ὅλους... Δέν ξέρομε ἀκόμα. Τὸν ἀσύρματο τὸν βρήκαμε στὴ σκηνὴ ἐνὸς ἀνθρώπου πού δέν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ φόν Σούλτσε. Καὶ δυστυχῶς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δέν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ πιά. Εἶναι νεκρός...

— Ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρώπος αὐτός; Λῶρενς; ρώτησε γοργὰ ὁ Ντάγκερμαν.

Τὰ μάτια του σπιθοβολοῦσαν καὶ τὸ ξανθὸ μουστάκι του καὶ τὸ γένι του σάλευαν σπασμωδικὰ.

— 'Ο 'Αχμέτ, ὁ ὑπηρέτης μου.

'Η ἔκφρασι πού πήρε τὸ πρόσωπο τοῦ Ντάγκερμαν ἔκανε τὸν Λῶρενς νὰ σηκώσῃ τὰ φρύδια του. 'Ο ἀρχιμηχανικὸς ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ οἱ 'Αραβες, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Λῶρενς, ἄρχισαν τὴν ἔρευνα.

— Λώρενς, είπε ο Ντάγκερμαν έπειτα από λίγο, αφού βρήκατε τον ασύρματο, γιατί συνεχίζετε την έρευνα;

— 'Η ερώτησίς σας είναι κάπως έπιτολαία, Ντάγκερμαν, απήντησε ξερά ο Λώρενς. Αποκλείεται να υπάρχει και δεύτερος ασύρματος στο στρατόπεδο;

Ο Ντάγκερμαν κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δεν αποκλείεται, Λώρενς, είπε, μὰ μοὺ φαίνεται πολὺ ἀπίθανο.

— Δεν μπορῶ νὰ μείνω μὲ τὴν ἀμφιβολία, μουρμούρισε ὁ Λώρενς. Πρέπει νὰ θεβαιωθῶ ἀπολύτως.

Δὲν βρῆκαν τίποτα ὑποπτο στὴ σκηνὴ τοῦ Ντάγκερμαν, μολονὶ ἐξήτασαν μὲ προσοχὴ ἀκόμα καὶ τὸ ἔδαφος καὶ ἔσκαψαν μάλιστα τὴν ἄμμο σὲ μερικὰ σημεία. Καθὼς ἔβγαине, ὁ Λώρενς σταμάτησε ξαφνικά. Κύτταξε τρεῖς σοκολάτες πού ἦσαν ἀκούμμημένες ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τοῦ Ντάγκερμαν, κύτταξε ἐρωτηματικά τὸν ἴδιο τὸν Ντάγκερμαν καὶ εἶπε:

— Εἶναι οἱ σοκολάτες πού σὰς ἔδωσα νὰ καταστρέψετε. Γιατί τὶς κρατήσατε;

— Δὲν τὶς κράτησα, Λώρενς. Τὶς ἀκούμπησα στὸ τραπέζι μου καὶ τὶς ἔξεχασα...

Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι ὁ Λώρενς ἄρπαξε τὶς σοκολάτες καὶ εἶπε μὲ μάτια πού ἀστράφταν ἀπὸ θυμὸ:

— Ἀρκετοὺς θανάτους εἶχαμε ὥς τώρα, δὲν νομίζετε, Ντάγκερμαν;

Καὶ βγήκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀραβες. Λίγα βήματα πρὶ πέρα σταμάτησε, ἀνοίξε ἕναν μικρὸ, λάκκο μὲ τὸ πόδι του, ἔριξε ἐκεῖ μέσα τὶς σοκολάτες, αφού τὶς ξεδίπλωσε καὶ τὶς σκέπασε μὲ τὴν καυτὴ ἄμμο.

— Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ἔχουν λυώσει ἀπὸ τὴ ζέστη, εἶπε.

Στὴ σκηνὴ τοῦ Νῶρτον δὲν βρῆκαν ἐπίσης τίποτα. Τὸ μόνο ἀξιόλογο ἐκεῖ μέσα ἦταν ὁ ἴδιος ὁ

Νῶρτον πού, ὅταν ὁ Λώρενς τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔκαναν έρευνα στὰ πράγματά του, ἔγινε κατακόκκινος σὰν ἀστακὸς καὶ δῆλωσε:

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη προσβολὴ γιὰ μένα, Λώρενς! Δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ μὲ ὑποπτεύσετε ὥς κατὰσκοπο τοῦ ἐχθροῦ! Θὰ ἀναφερθῶ σχετικὰ στὸν στρατηγὸ Ἀλλενμπι!

— Λυπούμαι, Νῶρτον, εἶπε ξερά ὁ Λώρενς, μὰ ὁ Ἀλλενμπι θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὅτι τὸ καθῆκον σας εἶναι νὰ ὑπακούετε τυφλὰ στὶς διαταγές μου! Ἐλάτε στὴ θέσι μου. Ἕνας κατὰσκοπος τῶν Γερμανῶν δρίσκεται στὸ στρατόπεδό μας καὶ ξέρω ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους «μὴ Ἀραβες» πού μένουν ἐδῶ. Ὅλοι τοὺς σχεδὸν ἔχουν λόγους νὰ μοὺ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη — ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν Ἐβραὶο Μοέν... Πῶς θέλετε, λοιπόν, νὰ ἀφήσω ἔξω ἀπὸ τὴν έρευνά μου ἕναν ἀπ' αὐτοὺς;

Ο Νῶρτον δὲν ἀπήντησε. Γύρισε τὴν πλάτη του στὸν Λώρενς κι' ἔμεινε ὀρθὸς καὶ σκυθρωπὸς σὲ μιὰ γωνιά ὥσπου τελείωσε ἡ έρευνα.

— Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω αὐτό, εἶπε κοφτὰ στὸν Λώρενς καθὼς αὐτὸς ἔβγαине ἀπὸ τὴ σκηνή. Θὰ σὰς ἀναπαδώσω κάποτε τὰ ἴσια!

Ο Λώρενς γύρισε μὲ τὸ πρόσωπο κόκκινο ἀπὸ τὸν θυμὸ.

— Μὴν ξεχνάτε, Νῶρτον, εἶπε ἀργά, ὅτι εἰμαι συνταγματάρχης καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἀπειλή σας αὐτὴ θὰ μπορούσα νὰ σὰς συλλάβω καὶ νὰ σὰς στείλω στὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἀλλενμπι γιὰ νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο!

Καὶ βγήκε μὲ ὀρμή. Μὰ δὲν εἶχε κάνει μερικὰ βήματα, ὅταν σταμάτησε καὶ γύρισε πάλι πίσω.

— Νῶρτον, φώναξε, μὲ τὶς ἀνοησίες μὲ κάνανε νὰ ξεχάσω δυὸ πράγματα πού ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω. Πρόκειται νὰ μὰς στείλουν κινίνα ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο. Θέλετε νὰ παραγγεῖλω καὶ γιὰ σὰς μερικά; Πάσχετε, νομίζω, ἀπὸ ἐλονοσία...

— Ποτέ μου δὲν εἶχα πυρετό, ἀπήντησε ἀπότομα ὁ Νῶρτον.

— Καὶ κάτι ἄλλο. Στὸ στρατηγεῖο κάνουν ἔ-

ναν κατάλογο των άσυρματιστών που μπορούν να χειρίζονται τη συσκευή τους με τὸ ἀριστερό χέρι τόσο καλά, ὅσο καὶ με τὸ δεξιό. Δὲν ξέρω γιατί καταρτίζουν τὸν κατάλογο αὐτόν, μὰ με ἐπιφόρτισαν νὰ σὰς ρωτήσω.

— Δὲν μπορῶ οὔτε ψωμί νὰ κόψω με τὸ ἀριστερό χέρι μου!, ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ὁ Λῶρενς κατεβύβηκε πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ Ἰωσήφ Μοέν, ἀναμασσώντας σιωπηλὰ τὶς ἀπαντήσεις τοῦ Νῶρτον. Οἱ ἐρωτήσεις πού του εἶχε κάνει δὲν εἶχαν ἄλλον σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ πληροφορηθοῦν τὸν Λῶρενς γὰ τὰ δυὸ χαρακτηριστικὰ τοῦ φόν Σούλτσε πού κατεῖχε: τὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ φόν Σούλτσε ἦταν ἀμφιδέξιος καὶ ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ ἐλονοσία. Ὁ Νῶρτον εἶχε ἀπαντήσει ἀρνητικὰ καὶ στίς δυὸ αὐτὲς ἐρωτήσεις, μὰ θέβαια αὐτὸ δὲν ἀποτελοῦσε καμμιάν ἀπόδειξι.

Ἄν ὁ Νῶρτον ἦταν ὁ φόν Σούλτσε καὶ εἶχε ὑποψιαστῇ ὅτι ὁ Λῶρενς ἔκανε τὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς γιὰ νὰ τὸν ξεσκεπάσῃ, θὰ ἀπαντοῦσε ἀρνητικὰ, φυσικὰ.

Ὁ Λῶρενς βλαστήμησε σιγανά. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἀντιμετωπίσει ἓνα τόσο σκοτεινὸ καὶ τόσο θανάσιμο αἰνίγμα.

✱

Ὁ Ἰωσήφ Μοέν ὑποδέχτηκε τὸν Λῶρενς με ὑποκλίσεις καὶ νευρικά χαμόγελα.

— Περάστε, κύριε Λῶρενς! Καθίστε. Μεγάλῃ μου τιμὴ ἡ ἐπίσκεψίς σας! Νὰ σὰς προσφέρω ἓνα ποτό; Ὅχι, Ἐχῶ ἓνα περίφημο τσέρρυ...

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, κύριε Μοέν, ἀπήντησε ὁ Λῶρενς. Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ μείνω. Θὰ μὰς ἐπιτρέψετε μόνο νὰ κάνωμε μιὰ ἔρευνα...

— Ἐρευνα;

Ἡ φωνὴ τοῦ Μοέν ἦταν γεμάτῃ ἐκπληξι καὶ ἀνησυχία καὶ τὰ χέρια του τραβοῦσαν νευρικὰ τὸ μακρόστενο γένι του.

— Ἐρευνα; ρώτησε πάλι. Μὰ... γιατί;

— Μέσα στὸ στρατόπεδο, κύριε Μοέν, ὑπάρχει

κάποιος κρυφὸς πομπὸς ἀσυρμάτου καὶ ψάχνωμε νὰ τὸν βροῦμε. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔχετε ἀντίρρηση νὰ ἐρευνῶσωμε καὶ τὴ σκηνὴ σας... γιὰ τοὺς τύπους.

Τὸ τράβηγμα τοῦ γενιοῦ ἐγίνε πιδ σπασμωδικό.
— Καμμιὰ ἀντίρρηση, κύριε Λῶρενς, καμμιὰ!; βιάστηκε νὰ πῇ ὁ Ἑβραῖος. Σὰς παρακαλῶ ὅμως νὰ κάνετε τὴν ἔρευνα προσεκτικὰ γιὰ νὰ μὴ μου καταστρέψετε τὰ ἐμπορεύματα.... Εἶμαι ἓνας φτωχὸς ἔμπορος καί....

— Καλὰ, καλὰ, τὸν διέκοψε ὁ Λῶρενς. Θὰ προσέξωμε πολὺ κι' ἂν γίνῃ καμμιὰ ζημιὰ, θὰ σὰς ἀποζημιώσω.

Ἡ ἔρευνα ἀνάμεσα στὰ πολυποίκιλα ἐμπορεύματα τοῦ Ἑβραίου κράτησε ἀρκετὴ ὥρα, μὰ στὸ τέλος τίποτα πού νὰ μοιάζῃ με ἀσύρματο δὲν ἦρθε στὸ φῶς.

— Μὰς συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, κύριε Μοέν, εἶπε ὁ Λῶρενς εὐγενικὰ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀντιλαμβάνεσθε τὴ λεπτότητα τῆς θέσεώς μου.

— Ἀπολύτως, ἀπολύτως, κύριε Λῶρενς! Εἶμαι στὴ διάθεσί σας ὅποτε με καλέσετε! Ἀνακαλύψατε χυμ!..., ἀνακαλύψατε κανένα ἴχνος τοῦ ἀνθρώπου πού ψάχνετε νὰ βρῆτε;

— Κανένα!, μουρμούρισε ὁ Λῶρενς καὶ πρόσθεσε καθὼς γύριζε γιὰ νὰ βγῇ ἔξω: Εἶστε χλωμός, κύριε Μοέν. Ὑποφέρετε ἀπὸ ἐλονοσία;

Ὁ Ἑβραῖος ἀνοιγόκλεισε τὰ μπράτσα του κι' εἰπτα τράβηξε τὸ γένι του.

— Καταραμένη ἀρρώστεια!, γρύλλισε. Naί, ὑποφέρω ἀπὸ ἐλονοσία, χρόνια τώρα! Ἐχῶ καταπιῇ τόνους κινίνο, μὰ κάθε καλοκαίρι παθαίνω μιὰ δυὸ ἐξαντλητικὲς κρίσεις... Κύριε Λῶρενς, βρήκατε τὸν δολοφόνου τὸν δυὸ Ἀράβων πού πέθαναν χτές;

— Τὸν βρήκα.

Ὁ Μοέν ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του γοργά.

— Ποιὸς... ἦταν;

— Ὁ Ἀχμέτ, ὁ ὑπηρέτης μου.

— Ἐ!;

Ὁ Ἑβραῖος ἔμεινε ἀσάλευτος καὶ μ' ἀνοιχτὸ

στόμα, ενώ ο Λώρενς απομακρυνόταν ακολουθούμενος από τους "Αραβες, που έφτυσαν κρυφά χάμο, βγαίνοντας από τη σκηνή του Μοέν.

ΟΠΟΥ Ο ΑΛ ΣΕΪΤΑΝ ΧΤΥΠΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΕ ΑΚΟΜΑ ΠΕΙΟ ΕΥΑΙ-
ΣΘΗΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Τῇ Α ΓΚΡΙΖΟΧΡΥΣΑ μάτια της Ζανέτ σπίθισαν χαρωπά, όταν, αντίκρυσαν το τραχύ και άρρενωπό πρόσωπο του Λώρενς. Το βλέμμα της άγγιξε τὰ χαρακτηριστικά του κι' ο Λώρενς ένοιωσε ένα γλυκό και παράξενο συναίσθημα. "Εννοίωσε σαν νά είχε περάσει ένα άπαλο χέρι από το μέτωπό του τρυφερά και νά του είχε διώξη κάθε έννοια.

— Καλημέρα, δεσποινίς Ζανέτ, είπε. Πώς είναι σήμερα ο πατέρας σας;

— Έντελώς καλά, κύριε Λώρενς, απήντησε τὸ κορίτσι. Εὐχαριστῶ. Περάστε μέσα.

Καί κύτταξε κάπως παραξενεμένη τούς "Αραβες πού τὸν συνόδευαν.

— Περίμενε ἔξω μιὰ στιγμή,!, είπε ο Λώρενς. Θά σὲ φωνάξω όταν ἔρθῃ ἡ ὥρα.

Καί ἀκολούθησε τὸ κορίτσι μέσα στὴ σκηνή. "Ενας μεσόκοπος άντρας, μὲ μέτριο ἀνάστημα, μὲ μαλλιά πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ γίνονται γκριζὰ στοὺς κροτάφους καὶ πρόσωπο σοβαρὸ καὶ κάπως ἀφηρημένο, σηκώθηκε ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ὅπου ἐργαζόταν καὶ ἀπλώσε γελαστὰ τὸ χέρι του στὸν Λώρενς.

— Καλημέρα, Λώρενς, εἶπε μὲ ἀργὴ καὶ θαθεῖα φωνή. Πολὺ μὲ εὐχαρίστησε ἡ ἐπίσκεψίς σας! Σήμε-
ρα ἐπιτέλους συνήλθα ἀπὸ τὶς τλαιπιριές τοῦ τα-
ξιδιοῦ μου, μὰ ἀναγκάστηκα νὰ μείνω κλεισμένος στὴ
σκηνή μου, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ πού δόσατε.
"Απὸ τὴν Ζανέτ ἔμαθα ὅτι συμβαίνουν παράξενα καὶ
τρομερὰ πράγματα στὸ στρατόπεδόν σας. Φαίνεται
πὼς κάποιοι μυστηριώδης κατάσκοπος βρίσκεται ἐ-

δῶ. Καθῆστε, Λώρενς.

Ο Λώρενς καθῆσε, κάνοντας μὲ τὸ βλέμμα του
τὸν γύρο τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς σκηνῆς. Σταμάτησε στὸ
τραπέζι τοῦ Μαρτινέ καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ἐκεῖ ἀπλω-
μένος ἕνας μεγάλος λεπτομερὲς χάρτης.

— Ναι, εἶπε ο Λώρενς, ὁ φὸν Σουλτσε, πού οἱ
"Αραβες ὀνομάζουν "Αλ Σεΐταν. "Η παρουσία του
στὸ στρατόπεδόν μου εἶναι ἀποδεδειγμένη καὶ μοῦ
ἔχει κοστίζει γιὰ τὴν ὥρα τῆ ζωῆ τεσσάρων ἀνθρώ-
πων...

"Η Ζανέτ, πού εἶχε καθῆσει σὲ μιὰ καρέκλα ἀ-
πέναντί στὸν Λώρενς, ἀνασκήρτησε καὶ χλωμίασε.

— Τεσσάρων; ρώτησε. Σκοτώθηκαν κι' ἄλλοι,
λοιπὸν;

— Ναι, εἶπε ο Λώρενς. "Ο ὑπηρετὴς μου "Αχ-
μέτ εἶχε μέσα στὴ σκηνή του ἕναν κρυφὸ πομπὸ ἀ-
συρμάτου! "Όταν βρήκαμε καὶ θελήσαμε νὰ τὸν
συλλάβωμε, ἀντιστάθηκε καὶ στὴν πάλη πού ἀκο-
λούθησε, σκοτώθηκε, ἀφοῦ μαχαίρωσε ἕναν συμπα-
τριώτη του. Αὐτὸ ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ζανέτ εἶχε γίνει τώρα κατα-
κόκκινο καὶ ἡ ἀνάσα τῆς γογγύ. "Ο Λώρενς φοβή-
θηκε γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι τὸ κορίτσι θά λιποθυ-
μοῦσε.

"Ο Μαρτινέ σήκωσε τὰ φρύδια του καὶ κύτταξε
μὲ ἐκπληξί τὸν Λώρενς.

— "Εναν πομπὸ ἀσυρμάτου; ρώτησε. Αὐτὸ ψά-
χνατε νὰ βρῆτε, ὡρες τώρα, μέσα στὸ στρατόπεδον;

— Ναι. "Ημουν βέβαιος ὅτι ὁ φὸν Σουλτσε χρη-
σιμοποιοῦσε ἀσύρματο γιὰ νὰ εἰδοποιῇ τοὺς δικούς
του καὶ δὲν ἔπρεσα ἔξω. "Ερεῖνῃσα ὅλες τὶς σκηνές
τῶν "Αράβων καὶ τῶν ἔξω. "Εχει μείνει μόνο ἡ δι-
κή σας. Θά παρακαλοῦσα νὰ δεχθῆτε νὰ κάνωμε κι'
ἐδῶ μιὰν ἐρευνα γιὰ νὰ μὴν ἔχω παράπονα ἀπὸ τοὺς
ἀλλοὺς ξένους.

— Εὐχαρίστως, απήντησε ὁ Μαρτινέ. Δὲν ἔχετε
πολλὰ πράγματα νὰ ψάξετε, ἄλλως τε. Φωνάζετε
τοὺς ἀνθρώπους σας.

Πραγματικά, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ ράντζα, δυὸ βαλί-

τσες, τὸ τραπέζι, τρεῖς καρέκλες κι' ἕναν φωνογράφο, δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο ἐκεῖ μέσα. Ὁ Ἰσμαήλ καὶ οἱ ἄντρες του τελειώσαν γρήγορα. Τὴ στιγμή μόνον ποὺ εἰτοιμάζονταν νὰ φύγουν, ὁ Ἰσμαήλ κοντοστάθηκε μπροστὰ στὸν φωνογράφο. Κύτταξε μιὰ-δυὸ στιγμὲς τὸ μεγάλο, μαῦρο κουτὶ καὶ εἶπε στὸν Λῶρενς:

— Δὲν νομίζεις, Σαχίμπ, πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀνοίξωμε κι' αὐτὸ γιὰ νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι κάναμε τὸ κοθῆκον μας;

Ἡ Ζανὲτ ἔκανε μιὰν ἀπότομη κίνησι πρὸς τὸν φωνογράφο, σὰν νὰ ἠθέλε νὰ τὸν προστατεύσῃ. Ὁ Μαρτινὲ χαμογέλασε.

— Ἐλα, Ζανέτ! Μὴν κάνεις σὰν μωρό. Δὲν θὰ πάθῃ τίποτα ὁ φωνογράφος σου!

Καὶ πρόσθεσε ἀποτεινόμενος στὸν Λῶρενς:

— Ἡ Ζανέτ τρελλαίνεται γιὰ τὴ μουσικὴ καὶ δὲν θέλησε νὰ ἀποχωριστῇ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της φωνογράφο, ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ἐχει θαυμάσιους δίσκους, ξέρετε. Ζανέτ, ἀνοίξε μόνη σου τὸν φωνογράφο καὶ βάλε μας ἕνα καλὸ κομμάτι.

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Λῶρενς, γιὰ τὴν ἀδεξιότητά μου, εἶπε ἡ Ζανέτ χαμογελώντας τώρα, μὰ ὅπως εἶπε ὁ πατέρας, ἔχω μεγάλη ἀδυναμία στὸν φωνογράφο μου. Εἶναι ὁ καλύτερος σύντροφός μου.

Μὲ ρυθμικές, κυματιστὲς κινήσεις, ἡ Ζανέτ πῆγε κοντὰ στὸν φωνογράφο, τὸν ἀνοίξε καὶ διάλεξε ἕναν δίσκο ἀπὸ ἕνα συρταράκι ποὺ ἔβρισκόνταν στὸ κάτω μέρος τοῦ ἐπιπλοῦ. Σὲ λίγο οἱ ἦχοι μιᾶς σέρενάτας τοῦ Σουίμπερτ κυμάτιζαν μέσα στὸ σιωπηλὸ στρατόπεδο τῶν Ἀράβων.

Ὅταν ἡ σιωπὴ ἀπλώθηκε πάλι, ὁ Λῶρενς εἶπε στὸν Ἰσμαήλ, ποὺ εἶχε σταματήσῃ τὸν ἔξοδο τῆς σκηνῆς, γοητευμένος ἀπὸ τὴ μουσικὴ:

— Πάρε τοὺς ἄντρες σου καὶ πῆγαινε νὰ ἐρευνήσῃς τὴ μικρὴ ὄασι, Ἰσμαήλ. Δὲν φαντάζομαι νὰ βρῇς τίποτα, μὰ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Οἱ Ἀράβες ἔφυγαν καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Λῶρενς ξαναγύρισε στὸν χάρτη ποὺ ἦταν ἀπλωμένος ἐπάνω

στὸ τραπέζι. Ὁ Μαρτινὲ ἀκολούθησε τὸ βλέμμα του καὶ τὰ μάτια του σπίθισαν ἀπὸ ἐνδιάφέρον.

— Μελετοῦσατε τὴν ἐξέλιξι τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων; ρώτησε ἀργὰ ὁ Λῶρενς.

— Ὁχι, βέβαια! γέλασε ὁ Μαρτινὲ. Ὁ πόλεμος εἶναι κάτι ποὺ προσπαθῶ νὰ διώχνω ὅσο μπόρῳ περισσότερο. Ἐξάλλου δὲν ἔχει κανένα ἐνδιάφέρον γιὰτὶ τὸ τέλος του εἶναι γνωστὸ.

— Ποιὸ εἶναι τὸ τέλος αὐτό;

— Ἡ συντριβὴ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας φυσικά! Ὁχι δὲν μελετοῦσα τὴν ἐξέλιξι τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων. Μελετοῦσα ἀπλῶς τὴν περιοχὴ αὐτὴ ἀπὸ ἀρχαιολογικῆς ἀπόψεως.

— Καὶ βρῆκατε τίποτα ἐνδιάφέρον;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Πιοτεῦ πάντως, ὅτι μιὰ μικρὴ ἀνασκαφὴ/στὴν ὄασι ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ στρατόπεδό σας, θὰ ἔφερνε στὸ φῶς κανέναν ἀρχαῖο ναὸ ἢ κατὶ τέτοιο.

— Τί κρίμα νὰ μὴ μπορήτε νὰ κάνετε τώρα τὶς ἀνασκαφές αὐτές, μουρμούρισε ὁ Λῶρενς. Ὁχι τοῦλάχιστον, πρὶν ὁ φόν Σουλτσε ἀποκαλυφθῇ καὶ ἐξοντωθῇ.

Ὁ Μαρτινὲ ἀναστενάξε.

— Ἀς κάνω ὑπομονή, λοιπόν, κι' ἄς εὐχηθῶ τὴν ταχεῖα ἐξόντωση τοῦ κατασκόπου αὐτοῦ. Ξέρετε, ἡ ἱστορία αὐτὴ μοὺ θυμίζει μιὰ περιπέτειά μου στὴν Κυρηναϊκὴ. Ταξίδεψα μέ...

Καὶ ὁ Μαρτινὲ ἄρχισε μιὰν ἀπὸ τὶς ἱστορίες ἐκείνες ποὺ τὸν ἔκαναν τόσο ἀγαπητὸ στοὺς συνομιλητὲς του...

Ἡ γαλήνη τῆς νύχτας κομματιάστηκε ξαφνικά ἀπὸ σπαραχτικὰ ξεφωνητὰ ποὺ ὑψώθηκαν ἀπὸ θάνα καὶ ἐκνευριστικά, σὰν στὴ μέση ἑνὸς τρομεροῦ ἐφιάλτη.

Ὁ Λῶρενς τινάχτηκε ὀρθιος μ' ἕνα πῆδημα, ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα στὴ μέση τῆς σκηνῆς καὶ κυλίστηκε χάμω βλαστημώντας. Μέσα σὲ λίγες

στιγμές φόρεσε τή ρόμπα του, άρπαξε τὸ πιστόλι του κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του καὶ βγήκε σὰν θύελλα μέσα στὴν κατάμαυρη νύχτα.

Εἶδε ἱσκιούς νὰ τρέχουν ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι πρὸς κάθε κατεύθυνσι καὶ ἄκουσε κραυγές:

— Τί τρέχει; Τί ἔγινε; Ποιὸν σκότωσαν;

Ὁ Λῶρενς σταμάτησε μετ' τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ κι' αὐτὸς νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στὸ πλήθος, μὴ ξέροντας ποὺ πηγαίνει. Αὐτὸ θὰ ἔκανε πολὺ χειρότερη τὴ σύγχυσι ποὺ ἐπικρατοῦσε μέσα στὸ στρατόπεδο.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς ποὺ φάνηκαν αἰῶνες. Τέλος μιὰ ομάδα ἀπὸ μερικοὺς Ἀραβες, ποὺ ὁ ἕνας τους κρατοῦσε ἕνα φανάρι τοῦ λαδίου, πλησίασε τρέχοντας.

— Τὸ... τὸ ξανθὸ κορίτσι!, φώναξε ὁ πρῶτος ποὺ ἔφτασε κοντὰ στὸν Λῶρενς.

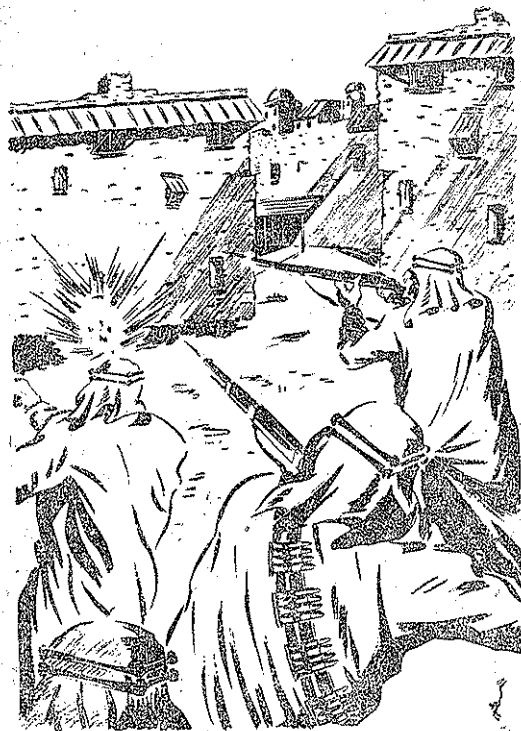
— Ἡ Ζανέτι!, γρύλλισε ὁ Λῶρενς. Τί τῆς συνέβη; Λέγε, λοιπόν!

— Εἶ...εἶναι κοντὰ στὴ σκηνὴ τοῦ ἀσυρμάτου...

Μὲ τὸ πιστόλι στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ φανάρι ποὺ ἄρπαξε ἀπὸ τὸν Ἀραβὰ στὸ ἄλλο, ὁ Λῶρενς ἀρχισε νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στὶς σκηνὲς τοῦ στρατοπέδου πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς σκηνῆς ὅπου βρισκόταν ὁ ἀσύρματος. Καθὼς ἡ ρόμπα του ἀνέμιζε, φωτιζόμενη ἀπὸ τὸ φανάρι, ὁ Λῶρενς ἔμοιαζε μετ' ἄντασμα ποὺ ἀρχαῖες τύψεις συνειδήσεως τὸ κάνουν νὰ περιπλανῶνται ἀδιάκοπα τὶς νυχτὲς.

Φτάνοντας κοντὰ στὴ σκηνὴ τοῦ ἀσυρμάτου ἀντίκρισε ἕνα ἀλλόκοτο καὶ ἀπροσδόκητο θέαμα. Μερικοὶ Ἀραβες ἦσαν συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ μορφή ξαπλωμένη ἐπάνω στὴν ἄμμο. Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ὁ Λῶρενς εἶδε μετ' ὀρίκη ὅτι ἡ μορφή αὐτὴ ἦταν ἡ Ζανέτι!

Ἐσκυψε ἐπάνω τῆς, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε τρελλά. Τὰ χέρια τῆς Ζανέτ ἦσαν δεμένα μ' ἕνα σκοινί, καὶ τὸ στόμα τῆς φεμωμένο μ' ἕνα πανί ποὺ δὲν εἶχε γλυστρήσει ἀφήνοντας τὰ χεῖλη τῆς ἐλεύθερα. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν κλειστά.

Ἡ μάχη διεξήγετο τώρα μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς τουρκικῆς φρουρᾶς. (Σελ. 60)

— Ζανέτ !, φώναξε ο Λώρενς βραχνά. Είστε καλά;

Τὰ μάτια του κοριτσιού δεν άνοιξαν. Μὲ δάχτυλα πού έτρεμαν ο Λώρενς έξήτασε τόν σφυγμό της. Ήταν κανονικός. Άφησε έναν άναστεναγμό άνακουφίσεως. Τό κορίτσι ήταν ζωντανό! Είχε άπλώς λιποθυμήσει.

— Λίγο νερό!, φώναξε έπάνω από τόν ώμο του στούς "Αραβες πού στέκονταν γύρω.

Κάποιος τού έδωσε ένα φλασκί νερό κι' ο Λώρενς ράντισε τό πρόσωπο τού κοριτσιού. Έρράντισε ελαφρά τὰ μάγουλά της, φρικιώντας στο άγγιγμα της δελουδίνης επιδέσμίδας της. Ή Ζανέτ άνοιξε τέλος τὰ μάτια της.

Ήσαν γεμάτα τρόμο. Κύτταζαν τόν Λώρενς κατάντα και δέν φαίνονταν νά τόν άναγνωρίζουν. "Επειτα ένα φάντασμα χαμόγελου φάνηκε στο πρόσωπό της και ή Ζανέτ μουρμούρισε:

— Δόξα σοι ο Θεός! 'Ο κύριος Λώρενς ! Θεέ μου!

— Τί σάς συνέβη, δεσποινίς Ζανέτ ; ρώτησε ο Λώρενς. "Εχετε χτυπήσει πουθενά; "Εχετε...

Τὰ μάτια του κοριτσιού γεμίσαν πάλι τρόμο.

— 'Ο πατέρας!, ξεφώνησε ύστερικά. Άφήστε με έμένα! Τρέψτε τόν πατέρα!... Τόν χτύπησε τό τέρας! Τόν άκουσα τὰ βογγά και νά πέφτη... Τρέψτε, κύριε Λώρενς, γιά όνομα τού Θεού!

"Όσο κι' αν ήθελε νά ρωτήσει ποιός τὰ είχε κάνει όλα αυτά, ο Λώρενς άνωρθώθηκε και άρπάζοντας ένα φανάρι από τὰ χέρια ενός άλλου "Αραβά — έκεινο πού είχε φέρει μαζί του τό είχε άκουμπήσει δίπλα στο κορίτσι, έτρεξε πρὸς τήν σκηνή του Μαρτινέ, πού ήταν στημένη πενήντα μέτρα πιδό πέρα.

"Εφτασε εκεί μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα και μπήκε μέσα όρμητικά, γιά νά σταματήσει ξαφνικά άφήνοντας μιὰ κραυγή τρόμου. 'Ο "Αντρέ Μαρτινέ ήταν πεσμένος ανάσκελα χάμω, άναίσθητος, με μιὰ μεγάλη πληγή στο κεφάλι του, άπ' όπου αίμα έσταζε έπάνω στην άμμο κι' έπιζε γοργά!

Άκούμπησε τό φανάρι έπάνω στο τραπέζι, έσκυψε έπάνω στον άναίσθητο άντρα και με έπιδέξια δάχτυλα έξήτασε τήν πληγή του. Δέν φαίνόταν πολυ βαθεία. Έξήτασε τόν σφυγμό του και τόν βρήκε κάπως γοργό, μὰ όχι επικίνδυνα ταραγμένο.

Άνακουφισμένος, ο Λώρενς έψαξε σ' ένα πρόχειρο φορητό φαρμακείο πού ήταν άκουμπημένο σέ μιὰ γωνιά της σκηνής και βρήκε οινόπνευμα, ιδίω, όξυζενέ, μπαμπάκι και επιδέσμους και τού καθάρισε και έδεσε τήν πληγή.

Είχε πιά τελειώσει, όταν ο άρχαιολόγος άνοιξε τὰ μάτια του.

Κύτταξε με βλέμμα χαζό γύρω του κι' έπειτα κύτταξε τόν Λώρενς και φώναξε:

— Ή Ζανέτ! Κύριε Λώρενς... Κάποιος άπήγαγε τή Ζανέτ! Τρέψτε νά τήν σώσετε! Θεέ μου, αν πάθη τίποτα, θα τρελλαθώ! Κύριε Λώρενς...

— Ή Ζανέτ είναι άσφαλής, κύριε Μαρτινέ, είπε ο Λώρενς καθισχυαστικά βοηθώντας τον νά σηκωθεί και νά ξαπλώσει στο ράντζο. Σέ μιὰ - δυό στιγμές θα βρίσκεται εδώ. Πώς αισθάνεστε τώρα;

— Καλύτερα... πολυ καλύτερα... μουρμούρισε ο Μαρτινέ. Οί σωματικοί πόνοι δέν έχουν καμμιὰ σημασία γιά μένα, Λώρενς... "Εχω ύποφέρει τόσο στη ζωή μου! Μὰ ή Ζανέτ! Δέν θα μπορούσα ν' ανδέξω σ' ένα τέτοιο χτύπημα...

Γύρισε πρὸς τό άνοιγμα της σκηνής, δοκίμασε νά άνασηκωθεί έπάνω στο ράντζο του και άνοιξε τὰ μπράτσα του, ενώ τό πρόσωπό του φωτιζόταν από αγκαλιάσι.

— Κορούλα μου!, είπε τρυφερά. "Ελα στην άγκαλιά μου! "Ελα, Ζανέτ, αγάπη μου!...

Ή σκηνή πού άκολούθησε ήταν συγκινητική. Τό κορίτσι ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά του πατέρα, πού τὰ μάτια του είχαν, επίσης δακρύσει, και έμειναν έτσι άγκαλιασμένοι ένα δλόκληρο λεπτό. Ή άτμόσφαιρα τού δωματίου άπόλυσε κι' έγινε θερμή και τρυφερή γιά τόν τραχύ Λώρενς πού χρόνια πο-

λέμου και άνταρσιών και ζωής στο ύπαιθρο είχαν ά-
τοσάλως και σκληρύνει.

Σχεδόν με άνακούφισι ό Λώρενς είδε τη σκηνή
αυτή να παίρνει τέλος.

Τό κορίτσι βγήκε από την άγκαλιά του Μαρτινέ
και γυρίζοντας κύταξε έρωτηματικά τόν Λώρενς.

— Δέν βρίσκειται σέ κίνδυνο, δεσποινίς Ζανέτ,
τήν διαβεβαίωσε αυτός. Ή πληγή φαινομενικά είναι
μεγάλη, μά στην πραγματικότητα δέν είναι σοβαρή.

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΒΑΣΑΝΙΖΕΤΑΙ ΠΑΛΙ ΑΠΟ ΥΠΟΨΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡ- ΝΕΙ ΔΡΑΣΤΙΚΩΤΑΤΑ ΜΕΤΡΑ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΤΟΤΕ τό βλέμμα του έπεσε
για πρώτη φορά σ' ένα άντικείμενο πού ήταν ριγμένο
χάμω επάνω στην άμμο. Ήταν ένα κομμάτι σίδερο.
Ο Λώρενς έσκυψε, τό σήκωσε και τό εξέτασε με δια-
περαστικό βλέμμα.

Ήταν ένας σιδηροσωλήνας από εκείνους πού συ-
χνά χρησιμοποιούν οι Άραβες για να στερεώνουν τις
σκηνές τους, αντί για πασσάλους, δέν ήταν μακρύ-
τερος από μισό μέτρο και ή άκρη του ήταν σκεπα-
σμένη από τρίχες και αίμα.

— Μ' αυτό σάς χτύπησαν, κύριε Μαρτινέ; είπε.
Φτηνά τη γλυτώσατε.

Άκούμησε τό όπλο του έγκλήματος επάνω στο
τραπέζι και πρόσθεσε:

— Μπορείτε τώρα να μου πήτε ποιός είναι δρά-
στης όλων αυτών;

Ο Μαρτινέ κι' ή κόρη του κυτάχτηκαν με άμη-
χανία.

— Δέν ξέρομε, είπε τό κορίτσι.

— Δέν ξέρετε!, έκανε ό Λώρενς. Δέν είδατε κα-
θόλου τό πρόσωπό του; Δέν άκούσατε τη φωνή του;

— Είναι προτιμώτερο να σάς διηγηθώ αυτά πού

συνέβησαν από την αρχή, είπε ή Ζανέτ. "Ισως έτσι
μπορέσετε να βγάλετε συμπεράσματα εκεί όπου εγώ
δρίσκομαι στο σκοτάδι. Κοιμόμουν βαθειά, όταν ζύ-
πνησα νοιώθοντας χέρια να άκουμπουν επάνω μου.
Άνοιξα τα μάτια μου, μά τό σκοτάδι μέσα στη σκη-
νή ήταν άπόλυτο και δέν διέκρινα άπολύτως τίποτα.
Τά χέρια με έδεναν. Θέλησα να φωνάξω, αλλά δέν
βγήκε από τό στόμα μου παρά ένα έλαφρό βογγητό.
Καταλαβαίνετε τόν τρόπο μου... Δοκίματα να ξεφυγώ
στριφογυρίζοντας, μά τα χέρια πού με έδεναν ήσαν
πολύ δυνατά και δέν κατάφερα παρά να κάνω άπλώς
τό ραντζο μου να τρίξη δυνατά... Αυτό ζύπνησε. φαί-
νεται, τόν πατέρα γιατί άκουσα τό ραντζο του να
τρίξη και τη φωνή του να λέη: «Τί συμβαίνει Ζανέτ;
Είσαι άρρωστη;» Έγώ, φυσικά, δέν μπόρεσα ν' ά-
παντήσω. Ο πατέρας επανέλαβε πίο δυνατά: «Τί
συμβαίνει, Ζανέτ; Γιατί δέν μου άπαντάς;» Τότε τα
χέρια πού με έδεναν με άφησαν για μία στιγμή κι'
άκουσα έναν ξερό κρότο και μια σιγανή κραυγή του
πατέρα μου. Έπειτα ένα σώμα έπεσε βαρειά χάμω.
Δοκίμασα να φωνάξω, μά δέν μπόρεσα, και τα χέ-
ρια με άρπαξαν πάλι, με σήκωσαν ψηλά και με ά-
κούμπησαν επάνω σ' έναν ώμο. Μ' έβγαλε έξω.
Τό μόνο πού μπόρεσα να διακρίνω ήταν ότι ήταν υψηλό-
σωμος, μά ό τρόμος μου ήταν τόσο μεγάλος ώστε
μπορεί να έκανα λάθος. Σκεφτήτε ότι ούτε και τώρα
δέν μπορώ να πώ άν φορούσε εύρωπαϊκά ρούχα ή
αραβική ρόμπα!...

Τό κορίτσι σώπασε για μία στιγμή με τα μάτια
ορθάνοιχτα σαν ν' άναδούσε τις τρομερές εκείνες
στιγμές.

— Εύτυχώς, συνέχισε, έτσι όπως με κρατούσε,
διπλωμένη σχεδόν στα δύο, τό πρόσωπό μου άγγιξε
στη ράχη του. Καί, καθώς με κουβαλούσε, κατάφερα
να βγάλω τό φέμωτρο τρίτοντάς το στη ράχη του.
Ξεφώνησα δυνατά κι' αυτός, από τόν φόβο μήπως τόν
πίδσουν, με πέταξε άπότομα χάμω και... λιποθύμη-
σα! Δέν θυμάμαι τίποτ' άλλο... Όταν συνήλθα, είδα
τό πρόσωπό σας, κύριε Λώρενς, και σάς διαβεβαίω

ὅτι λίγες φορές στη ζωή μου ἔχω χαρὴ τόσο έντονα, όσο ἐκείνη τῇ στιγμῇ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λώρενς κοκκίνισε κάτω ἀπὸ τὸ μαύρο χρώμα πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ ἥλιος. "Ἐπειτα εἶπε ἀργά:

— Θέλω νὰ σκεφθῆτε καλὰ τὶς ἐρωτήσεις πού θὰ σὰς κάνω. "Υπάρχει κανένας μέσα στὸ στρατόπεδο πού νὰ μπορῇ νὰ ἔχη λόγους νὰ ἀπαγάγῃ τὴ δεσποινίδα Ζανέτ;

— Κανένας ! ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ Μαρτινέ, ἐκτὸς ἂν κανένας ἄξεστος καὶ κτηνώδης "Αραβας θέλῃ νά...

— Πατέρα!, φώναξε ἐπιτιμητικά τὸ κορίτσι.

— Αὐτὸ ἀποκλείεται!, δήλωσε ὁ Λώρενς κατηγορηματικά. Τοὺς ξέρω καλὰ τοὺς "Αραβες καὶ μάλιστα τοὺς "Αραβες αὐτοῦ τοῦ στρατοπέδου. "Όταν κάνουν πόλεμο, δὲν σκέπτονται τίποτ' ἄλλο. "Η πολεμοῦν σὰν λιοντάρια ἢ... προδίδουν. Τίποτ' ἄλλο.

Πέρασαν μερικές σιωπηλές στιγμές. Ὁ Λώρενς εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε συλλογισμένα τὴν ἄμμο.

— Μήπως, εἶπε ξαφνικά, μήπως μάθατε κάτι, δεσποινίς Ζανέτ, γιὰ τὸν φὸν Σούλτσε—ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε; Μήπως ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος κατάλαβε ὅτι κινεῖσθε γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε στοιχεῖα ἐναντίον του καὶ ἀποφάσισε νὰ σὰς ἐξοντώσῃ;

Τὸ κορίτσι τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία καὶ κάποια ἀνυσυχία.

— Δὲν... ξέρω, μουρμούρισε, δὲν... φαντάζομαι... Χτὲς τὸ ἀπόγεμα μόνο ἔκανα μιὰ βόλτα στὶς σκηνές τῶν ὑπόπτων πού μοῦ εἶπατε. "Επισκέφθηκα τὸν κ. Μοέν, τὸν κ. Ντάγκερμαν καὶ τὸν κ. Νῶρτον. Οἱ ἐπισκέψεις μου αὐτές ἦσαν ἐπιφανειακὰ ἐπισκέψεις ἐνὸς κοριτσιοῦ, πού πλῆττει μέσα σ' ἕνα στρατόπεδο καὶ ἀναζητεῖ συντροφιά... Δὲν νομίζω ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ὑποψιάστηκε ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου εἶχε σκοπὸ τὴν ἀνακάλυψι στοιχείων γιὰ τὸν φὸν Σούλτσε...

— Δὲν προσέξατε τίποτα ὑπόπτο;

— "Ο... ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ζανέτ. Ὁ κ. Μοέν ἀνέκατεψε ἕνα φάρμακο ὅταν μπήκα στὴ σκηνή του. Ὁ κ. Ντάγκερμαν διάβαζε ἕνα γερμανικὸ ρομάντζο. Ὁ... ταν μὲ εἶδε νὰ μπαίνω, σηκώθηκε, μοῦ προσέφερε καρέκλα κι' ἕνα λικέρ καὶ μοῦ μίλησε γιὰ τὴ σκληρότητα τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης... Ὁ κ. Νῶρτον μὲ δέχτηκε ἐξίσου καλὰ. "Ἐστελνε ἕνα τηλεγράφημα τῇ στιγμῇ πού μπήκα, μὰ ὅταν μπήκα στὴ σκηνή του, σταμάτησε καὶ μὲ περιποιήθηκε. Εἶναι πολὺ συμπαθητικὸς ὁ κ. Νῶρτον. "Η γνώμη μου εἶναι πὼς κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ φὸν Σούλτσε. Φαίνονται τόσο...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς Ζανέτ, τὴν διέκοψε ὁ Λώρενς. Εἶπατε ὅτι ὁ κ. Νῶρτον ἔστελνε ἕνα τηλεγράφημα ὅταν μπήκατε στὴ σκηνή του; "Ἦταν ὁ "Ι-σμετ, ἕνας "Αραβας, ἐκεῖ μέσα;

"Η Ζανέτ ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτική, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ.

— "Οχι, εἶπε τέλος. Δὲν ἦταν κανένας ἄλλος ἐκεῖ μέσα. Εἶμαι βεβαία γι' αὐτό.

Τὰ φρύδια τοῦ Λώρενς ἀνασηκώθηκαν.

— Καί... εἰστε βεβαία ὅτι ὁ κ. Νῶρτον ἔστελνε ἕνα τηλεγράφημα;

— Ν...ναί. "Ακουσα καθαρὰ τὰ σήματα Μόρς. Γιατί μὲ ρωτᾶτε;

— Τί ὥρα ἔγινε αὐτό; ρώτησε ὁ Λώρενς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησι τῆς Ζανέτ.

— Μά... χτὲς τὸ ἀπόγεμα, μὰ—δυὸ ὥρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔρευνα πού κάνατε στὸ στρατόπεδο. Γιατί μὲ ρωτᾶτε, κύριε Λώρενς; Συμβαίνει τίποτα;

Ὁ Λώρενς σηκώθηκε.

— Τίποτα, δεσποινίς Ζανέτ. "Οχι γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον... "Επιτρέψατέ μου τώρα νὰ ἀποσυρθῶ. "Ἐχω κάποια σοβαρὰ δουλειὰ νὰ κάνω, πρὶν πλαγια-

σώ πάλι. Καληνύχτα σας. 'Από άπόψε, θα τοποθετήσω έναν φρουρό μπροστά στη σκηνή σας. Μόνο έτσι θα μπορέσω να κοιμηθώ ήσυχος.

Πήρε τον σιδεροσωλήνα από το τραπέζι που βρισκόταν ανάμεσα στα δυο κρεβάτια, έρριξε μια τελευταία ματιά μέσα στη σκηνή, σήκωσε το φανάρι του και δγίκε έξω.

Το στρατόπεδο είχε πάλι αποκτήσει τη γαλήνη του, μολοντί εδώ κι' έκει μικρές ομάδες από 'Αραβες κουβέντιαζαν ακόμα ψιθυριστά το τελευταίο αυτό παράξενο έπεισόδιο.

Ο Λώρενς τράβηξε προς τη σκηνή του άσυρμάτου, άνασήκωσε το σκέπασμα της εισόδου και μπήκε μέσα. Ο 'Ισμέτ ήταν ξαπλωμένος σ' ένα ράντζο δίπλα στη συσκευή του άσυρμάτου και κοιμόταν. Στ' όν έλαφρό ήχο που έκαναν τα δήματα του Λώρενς επάνω στην άμμο, άνοιξε τα μάτια του και άνακάθησε.

— Χαίρε, 'Ισμέτ, είπε ο Λώρενς. Δέν άκουσες τή ξεφωνητά και τή ποδοβολητά εδώ και λίγα λεπτά;

— Χαίρε, ώ Σαχίμπ, απήντησε ο 'Ισμέτ. Τά άκουσα και με ξύπνησαν και δέν είχα παρ ά νά στήσω τό αὐτί μου γιά νά μάθω τί συνέβη. Δέν έγκατέλειψα όμως τή θέσά μου κοντά στη συσκευή, όπως μ' έχεις διατάξει. Ποιός τό έκανε αυτό, Σαχίμπ;

— Δέν έγκατέλειψες άπόψε τή θέσι σου, 'Ισμέτ. Είπε άργά ο Λώρενς, δέν συνέβη όμως τό ίδιο και χτές τό άπόγεμα. Έλειψες γιά λίγη ώρα από τή σκηνή αυτή, 'Ισμέτ. Γιατί;

Ο 'Ισμέτ σήκωσε τή φρούδια του.

— Έλειψα; Χτές τό άπόγεμα; 'Α... ναι! Είχα πάει, Σαχίμπ, προς...

Ο 'Αραβας κοντοστάθηκε.

— Προς...; ρώτησε ο Λώρενς.

— Δέν καταλαβαίνεις, Σαχίμπ; Είχα πάει έκει όπου δέν μπορεί κανείς νά μήν πάη...

— Κατάλαβα... Και δέν θέλω νά άμφιβάλλω γιά μένα, 'Ισμέτ. Έπειδή όμως δέν πρέπει ή συσκευή νά μένη μόνη ούτε και γιά λίγα ακόμα, λεπτά, θα σου

στείλω αύριο τό πρωί έναν συμπατριώτη σου νά σου κρατεί συντροφιά. Καληνύχτα, 'Ισμέτ.

... Ο Νώρτον κοιμόταν βαθεία και στο φώς του φαναριού του Λώρενς τή χαρακτηριστικά του θύμιζαν ξένοιαστο και υγιές παιδί που κοιμάται τόν ύπνο του δικαίου.

— 'Αγ είναι ο φόν Σούλτσε και κατορθώνει νά κοιμάται έτσι, είναι άξιοθαύμαστος και τέρας ύποκρισίας! μουρμούρισε ο Λώρενς.

Και ξερόδωξε δυνατά.

Ο Νώρτον μούγγρισε, στριφογύρισε επάνω στο ράντζο του, έτριψε τή μάτια του και τή άνοιξε. Ένα χασμουρητό έκανε, τό στόμα του ν' άνοιξη διάπλατα. Τό βλέμμα του σταμάτησε στη σκυθρωπή μορφή του Λώρενς.

— Ο... Λώρενς!, μουρμούρισε και άνακάθησε. Τί συμβαίνει;

Ο Λώρενς άκούμπησε τό φανάρι του χάμω και κάθισε σέ μία καρέκλα άπέναντι στόν Νώρτον. Τό φώς, πέφτοντας στα πρόσωπά τους από κάτω προς τή επάνω, τούς έδινε μιάν άπίθανη και άλλόκοτη έκφρασι και τούς έκανε νά μοιάζουν με παλιούς άνατολίτες μάγους.

— Δέν άκούσατέ τίποτα; ρώτησε ο Λώρενς.

— Όχι!, είπε παραξενεμένος ο Νώρτον. Τί συνέβη;

— Κάποιος άπειτεράθη νά άπαγάγη τή δεσποινίδα Μαρτινέ, άφού προηγουμένως χτύπησε τόν πατέρα της στο κεφάλι με τό σίδερο αυτό!

Ο Νώρτον είχε ξύπνησει έντελώς τώρα.

— Καί... τόν έσκότωσε; τραύλισε.

— Εύτυχώς όχι, απήντησε ο Λώρενς, μολοντί με τόν τρόπο πού τόν χτύπησε μέσα στό σκατό δέν φανόταν νά νοιάζεται και πολύ άν θα τόν σκότανε. Εύτυχώς κι' ο Μαρτινέ κι' ή κόρη του είναι τώρα άσφαλείς...

Ο Νώρτον κύτταξε διαπεραστικά τόν Λώρενς.

— Καί... γιατί ξυπήσατε έ μ έ ν α, Λώρενς; ρώτησε συρτά. Για να μου αναφέρετε απλώς τὸ γεγονός αὐτό;

— Ὁ Λώρενς σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ναί, ἀπήντησε. Για να σὰς ἀναφέρω τὸ γεγονός καὶ να ζητήσω τὴ γνώμη σας.

— Ἐπάνω σὲ τί;

— Ποιὸς νομίζετε ὅτι θὰ μπορούσε να ἔχη κάνει αὐτὸ τὸ πράγμα;

— Ὁ Νῶρτον σήκωσε τοὺς ὤμους του μὲ τὴ σειρά του.

— Ὁ καθένας μέσα σ' αὐτὸ τὸ στρατόπεδο, ἀπήντησε. Ἡ μοναξιά, ἡ ἔλλειψις γυναικῶν...

— Ὅχι!, τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ Λώρενς. Δὲν μπορεῖ να εἶναι ἔτσι... Αὐτὸς ποὺ δοκίμασε να τὴν ἀπαγάγῃ, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατί ἡ δεσποινὶς Μαρτινὲ ἔμαθε ἴσως κάτι ποὺ τὸν ἔβαζε σὲ κίνδυνο να ἀποκαλυφθῇ. Μὲ λίγα λόγια, πιστεῦω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ δοκίμασε να τὴν ἀπαγάγῃ ἦταν ὁ φὸν Σούλτσε, ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος!

— Ὁ Νῶρτον κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Πιθανόν, εἶπε, μολονδὶ δὲν ἀποκλείεται, βέβαια, να ἔγιναν τὰ πράγματα ὅπως εἶπα ἐγὼ καὶ ὁ φὸν Σούλτσε να μὴν ἔχῃ καμμιὰ σχέσηι μ' ὅλα αὐτά.

— Πιθανόν, μωρμουρίσε ὁ Λώρενς καὶ σώπασε. Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς.

— Χτὲς τὸ ἀπόγεμα, Νῶρτον, εἶπε τέλος, στείλατε ἓνα τηλεγράφημα. Δὲν μοὺ ἀναφέρατε τίποτα σχετικὰ, μολονδὶ ἔχω ἀπαγορεύσει να στέλνεται τηλεγράφημα καὶ χωρὶς τὴν ἔγκρισί μου. Τί τηλεγράφημα ἦταν αὐτό;

— Ἀκόμα καὶ μέσα στὸ μισοσκόταδο ὁ Λώρενς εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ Νῶρτον να γίνετα κατακόκκινο.

— Δὲν ἔστειλα κανένα τηλεγράφημα!, γρύλλισε ὁ ἀσυρματιστής. Καλὰ θὰ κάνετε, Λώρενς, ν' ἀφήσετε τὰ κόλλα καὶ να μιλήσετε πιὸ καθαρά καὶ πιὸ ἀντρικά. Μὲ υποψιάζετε ὡς φὸν Σούλτσε καὶ προσπαθῆτε να μὲ κάνετε να προδοθῶ, ὑποβάλλοντάς μου ἀνότητες ἐρωτήσεις!

— Ὁ Λώρενς ἔμεινε ἀπαθής.

— Χτὲς τὸ ἀπόγεμα, ὅταν ἡ δεσποινὶς Μαρτινὲ μπήκε στὴ σκηνὴ τοῦ ἀσυρμάτου, στέλνατε ἓνα τηλεγράφημα, Νῶρτον, εἶπε ψυχρά. Ἡ δεσποινὶς Μαρτινὲ ἄκουσε καθαρά τὰ σήματα Μόρς. Ὅταν μπήκε, σταματήσατε.

— Τὸ παλιοκόριτσο!..., ἔρχισε ὁ Νῶρτον. Δὲν θὰ...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λώρενς ἀγρίεψε.

— Προσεξτε πὼς ἐκφράζεστε, Νῶρτον, γιὰ τὴ δεσποινίδα Μαρτινὲ! Δὲν ἦρθε να μοὺ πῇ μόνῃ της αὐτό. Ἐγὼ τὴς ἀπέσπασα τὴν πληροφορία αὕτη μὲ ἐρωτήσεις μου. Θεωρεῖ ἐντελὼς φυσικὸ να σὰς βρῇ να στέλνεται ἓνα τηλεγράφημα, ἀφοῦ εἴστε τηλεγραφετής. Ἀκόμα κι' αὕτη τὴ στιγμή δὲν ἔχει ἰδέα ὅτι ὑποψιάζομαι ἔ σ ας ὡς φ ὸ ν Σ ο ὕ λ τ σ ε!

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Λώρενς διατύπωνε τόσο καθαρά καὶ τόσο συγκεκριμένα τὴν κατηγορία αὕτη.

— Ὑ...ποψιάζετε ἐμένα ὡς φὸν Σούλτσε!, τραύλισε ὁ Νῶρτον.

— Ὁ τηλεγραφετής ἦταν ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Ἐσφίγγε καὶ ἔσφιγγε τίς γροθιὲς του καὶ οἱ μύες τῶν σαγονίων του τρεμπούαισαν. Ἦταν φανερό ὅτι μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὸν ἑαυτὸ του.

— Ναί, Νῶρτον, εἶπε ἥρεμα ὁ Λώρενς. Καὶ θὰ ἐξακολουθῶ να σὰς υποψιάζωμαι, ἀν δὲν μοὺ πῇτε τί τηλεγράφημα στείλατε χτὲς τὸ ἀπόγεμα.

— Δὲν ἔστειλα κανένα τηλεγράφημα, Λώρενς!, φώναξε ὁ Νῶρτον τονίζοντας μιὰ—μιὰ τίς λέξεις καὶ ἀνοιγοκλείνοντας τὰ σαγονία του σὰν να τίς δάγκωνε καθὼς περνοῦσαν ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ἡ δεσποινὶς Μαρτινὲ ἔκανε λάθος! Δὲν ἔστειλα κανένα τηλεγράφημα! Δὲν μὲ πιστεύετε;

— Ὅχι, Νῶρτον, δὲν σὰς πιστεύω!... Πάντως ἤσαστε καθισμένος στὴ συσκευή τοῦ ἀσυρμάτου, ὅταν μπήκε ἡ δεσποινὶς Μαρτινὲ. Ἡ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό;

Ὁ Νῶρτον σκέφτηκε μερικές στιγμές.

—Ναί..., εἶπε τέλος. Ναί! Τώρα θυμάμαι ὅτι ἤμουν καθισμένος μπροστά στη συσκευή με τὰ ἀκουστικά στ' αὐτιά μου καὶ προσπαθοῦσα νὰ συλλάβω τὰ σήματα ἐνὸς πολὺ δυνατοῦ σταθμοῦ, τόσο δυνατὸ ὥστε γιὰ μιὰ στιγμή νόμισα ὅτι προέρχονταν ἀπὸ κάποιον πομπὸ πάλι μέσα στὸ ἴδιο τὸ στρατόπεδό μας. Δυστυχῶς ὑπῆρχαν πολλὰ παράσιτα κι' ἐτσι δὲν μπόρεσα νὰ ἐξακριβώσω ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κοντινὸ σταθμὸ ἢ γιὰ μακρινὸ καὶ πολὺ δυνατὸ. Ἴσως... ἴσως ἡ δεσποινὶς Μαρτίνε ἄκουσε τὰ σήματα αὐτὰ καὶ νόμισε ὅτι ἔστειλα τηλεγράφημα.

Ὁ Λῶρενς εἶπε σφίγγοντας τὰ χεῖλη του:

— Δὲν ξέρω, Νῶρτον, μπορεῖ καὶ νὰ εἶναι ὅπως εἶπατε. Μπορεῖ κι' ὄχι. Πάντως, ἀπὸ αὔριο τὸ πρωὶ θὰ βρίσκεται μόνιμα ἕνας φρουρὸς μέσα στὴ σκηνή τοῦ ἀσυρμάτου κι' ἂν ἀπλώσετε τὸ χέρι σας στὸν χειριστὴ, χωρὶς νὰ εἶμαι ἐγὼ μπροστά, ὁ φρουρὸς θὰ πυροβολήσῃ... Καλὴνύχτα. Νῶρτον.

Ἕνα γρύλλισμα ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ὁ Λῶρενς δῆλξε ἔξω με τὸ φανάρι στὸ χέρι καὶ προχώρησε ἀνάμεσα στὶς σκηνές. Νύσταζε τρομερὰ καὶ τὸ κεφάλι του βούιζε, καθὼς τὰ γεγονότα τῆς τελευταίας ὥρας γύριζαν καὶ ξαναγύριζαν στὸ μυαλό του.

Ξαφνικὰ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπὸ κάπου πρὸς τὰ δεξιὰ του καὶ μιὰ σφαῖρα χτύπησε τὸ φανάρι του σβήνοντάς του. Πυκνὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε γύρω του.

Ὁ Λῶρενς ἄρχισε νὰ τρέχῃ με τὸ πιστόλι στὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος τοῦ πυροβολισμοῦ, μὰ σταμάτησε. "Αῤαβεῖς, ζεπετάγονταν με κραυγὲς ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι. Ἀνάμεσά τους θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ αὐτὸν ποῦ εἶχε πυροβολήσει.

ΟΠΟΥ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΠΟΜΠΟΣ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ ΤΟΥ ΦΟΝ ΣΟΥΛΤΣΕ, ΚΙ' Ο ΛΩΡΕΝΣ ΤΑ ΧΑΝΕΙ ΕΝΤΕΛΩΣ...

ΚΙΕΦΑΛΛΙΟ 11

ΜΕΡΑ ποῦ ξημέρωσε πέρα-

σε ἡσυχία, ἔπειτα ἀπὸ τὴ γεμάτη γεγονότα καὶ ἀπειλές θανάτου νύχτα.

Ὁ Λῶρενς δὲν ἔμαθε ποιὸς τὸν εἶχε πυροβολήσει καθὼς ἔφευγε ἀπὸ τὴ σκηνή τοῦ Νῶρτον, μὰ καὶ δὲν προσπάθησε νὰ τὸ μάθῃ. Θὰ μπορούσε νὰ ἦταν ὁ ποιοισδήποτε ἀπὸ τοὺς Ἀραβες καὶ τοὺς ξένους τοῦ στρατοπέδου. Θὰ μπορούσε νὰ ἦταν ὁ Νῶρτον, ὁ Ντάγκερμαν, ὁ Μοέν... Οἱ σκηνές καὶ τὼν τριῶν δὲν βρίσκονταν μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐπιθέσεως καὶ θὰ μπορούσε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶχε πυροβολήσει καὶ νὰ εἶχε χωθῇ πάλι στὴ σκηνή του, μέσα στὴ σύγχυσι ποῦ εἶχε ἀκολουθήσει.

Ὁ Λῶρενς εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ μιὰ παράξενη κούρασι ποῦ, χωρὶς νὰ εἶναι σωματική, τοῦ παρέλυνε τὰ μέλη τοῦ σώματός του.

Ἡ πάλιν αὐτὴ μέσα στὸ σκοτάδι, οἱ ἀλλεπάλληλες δολοφονίες καὶ ἀτόπειρες δολοφονιῶν καὶ ἀπαιγῶν, ὁ θάνατος ποῦ εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ ἀπειλᾷ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Λῶρενς, οἱ ὑποψίες, ποῦ κάθε τόσο πῆγαιναν νὰ γίνουν βεβαιότητες γιὰ νὰ μείνουν στὸ τέλος πάλι ὑποψίες καὶ ποῦ τὸν βασάνιζαν αὐτόν, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, γιὰτὶ στρέφονταν ἐναντίον ἀνθρώπων με τοὺς ὁποίους συνεργαζόταν ἢ τοὺς ὁποίους φιλοξενούσε, ὅλ' αὐτὰ τὸν εἶχαν κουράσει ἠθικά.

Στὶς σκέψεις αὐτές ἦταν βυθισμένος καὶ ἦταν σχεδὸν ἐτοιμὸς νὰ ἀποφασίσῃ νὰ συλλάβῃ ὅλους τοὺς ξένους, ποῦ βρίσκονταν στὸ στρατόπεδο, καὶ νὰ τοὺς στείλῃ στὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἀλλεμπι, ὅταν ὁ Ἀραβας φρουρὸς ποῦ εἶχε ἐγκαταστήσει στὴ σκηνή τοῦ ἀσυρμάτου μπήκε, ἀργὰ τὸ ἀπόγεμα, τρέχοντας μέσα στὴ σκηνή του.

— Σαχίμπ, εἶπε λαχανιασμένος, ὁ Ἰσμετ κι' ὁ

κ. Νώρτον είπαν νά πάτε άμέσως στή σκηνή τους! Πρόκειται γιά κάτι σοβαρό καί έπείγον!

Ο Λώρενς σηκώθηκε άμέσως, ζαρώνοντας τά φρύδια του, καί κατευθύνθηκε γοργά πρὸς τή σκηνή τοῦ άσυρμάτου. Τί μπορούσε νά συνέβαινε;

Βρήκε τὸν Νώρτον καθισμένο μπροστά στή συσκευή τοῦ άσυρμάτου μέ τά άκουστικά στά αὐτιά. Δίπλα του ήταν καθισμένος ὁ 'Ισμέτ φορώντας ἕνα ζευγάρι βοηθητικά άκουστικά.

Ο Νώρτον είχε άπλωμένο ἕνα χαρτί μπροστά του καί έγραφε γοργά μ' ἕνα μολύβι λατινικά στοιχεῖα τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο.

Ο 'Ισμέτ σηκώθηκε, μόλις είδε τὸν Λώρενς, ξεβγαλε τά άκουστικά καί τοῦ τὰ πρόσφερε, χωρίς νά μιλήσῃ. Ο Λώρενς τὰ έβαλε στ' αὐτιά του παραξενεμένος καί κάθησε.

Δέν άκουσε παρὰ συνηθισμένα σήματα Μόρς, πολὺ πιο καθαρά ὅμως καί πολὺ πιο δυνατά ἀπὸ συνηθως. Θυμήθηκε άμυδρά τὸν καιρὸ, πού μάθαινε άσύρματο σὲ μιὰ σχολή καί πού δεχόταν σήματα ἀπὸ ἕναν πομπὸ τοποθετημένο στὸ ἴδιο κτίριο.

«...a...d...e...z...a... Stop... t...o...a... b...a...»

Ο Λώρενς συλλάβησε τὰ στοιχεῖα πού αντιπροσώπευαν τὰ σήματα αὐτά. Δέν είχαν κανένα νόημα. Ὅσαν κρυπτογραφικά.

Ξαφνικά τὰ σήματα έπαψαν ν' άκούγονται. Ο Νώρτον άκούμπησε τὸ μολύβι του στὸ τραπέζι καί μουρμούρισε:

— Τά ἴδια σήματα πάλι!

Ο Λώρενς τὸν κύτταξε μέ άπορία.

— Ποιά σήματα;

— Τά σήματα πού άκουγα χτές τὸ άπόγεμα τή στιγμή πού μέ έπισκέφθηκε ἡ δεσποινίς Μαρτινέ, άπήντησε ὁ Νώρτον. Χτές δέν μπόρεσα νά καταλάβω άν προέρχονταν ἀπὸ κοντινὸ πομπὸ ἢ ἀπὸ μακρινὸ μ' ἰσχυρό. Τώρα ὅμως εἶμαι δέβαιος. Τά σήματα αὐτά προέρχονται ἀπὸ κάποιον πομπὸ πού βρίσκεται

μέσα στὸ στρατόπεδό μας ! Δέν νομίζετε κι' εἰσεῖς, Λώρενς;

Ο Λώρενς ἔμεινε σιωπηλός. Ἡ εἰδησις αὐτὴ ἤταν τόσο έκπληκτικὴ ὥστε δέν ἤξερε τί νά πῇ.

Ο 'Ισμέτ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ναι, Σαχίμπ, εἶπε. Τά σήματα αὐτά προήλθαν ἀπὸ πολὺ κοντινὸ πομπό. Έκατὸ μέ διακόσια τὸ πολὺ μέτρα ἀπὸ ἐδῶ!

— Μά αὐτὸ εἶναι αδύνατον!, φώναξε τέλος ὁ Λώρενς. Ψάξαμε ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο καί δέν βρήκαμε παρὰ μιὰ μόνο συσκευή άσυρμάτου, πού βρίσκειται αὐτὴ τή στιγμή στὴ σκηνή μου, άχρηστευμένη, γιὰτί εἰσεῖς οἱ ἴδιοι άφαιρέσατε μερικὲς βίδες τῆς ! Δέν ὑπάρχει άλλος πομπὸς μέσα στὸ στρατόπεδο!

—Κι' ὅμως, ἄρχισε ὁ Νώρτον.

— Μά ἕνας πομπὸς άσυρμάτου δέν εἶναι μαντήλι γιά νά τὸν κρύψει κανεῖς κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του!, διαμαρτυρήθηκε πάλι ὁ Λώρενς. Κάτι άλλο πρέπει νά συμβαίνει!

— Σαχίμπ, εἶπε μέ σεβασμὸ ὁ 'Ισμέτ. Ξέρεις πόσο σὲ αγαπῶ καί σὲ ἐκτιμῶ καί ξέρεις πόσο ἔμπειρος εἶμαι στὸν άσύρματο., Δέξου ὡς άπολύτως βέβαιο τὸ γεγονός, ὅτι, ὅσο κι' ἂν σου φαίνεται ἀπίθανο, μ' ἔσαστὸ στρ α τὸ π ε δ ὁ μ α ς ὑ π ά ρ χ ε ι κι' ἄλλος πομπὸς άσυρμάτου! Δέν ξέρω πού μπορεί νά εἶναι κρυμμένος, μὰ ὅτι ὑπάρχει δέν εἶναι καν συζητήσιμο γιά μένα!

Ο Λώρενς άνοιξε τὸ στόμα του νά άπαντήσει, ἀλλά μιὰ κίνησις τοῦ Νώρτον τὸν σταμάτησε.

— Τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο !, εἶπε ὁ Νώρτον. Κάνετε ἡσυχία!

Καί, σκυμμένος επάνω στὸ τραπέζι του, ἄρχισε νά γράφῃ τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο λατινικά στοιχεῖα.

«A... b...e... r...a... m... n... o... p... a... r... k...»

Ἦταν ἕνα μεγάλο τηλεγράφημα κι' ὁ Λώρενς ἔτρεμε ἀπὸ άνυπομονησία, βλέποντας τὸ μολύβι τοῦ Νώρτον νά άραδιάζει τὰ λατινικά στοιχεῖα μ' ἕναν ρυθμό, πού τοῦ φαινόταν άδυσώπητα άργός.

Όταν ο Νώρτον σταμάτησε, ο Λώρενς άπλωσε να πάρη τὸ χαρτί, μὰ χρειάστηκε νὰ περιμένη ὥσπου ὁ τηλεγραφητὴς άκουσε γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν σταθμὸ τοῦ στρατηγείου νὰ ἐκπέμπῃ τὸ τηλεγράφημα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶχε κάνει λάθος.

Τέλος, μὲ τὸ τηλεγράφημα στὸ χέρι, ὁ Λώρενς γύρισε τρέχοντας στὴ σκηνὴ τοῦ. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀποκρυπτογραφήσῃ μπροστὰ στὸν Νώρτον καὶ στὸν Ἰσμέτ, γιατί δὲν ἤθελε νὰ μάθουν ὅτι ὁ κρυπτογραφικὸς κώδικας ἦταν κρυμμένος σ' ἓνα κουτάκι κρεμασμένο ἀπὸ τὸν λαίμυ τοῦ. Αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ φέρῃ τὸν θάνατο πρὸ κοντά του.

Κάθισε στὸ τραπέζι τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ ἀποκρυπτογραφή, ἐνῶ τὰ χαρακτηριστικά του ἀλλοιώνονταν ἀπὸ θυμὸ καὶ μανία καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ μαχητικότητα. Ὅταν τελείωσε, ἔκρυψε τὸν κρυπτογραφικὸ κώδικα, ἔκρυψε τὸ χαρτί μὲ τοὺς λατινικοὺς χαρακτήρες καὶ ξαναδιάβασε τὶς φράσεις πού εἶχε γράψει:

«Πρὸς τὸν συνταγματάρχη Λώρενς,

Προσοχή! Πράκτορές μας ἀπὸ τὸ Ἀμμάν καὶ τὴν Ντεράα μᾶς πληροφοροῦν ὅτι μεγάλη δραστηριότητα ἐπικρατεῖ ἐκεῖ ἀπὸ χτές τὴ νύχτα. Γίνονται συγκεντρώσεις στρατευμάτων πρὸς τὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς μὲ σκοπὸ μεγάλες ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν Ἀράβων ἐπαναστατῶν. Διηθίδεται ἐκεῖ, ὅτι ἓνας Γερμανὸς κατὰσκοπος πού βρίσκεται στὸ στρατόπεδόν σας, μεταδίδει πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὶς κινήσεις σας καὶ τὴ θέσι τοῦ στρατοπέδου σας. Πῶς μπορεῖ νὰ συμβαίνει αὐτὸ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ πομποῦ τοῦ Φὸν Σούλτσε; Συνιστῶμε νὰ ἐρευνήσετε ἀκόμα μιά φορὰ τὸ στρατόπεδόν σας, νὰ ἀπομονώσετε ὅλους τοὺς ξένους πού βρίσκονται ἐκεῖ, καὶ ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τοὺς συλλαβετε καὶ νὰ τοὺς στείλετε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν ταυτότητά τους.

» Ἀεροπλάνα ἀπεγειώθησαν ἀπὸ τὶς γραμμὲς μας καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ Ἀμμάν καὶ τὴν Ντεράα γιὰ νὰ βομβαρδίσουν τὶς συγκεντρώσεις τοῦ ἐχθροῦ. Συγχρόνως τὰ στρατεύματά μας ἐνεργοῦν σφοδρῶς

ἐπιθέσεις στὸ νότιο μέτωπο τῆς Παλαιστίνης.

» Ἐν συνδυασμῷ μὲ ὅλα αὐτά, θὰ ἐνεργήσετε ἀπόψε ἐπιθέσειν μὲ ὅλες τὶς διαθέσιμες δυνάμεις σας ἐναντίον τῆς πόλεως Ντεράα γιὰ νὰ ἀποφύγετε περικύκλωσί σας ἀπὸ τὶς συνδυασμένες ἐχθρικές δυνάμεις τῆς Ντεράα καὶ τοῦ Ἀμμάν.

» Καὶ πάλι συγχαρητήρια γιὰ τὴ θαυμασιά ἐπιτυχία σας στὸ Ἀμμάν.

» Ἀλλενμπυς.

Ὁ Λώρενς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ σκεπτικὸς γιὰ πέντε δλόκληρα λεπτά, πρὶν σηκωθῇ ἀργὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ καὶ κάμῃ τὸ τηλεγράφημα.

Ἡ κατάστασις ἔπαιρνε γοργὲς ἐξελίξεις. Ὁ ἐχθρὸς ἐτοιμαζόταν νὰ κἀν ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις, μὰ ὁ Λώρενς καὶ οἱ Ἀράβες τοῦ θὰ τοῦ ἔδιναν μιὰ τρομερὴ ἀπάντησι μέσα στὴν ἴδια τὴν καρδιά του. Αὐτὸ ἦταν ἀπλὸ καὶ σχεδὸν εὐκόλο γιὰ τὸν Λώρενς.

Ἐκεῖνο ὅμως, πού δὲν ἦταν οὔτε ἀπλὸ οὔτε εὐκόλο, ἦταν τὸ αἶνιγμα θανάτου πού γινόταν ὅλο καὶ πιὸ πυκνὸ καὶ πιὸ μυστηριώδες.

Ὁ φὸν Σούλτσε εἶχε κι' ἓναν ἄλλο πομπὸ ἀσυρμάτου μέσα στὸ στρατόπεδο. Αὐτὸ φαίνονταν τώρα βέβαιο. Τὸ ἴδιο τὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἀλλενμπυ τοῦ εἶχε ἐπιβεβαιώσει. Ὁ τρομερὸς κατάσκοπος ἐξακολουθοῦσε τὴν καταστρεπτικὴ δράσι του, μ' ὅλα τὰ μέτρα πού εἶχε πάρει ὁ Λώρενς, καὶ ὅπως πῆγαιναν τὰ πράγματα δὲν θ' ἄργοῦσε νὰ ἐξοντώσῃ καὶ τὸν ἴδιο.

Συνέταξε γοργὰ μιὰ φράσι μὲ λατινικὰ στοιχεῖα ἐπάνω σ' ἓνα χαρτί καὶ γύρισε στὴ σκηνὴ τοῦ ἀσυρμάτου.

— Στείλετε αὐτό, εἶπε στὸν Νώρτον. Εἶναι ἡ ἀπάντησις. Ἐγὼ πηγαίνω στὴ σκηνὴ τοῦ Ἰσμαήλ κι' ἔπειτα στὴ σκηνὴ μου. Ἄν ἀκούσετε πάλι τὸν πομπτό, εἰδοποιήστε με ἀμέσως!

Τράβηξε γιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ γερο-Ἰσμαήλ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀράβων.

Βρήκε τὸν Ἰσμαὴλ καθισμένο χάμω μέσα στὴ σκηνή του, μὲ τὸ πρόσωπο πιδ ρυτιδωμένο ἀπὸ συνήθως καὶ μὲ ἀνήσυχο βλέμμα.

— Καλησπέρα, Ἰσμαήλ!, εἶπε ὁ Λῶρενς. Φαίνεται νὰ ταραχμένος.

— Εἶ μ α ι ταραχμένος, Σαχίμπ, ἀπάντησε ὁ γερο - Ἀραβας. Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα. Οἱ ἄντρες μου ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐκνευρίζονται καὶ νὰ κυττάζουν τοὺς ξένους μὲ τρόπο πού μὲ κάνει νὰ ἀνησυχῶ. Καὶ ξέρω καλά, ἀπὸ παρόμοιες παλιές περιπτώσεις, ὅτι ἂν πιστέψουν πὼς δὲν μπορούμε νὰ ἀνακαλύψουμε τοὺς ἐνόχους τῶν τελευταίων αὐτῶν ἐπεισοδίων, εἶναι ἱκανοὶ νὰ συλλάβουν ὅλους τοὺς ξένους καὶ νὰ τοὺς ἐκτελέσουν! Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ χειρότερο πού θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ!

Ὁ Λῶρενς κάθησε δίπλα στὸν Ἰσμαήλ, χάμω.

— Ναί, Ἰσμαήλ, εἶπε. Αὐτὸ θὰ ἦταν σωστὴ καταστροφὴ καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐμποδίσωμε μὲ κάθε θυσία. Δὲν ξέρομε ἀκόμα ποιοὺς εἶναι ὁ Ἄλ Σεϊτάν καὶ μπορεῖ νὰ χαθοῦν ἀθῶοι ἄνθρωποι. Ἐλπίζω ὁ μὴ νὰ ἔχωμε λύσει τὸ μυστήριον πρὶν περάσῃ ἡ αὐριανὴ μέρα.

— Ἄν εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Ἀλλάχ!, συμπλήρωσε ὁ Ἰσμαήλ.

Ὁ Λῶρενς χαμήλωσε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του σὲ ἐνδειξὴ σεβασμοῦ καὶ συνέχισε:

— Ἀκουσε τώρα, Ἰσμαήλ, κάτι πού μόνο ἐσύ κι' ἐγὼ πρέπει νὰ ξέρουμε. Οἱ Τούρκοι ἐτοιμάζονται νὰ μάς ἐπιτεθοῦν.

Οἱ ρυτίδες χάθηκαν σχεδὸν τελείως ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰσμαήλ καὶ ἡ ἀνήσυχη ἔκφρασις ἔσβησε δίνοντας τῇ θέσιν τῆς σὲ μιάν ἔκφρασι ἀνακουφίσεως.

— Ἐπιτέλους!, μουρμούρισε. Τὰ σκυλιὰ ἀποφάσισαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ φωλιά τους!

— Ναί... Ὅλες οἱ ἐχθρικές δυνάμεις, πού βρίσκονται στὶς περιοχὰς τοῦ Ἀμμάν καὶ τῆς Ντεράα, ἔχουν περάσει τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ φαί-

νονται ἑτοιμὲς νὰ ἀρχίσουν ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις ἀπὸψε ἢ αὔριο.

— Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τοὺς ἄντρες μου ν' ἀρχίσουν νὰ σκάβουν χαρακώματα γύρω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο.

— Ὁχι, Ἰσμαήλ, κάθησε πάλι. Δὲν θὰ μείνωμε ἐδῶ περιμένοντας τὴν ἐπίθεσί τους.

— Πῶς!, φώναξε ὁ γερο-Ἀραβας. Θὰ φύγωμε μπροστὰ στὰ σκυλιὰ!

— Οὔτε θὰ φύγωμε οὔτε θὰ μείνωμε, εἶπε ὁ Λῶρενς. Θὰ πάμε νὰ τοὺς χτυπήσωμε ἐμεῖς πρώτοι!

Τὰ μάτια τοῦ γέρου ἔλαμψαν.

— Αὐτὸ εἶναι σοφὸ, Σαχίμπ!, μουρμούρισε. Κάθε τι πού κάνεις εἶναι σοφὸ!

— Σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἔχη νυχτώσει, συνέχισε ὁ Λῶρενς. Πρέπει ὥς τότε νὰ ἦμαστε ἑτοιμοὶ νὰ ἐκινήσωμε. Εἰδοποιήσε τοὺς ἄντρες σου νὰ ἐτοιμαστούν, χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς πῆς γιὰ τί ἀκριδῶς πρόκειται. Θὰ πάρωμε ὅλους τοὺς ἄντρες πού διαθέτομε, ἐκτὸς ἀπὸ πέντε, πού θὰ μείνουν γιὰ νὰ φρουροῦν τοὺς ξένους. Θὰ συγκεντρώσωμε ὅλους τοὺς ξένους μέσα σὲ μιὰ σκηνὴ καὶ θὰ τοποθετήσωμε μέσα στὴν ἴδια σκηνὴ πέντε φρουροὺς. Θὰ ἡμαστε ἔτσι σίγουροι ὅτι στὸ διάστημα πού θὰ λείπωμε, τὸ φαρμακερὸ φίδι δὲν θὰ μπορῇ νὰ κουβεντιάξῃ μὲ τοὺς ἐχθροὺς μας.

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΚΑΝΕΙ ΠΑΛΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΑΚΟΥΕΙ ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ & ΣΗΜΑΤΑ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπῶν, ὅταν ὁ Λῶρενς γύρισε στὴ σκηνή του καὶ βυθίστηκε πάλι σὲ βασιαντικὰς σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸ τρομερὸ αἶνιγμα τοῦ Ἄλ Σεϊτάν.

Ἦταν πιά ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ τὴ λύσιν πού εἶχε προτείνει ὁ Ἀλλεμπτ.

Όταν θά γύριζε από την επίθεσι εναντίον τής Ντεράα, θά συγκέντρωσε όλους τους ξένους και θά τους έστειλε στο στρατηγείο, μολοντί ήλπιζε ότι κάτι θά συνέβαινε στο μεταξύ, κάτι που θά ξεσκέπαζε ίσως τόν φόν Σούλτσε. Οί ύποψιες του είχαν πάρει πάλι μιὰ καινούργια κατεύθυνσι, σάν ένα πλοίο που παλεύει με τὰ κύματα αλλάζοντας αδιάκοπα γραμμὴ πορείας.

Κάτι από αὐτὰ που είχαν συμβῆ τελευταία τὸν έκανε νὰ ἀπορη. Δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ...

Σήκωσε τὸ κεφάλι του. Στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς διαγράφηκε ἡ σιλουέττα ἐνὸς "Αραβα. Ήταν ὁ φρουρὸς που εἶχε τοποθετησὲι στὴ σκηνὴ τοῦ ἀσυρμάτου.

— "Ένα τηλεγράφημα, Σαχίμπ, εἶπε.

"Ακούμπησε στὸ τραπέζι μπροστὰ στὸν Λῶρενς ἕνα χαρτί καὶ ξαναβῆκε. "Ο Λῶρενς ἀποκρυπτογράφησε τὸ τηλεγράφημα μὲ νευρικές κινήσεις.

«Πρὸς τὸν συνταγματάρχη Λῶρενς,

»Σχετικὰ μετὴν πληροφορία που ζητήσατε γιὰ τὸ πρόσωπο που ἀποτελοῦσε τὸν σύνδεσμο ἀνάμεσα στὸν Σελήμ καὶ στὸ στρατηγείο μας, σὰς γνωρίζουμε τὰ ἑξῆς:

»Εμάθαμε ὅτι ὁ Σελήμ εἶχε στοιχεῖα γιὰ τὸν φόν Σούλτσε ἀπὸ ἕναν "Αραβα πράκτορά μας, τὸν "Ομάρ, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιδί ἱκανοὺς καὶ πιδί ἑμπίστους πράκτορες που διαθέτομε στὴν Ὑπεριοδανία. Εἶναι περιοδεύων ἔμπορος, μὰ ἡ μόνιμη κατοικία του βρίσκεται στὴν Ντεράα καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν βρῇ ἐκεῖ τώρα. "Εχει κατὰσθημα φιλικῶν στὴν κεντρικὴ ἀγορά. "Επάνω ἀπὸ τὸ κατὰσθημα βρίσκεται τὸ σπίτι του. "Αν κατορθώσετε νὰ μπῆτε στὴ Ντεράα, ἐπισκεφθῆτε τον. Τὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεως εἶναι «'Αλλάχ» καὶ τὸ παρασύνθημα «Μωάμεθ». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος που μὰς συνέδεσε μετὴν Σελήμ καὶ ἴσως μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προδοσία του. Καλὴ ἐπιτυχία.

"Αλλένμπυ.

"Ο Λῶρενς ἔσφιξε τὰ δόντια του. "Ο,τι κι' ἂν συνέβαινε ἦταν ἀποφασισμένος νὰ φτάσῃ ὡς τὸν "Ομάρ καὶ νὰ μάθῃ τὸ παρελθὸν καὶ τίς γνωριμιές τοῦ Σελήμ. "Ισως...

"Ο φρουρὸς τοῦ ἀσυρμάτου φάνηκε πάλι στὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς, που τώρα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα χλωμό, ἀμφίβολο τρίγωνο με φόντο τὸν γκρίζο οὐρανὸ, ὅπου τὰ πρῶτα ἀστρα εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρεμοπαίζουν.

— "Ο κύριος Νῶρτον, εἶπε λαχανιασμένος ὁ φρουρὸς, λέει πὼς ὁ κρυφὸς ἀσύρματος μεταδίδει πάλι-σηματα αὐτῇ τῇ στιγμή!

Με δυὸ πηδήματα, ὁ Λῶρενς βρέθηκε κοντὰ στὸν φρουρό, τὸν παραμέρισε μετὰ μιὰν ἀπότομη κίνησι καὶ βγήκε τρέχοντας μέσα στὸ μισοσκόταδο. "Εφτασε στὴ σκηνὴ τοῦ Ντάγκερμαν, τράβηξε τὸ σκέπασμα τῆς εἰσόδου κι' ἔχωσε τὸ κεφάλι του μέσα. "Ο ἀρχιμηχανικὸς τῶν σιδηροδρόμων ἦταν γονατισμένος μπροστὰ σὲ μιὰ βαλίτσα καὶ κάτι ἀνασκάλευε ἐκεῖ μέσα.

"Ο Λῶρενς, χωρὶς κἄν νὰ χαιρετήσῃ, μῆθε μέσα, στάθηκε ἔπάνω ἀπὸ τὸν Ντάγκερμαν καὶ εἶδε ὅτι ἡ βαλίτσα δὲν περιείχε παρὰ μόνον ἐσώρρουχα.

— Πηγαίνετε ἀμέσως στὴ σκηνὴ μου, Ντάγκερμαν!, διέταξε. Περιμένετέ με ἐκεῖ.

Βγήκε χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξι καὶ μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα ἔμπαινε στὴ σκηνὴ τοῦ Μοέν. "Ο Ἑβραῖος ἔμπορος ἦταν καθισμένος μπροστὰ στὸ τραπέζι του κι' ἔκανε λογαριασμούς. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκυθρωπὸ καὶ ἀνάμεσα στὰ φρύδια του μιὰ βαθειὰ πτυχὴ ἔδειχνε πὼς κάτι πολὺ σοβαρὸ τὸν ἀπασχολοῦσε.

"Όταν εἶδε τὸν Λῶρενς τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἀπότομα ἔκφρασι, θυμίζοντας κάτι ἰδιότροπα σκίτσα πού, γυρίζοντας τα πότε ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ πότε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὰ κάνει κανεὶς πότε νὰ γελοῦν καὶ πότε νὰ κλαῖνε.

— "Ο κύριος Λῶρενς!, ἄρχισε με μελιστάλαχτο δουλικὸ ὄφος γεμάτο χαμόγελα. Πέραστε...

— Πηγαίνετε άμέσως στη σκηνή μου!, τόν διέκοψε ο Λώρενς.

Καί κατευθύνθηκε πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ Μαρτινέ. Χαμογέλασε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Μέσα στὸ σιωπηλὸ δρόμῳ, κυμάτιζαν ρυθμικά οἱ ἤχοι μιᾶς ἰσπανικῆς καντσονέττας καὶ μιὰ ζεστὴ γυναικεία φωνὴ ἔκανε τὴ σκέψι τοῦ Λώρενς νὰ ταξιδιέσῃ πίσω στὶς ὁμορφες μέρες ποῦ εἶχε περάσει, μερικὰ χρόνια πρὶν, στὴ Μαδρίτη.

Ἦταν ὁ φωνογράφος τῆς Ζανέτ, ποῦ μαζί μὲ τὸ κορίτσι μὲ τὰ γκριζόχρυσα μάτια ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα μέσα στὸ στρατόπεδον ποῦ μπορούσε νὰ κάνῃ τὸν Λώρενς νὰ ξεχάσῃ τὸν πόλεμον.

Ἐνας φρουρὸς ἦταν τοποθετημένος μπροστὰ στὴ σκηνὴ τοῦ Μαρτινέ σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Λώρενς. Κοντὰ του, σ' ἓνα σκαμνὶ ἀπὸ μουσαμᾶ, ἦταν καθισμένη ἡ Ζανέτ μὲ τὸ πρόσωπον στραμμένον πρὸς τὸν ἀστροπλημμυρισμένο οὐρανόν.

Εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν Λώρενς, σηκώθηκε καὶ φώναξε μὲ χαρὰ:

— Πατέρα, ἔρχεται ὁ κύριος Λώρενς νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ!

Καὶ πρόσθεσε, ἀποτεινόμενη στὸν Λώρενς ποῦ εἶχε πλησιάσει στὸ μεταξὺ:

— Κύριε Λώρενς, ἦρθατε στὴν πιὸ κατ'ἀλλήλῃ ὥρα! Ἀνακάλυψα ἀνάμεσα στοὺς δίσκους μου δυο-τρία ἰσπανικὰ τραγουδία ποῦ νομίζω πὼς τὰ εἶχα ἀφήσει πίσω στὴ Ναζαρέτ. Εἶναι ὑπέροχα! Μοῦ εἶχανε πῇ πὼς σὰς ἀρέσουν πολὺ τὰ ἰσπανικὰ τραγουδία, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Τρελλαίνομαι γιὰ ἰσπανικὰ τραγουδία, δεσποινὶς Ζανέτ, εἶπε ὁ Λώρενς.

Καὶ ἀκολούθησε τὸ κορίτσι μέσα στὴ σκηνή.

Ὁ Μαρτινέ σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸν χάρτι του καὶ κύτταξε τὸν Λώρενς μὲ μάτια ποῦ γελούσαν.

— Πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, Λώρενς!, εἶπε πρόσχαρα. Ἐχὼ ἀρχίσει νὰ πληττῶ καί, ἂν δὲν εἶχαμε τὸν φωνογράφο τῆς Ζανέτ... Καθῆστε ὅμως...

— Δὲν θὰ καθίσω, κύριε Μαρτινέ, ἀπάντησε ὁ Λώρενς, μολονότι θὰ τὸ ἤθελα πολὺ. Ἦρθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ πάτε στὴ σκηνή μου καὶ νὰ μὲ περιμένετε ἐκεῖ μαζί μὲ τὴ Ζανέτ. Πρόκειται νὰ φύγω μὲ τοὺς ἄντρες μου γιὰ μιὰ μικροεπιχείρησι στὸ Ἀμμάν καὶ τὸ στρατηγεῖο μὲ διέταξε νὰ συγκεντρώσω ὅλους τοὺς ξένους, ποῦ βρίσκονται στὸ στρατόπεδόν μου, καὶ νὰ τοὺς θέσω ὑπὸ κράτησιν, στὸ διάστημα ποῦ θὰ λείπω. Σὰς ζητῶ συγγνώμην, μὰ...

— Καταλαβαίνω, Λώρενς, μουρμούρισε ὁ Μαρτινέ. Πρόκειται πάλι γι' αὐτὸν τὸν φόν Σουλτάτ, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάνω κάθε τι ποῦ θὰ σὰς βοηθοῦσε στὴν ἀνακάλυψίν του. Θὰ μαζέψω μερικὰ πράγματα ποῦ θὰ μᾶς χρειαστοῦν γιὰ τὸ διάστημα ποῦ θὰ λείψετε καὶ θὰ πάω ἀμέσως στὴ σκηνή σας μὲ τὴ Ζανέτ...

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Λώρενς.

— Ἐρριξε ἓνα τρυφερὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοριτσιοῦ ποῦ τὸν κύτταζε κατὰματα, ὑποκλίθηκε ἑλαφρὰ καὶ βύηκε. Τὸ ἰσπανικὸ τραγούδι ἔπαυε ν' ἀκούγεται, ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ ἀργότερα οἱ ἤχοι, ἐνὸς ἄλλου τραγουδίου, πιὸ γοργοῦ καὶ πιὸ θορυβώδους ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἀκούστηκαν μέσα ἀπὸ τὴ σκηνή καὶ τὸν ἀκολούθησαν, καθὼς κατευθυνόταν πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ ἀσυρμάτου.

Βρῆκε ἐκεῖ τὸν Νῶρτον καὶ τὸν Ἰσμετ καθισμένους μπροστὰ στὴ συσκευή τοῦ ἀσυρμάτου, μὲ τὰ ἀκουστικά στ' αὐτιά τους.

— Τὰ σήματα ἔπαψαν νὰ ἐκπέμπωνται ἐδῶ καὶ λίγες στιγμῆς, εἶπε ὁ Νῶρτον. Ἐπαψαν νὰ ἐκπέμπωνται ἐντελῶς ἑσφηνικά. Φαίνεται πὼς...

— Φαίνεται πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἐπισκέφθηκα χειριζόταν τὸν μυστικὸ πομπό, συμπλήρωσε ὁ Λώρενς. Ἐκτὸς ἂν...

— Νάτα πάλι!, φώναξε ο Ίσμετ. Τὰ σήματα του ἐχθρικοῦ ἀσυμάτου!

Ὁ Λῶρενς ἔσκυψε κοντὰ στὰ ἀκουστικά του ἱσμέτ καὶ ἄκουσε:

«a... d... e... z... Stop... t... o... b... a...»

Δὲν ἄκουσε παρὰ δυὸ - τρεῖς τέτοιες ἀράδες ἀπὸ λατινικὰ στοιχεῖα κι' ἔπειτα τίποτα.

— Σταμάτησε πάλι, εἶπε ὁ Νῶρτον.

Καὶ γύρισε στὸν Λῶρενς γιὰ νὰ προσθέσῃ κάτι, μὰ αὐτὸς εἶχε κιόλας βγῆ κι' ἔτρεχε πρὸς τὴ σκηνή του. Ἀν' ὁ ἀσύρματος ὑπῆρχε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς σκηνές ποῦ εἶχε ἐπισκεφθῇ, λίγα λεπτά πρὶν, τὸ αἶνιγμα θὰ λυνόταν ἂν μποροῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὑπόπτους βρισκόταν στὴ σκηνή του, τὴ στιγμή ποῦ ὁ μυστικός ποιμπὸς ἐξέπεμπε τὰ τελευταῖα σήματα.

Ὅποιος ἔλειπε ἀπὸ τὴ σκηνή τοῦ Λῶρενς πρέπει νὰ ἦταν ὁ ἐνοχος ἢ τοῦλάχιστον ὁ πιὸ ὑπόπτος ἀπ' ὅλους.

Ἐφτασε στὴ σκηνή του λαχανιασμένος, γεμάτος ἐλπίδα πῶς τὸ μυστήριον θ' ἄρχιζε ἐπιτέλους νὰ φωτίζεται.

Μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσις τὸν περίμενε.

Βῆκε στὴ σκηνή του καὶ τὸν Ντάγκερμαν καὶ τὸν Μοὲν καὶ τὸν Μαρτινὲ μὲ τὴν κόρη του. Κι' ὅπως τὸν διαβεδαίωσαν, εἶχαν φτάσει ἐκεῖ ὅλοι· συγ-
γως μερικὲς στιγμὲς πρὶν...

**ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ
ΤΟΝ ΟΜΑΡ ΚΑΙ ΑΡΧΙΖΕΙ ΜΙΑΝ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΖΗΤΗΣΙ ΜΕ...
ΛΕΠΤΟΥΣ ΣΥΝΟΜΙΛΗΤΑΣ!**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ἸΓΑ λεπτά πρὶν ὁ Λῶρενς κι' οἱ Ἀραβὲς τοῦ ἑακινήσουν γιὰ τὴν ἐπιθεσί τοὺς ἐναντίον τῆς πόλεως Ντεράα, ὁ Ίσμετ τοῦ εἶχε φέρεῖ ἕνα τηλεγράφημα τοῦ στρατηγεῖου τοῦ Ἀλλεμπυ,

106—«ΜΑ ΣΙΚΟΥΛΑ»

ποῦ εἶχε κάνει τὸ μέτωπό του νὰ πτυχωθῇ ἀπὸ πί-
κρα καὶ τὰ μάτια του ν' ἀστράψουν ἀπὸ ἀγρία μα-
χητικὴ χαρά.

Δὲν εἶχε ἀνακοινώσει σὲ κανέναν τὸ περιεχόμε-
νο τοῦ τηλεγραφήματος αὐτοῦ, δὲν ἔπαυε ὁμως νὰ
τὸ φέρνῃ καὶ νὰ τὸ ξαναφέρῃ στὸν νοῦ του καθὼς
προχωροῦσε καλπάζοντας πρὸς τὴν Ντεράα, ἐπὶ κε-
φαλῇ τῶν ἀντρῶν του μὲ τὸν γέρο - Ἰσμαήλ δίπλα
του.

Ὁ Ντάγκερμαν δὲν ἦταν μαζί του. Εἶχε μείνει
πίσω, στὸ στρατόπεδο, μαζί με τὸν Μοὲν καὶ τὸν
Νῶρτον, τὸν Μαρτινὲ καὶ τὴ Ζανέτ, μέσα στὴ σκη-
νὴ τοῦ Λῶρενς. Πέντε σκυθρωποὶ καὶ μεγαλόσωμοι
φρουροὶ δὲν ἤθελαν παρὰ μιὰ ἀσήμαντὴ ἀφορμὴ γιὰ
νὰ καμπατιάσουν μὲ τὰ σπαθιά τους καὶ νὰ τρυ-
πήσουν μὲ τὶς σφαίρες τους τὰ κορμιά τῶν «ἀπί-
στων».

Ἐφερνε καὶ ξανάφερνε στὸν νοῦ του τὸ τηλε-
γράφημα ἐκεῖνο ὁ Λῶρενς, κι' ἐνοιῶθε γιὰ πρώτη
φορὰ ἀπὸ τότε ποῦ ἡ παρουσία τοῦ Ἀλ Σεϊτὰν εἶ-
χε ἀρχίσει νὰ σκορπᾷ τὸν θάνατο στὸ στρατόπεδο,
ὅτι εἶχε στὰ χέρια του ἕνα στοιχεῖο πολὺ πιὸ σί-
γουρο ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ ὅτι βρισκόταν πιὰ ὀριστικά
στὸν δρόμο ποῦ ὡδηγοῦσε στὴ λύσι τοῦ μυστηρίου.

Δὲν ἦταν βέβαια ἀπόλυτα σίγουρος ὅτι ἔφερε
ποιὸς ἦταν ὁ Ἀλ Σεϊτὰν. Γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ ση-
μεῖο αὐτό, θάπρεπε πρῶτα νὰ ἐξακριβώσῃ μερικὲς
ἀκόμα λεπτομέρειες καί, ἰδιαίτερα, θάπρεπε νὰ συν-
αντήσῃ τὸν Ὁμάρ, τὸν ἀνθρωπο ποῦ ἦταν ὁ σύν-
δεσμος ἀνάμεσα στὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἀλλεμπυ
καὶ στὸν Σελήμ.

Ὁ Ἰσμαήλ καλπαζε δίπλα τοῦ σιωπηλὸς καὶ
μὲ πρόσωπο, ὅπου καμμιά ἔκφρασις δὲν φανέρωνε
τὰ συναισθήματα χαρὰς καὶ ἀνυπομονησίας ποῦ ἔ-
νοιῶθε. Στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῶν ἀστρῶν διέκρινε κα-
νεῖς τὰ χαρακτηριστικά του αὐλακωμένα ἀπὸ ἀμέ-
τηρες ρυτίδες καὶ σφραγισμένα μὲ τὴ σφραγίδα
τῆς σοφίας.

— Ἰσμαήλ, εἶπε ὁ Λῶρενς, ξέρω πόσο καλὸς

«ΜΑ ΣΙΚΟΥΛΑ»—107

ἀρχηγός εἶσαι καὶ εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ τὰ κατὰ-
φερνες θαυμάσια καὶ χωρὶς ἐμένα.

Ὁ Ἰσμαήλ δὲν ἔδειξε καμμιὰν ἔκπληξι. Δὲν
γύρισε κἀν τὸ πρόσωπό του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λώ-
ρενς.

— Δὲν θὰ πάρῃς μέρος στὴν ἐπίθεσι ἐναντίον
τῶν σκυλιῶν, Σαχίμπ; ρώτησε ἡρεμα.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Λῶρενς. Ὅχι στὸ πρῶτο
μέρος τῆς ἐπιθέσεως, τουλάχιστον. Σοῦ ἐξήγησα ὅτι
θὰ ἐπιτεθούμε ἐναντίον τῆς Ντεράα, δὲν σοῦ εἶπα
ὅμως κάτι ποὺ ἔμαθα λίγο πρὶν ξεκινήσωμε. Ἐνα
μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ
ἦσαν συγκεντρωμένα στὴν Ντεράα, ἀνατολικά τῆς
σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἄρχισε νὰ μετακινῆται
πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ἀμμάν, με προφανή σκοπὸ
νὰ ἐνισχύσῃ τὶς ἐχθρικές δυνάμεις ποὺ βρίσκονται
ἐκεῖ. Ἀφῆσαν ὅμως πίσω, στὴν Ντεράα, δυνάμεις
ἀρκετὰς γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν ἕναν στρατὸ σὰν τὸν
δικό μας. Πάντως, ἡ ἀποστολὴ μας εἶναι τώρα πῶς
εὐκόλῃ καὶ ἡ τύχη τῆς Ντεράα ὀριστικὰ ἀποφασί-
σμένη. Κατάλαβε;

— Κατάλαβα, Σαχίμπ. Γιατί ὅμως δὲν θὰ πά-
ρῃς μέρος στὴν ἐπίθεσι;

— Γιατί, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις, ἐγὼ
πρέπει νὰ μῶς κρυφά στὴν πόλι καὶ νὰ συναντηθῶ
μὲ κάποιον πράκτορα τοῦ στρατηγοῦ Ἀλλεμπι,
ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ ἴσως στοιχεῖα ἀρκετὰ γιὰ νὰ πιά-
σωμε τὸν Ἄλ Σεΐταν. Καταλαβαίνεις πόσο σπου-
δαῖο εἶναι αὐτό; Ἰσμαήλ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ὅσο κι'
ἂν συντρίψωμε τὸν ἐχθρὸ στὸ πεδίο τῆς μάχης, δὲν
θὰ μπορέσωμε ποτὲ νὰ εἴμαστε σίγουροι γιὰ τὴ
νίκη, ἂν δὲν τσακίσωμε τὸ φαρμακερὸ φίδι ποὺ εἶ-
ναι κρυμμένο μέσα στὴν ἴδια τὴν ἀγκαλιά μας !
Γι' αὐτὸ θὰ σὲ ἀφήσω, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἐπίθεσις.

— Ὅπως θέλει ὁ Σαχίμπ, μουρμούρισε ὁ Ἰ-
σμαήλ. Καὶ νὰ μείνῃς ἡσυχος. Ὁ Ἰσμαήλ θὰ σὲ
δύγαλῃ ἀσπροπρόσωπο.

— Τὸ ξέρω, Ἰσμαήλ... Ἀκούσε τώρα τὰ σχέ-
δια τῆς ἐπιθέσεως. Θὰ χωρίσης τοὺς ἄντρες σὲ δύο

108—«ΜΑΣΚΟΥΛΑ»

τμήματα πρὶν φτάσῃς στὴν πόλι. Τὸ ἓνα τμήμα θὰ
ἐπιτεθῇ ἀπὸ τὴ νότια καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴ θόρεια
πλευρὰ τῆς πόλεως καὶ θὰ συναντηθοῦν στὴν κεν-
τρικὴ πλατεία, ὅπου βρίσκεται τὸ κυβερνεῖο καὶ οἱ
στρατῶνες. Ἐκεῖ, δύο πράγματα θὰ συμβοῦν: ἢ τὰ
στρατεύματα, ποὺ ἔχουν μετακινηθῇ πρὸς τὰ ἀνα-
τολικά τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, θὰ ἔχουν ξα-
ναγυρίσει στὴν πόλι — ὅποτε θὰ χτυπήσετε αἰ-
φνιδιαστικὰ τοὺς στρατῶνες μὲ δυνάμεις καὶ χει-
ροβομβίδες — ἢ δὲν θὰ ἔχουν ξαναγυρίσει στὴν πόλι
— ὅποτε θὰ ὀχυρωθῇτε μέσα στοὺς στρατῶνες καὶ
θὰ τοὺς χτυπήσετε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα καθὼς θὰ γυρί-
ζουν.

Ὁ Λῶρενς σάπασε. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ στὰ ἄ-
στρα καὶ μιὰ ματιὰ στὸν ὀρίζοντα.

— Πλησιάζομε στὴν πόλι, εἶπε. Εἶναι σκοτεινὴ,
μὰ σὲ μερικὲς ὥρες ἡ ἔρρημος θὰ φωτισθῇ ἀπὸ τὶς
φωτιὲς ποὺ θὰ ἔχουν ἀνάψει ἐκεῖ. Θὰ ἀφήσετε τ'
ἄλογα, πρὶν φτάσετε στὴν πόλι, Ἰσμαήλ. Θὰ τὰ
κρύψῃς στὴν μικρὴ δασὶ ποὺ βρίσκεται μιὰ ὥρα
ἀνατολικά τῆς πόλεως καὶ θ' ἀφήσῃς μιὰ μικρὴ
φρουρὰ ποὺ θὰ τὰ περιποιοῦ καὶ θὰ τὰ ποτίσῃ...
Ὅταν ἡ φρουρὰ συντριβῇ, θὰ βάλετε φωτιὰ στὸ
κυβερνεῖο καὶ στοὺς στρατῶνες, θὰ ἀνατινάζετε τὸν
σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ θὰ ἀποσυρθῇτε στὴ μι-
κρὴ δασὶ μὲ τὰ ἄλογα. Ἐκεῖ θὰ με περιμένετε, ἂν
δὲν σὰς ἔχω συναντήσει νωρίτερα. Ἐχω ἓνα σχέδιο
στὸ μυαλό μου ποὺ, ἂν πετύχῃ, θὰ κἀν ἴσως ὀλό-
κληρο τὸ μέταπό τῆς Ὑπεριορδανίας καὶ τῆς Πα-
λαιστίνης νὰ καταρρεύσῃ.

— Ὁ Ἄλλὰχ ἄς κἀν τὸ θαῦμα του, Σαχίμπ!,
μουρμούρισε ὁ Ἰσμαήλ.

✱

Πρὶν κατευθυνθῇ πρὸς τὴν πλατεία τῆς ἀγορᾶς,
ὁ Λῶρενς πέρασε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς πό-
λεως καὶ διαπίστωσε ὅτι οἱ στρατῶνες ἦσαν γεμά-

«ΜΑΣΚΟΥΛΑ»—109

τοι. Ἀπὸ τὰ τραγούδια καὶ τὰ γέλια τῶν Τούρκων στρατιωτῶν, ποὺ θρίσκονταν ἐκεῖ μέσα, ὁ Λῶρενς κατάλαβε ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν ὑποψιαζόταν κανὲν ὅτι ὁ θάνατος πλησίαζε καλπάζοντας ἀπὸ τὴν ἀνατολή.

Διέσχισε γοργὰ τὴν πλατεία, μπήκε σ' ἕναν στενὸ καὶ σκοτεινὸ πλακόστρωτο δρομάκι καὶ θύηκε σὲ μιὰν ἄλλη πλατεία, τὴν πλατεία τῆς ἀγορᾶς. Μαλονότι ἡ ὥρα ἦταν προχωρημένη, ἀρκετὰ καταστήματα ἦσαν ἀκόμα ἀνοιχτὰ κι' ἀνάμεσα σ' ἄλλα, τὸ κατάστημα τοῦ Ὁμάρ.

Ἦταν ἕνα μικρὸ κατάστημα, ὅπου μποροῦσε νὰ ψωνίσῃ κανεὶς ὅτι ἐβάζε τὸ μυαλό του, ἀπὸ ρέγγες καὶ τυρὶ μέχρι μοσχολάπουνια καὶ φάρμακα.

Ἕνα ὄμορφο, μελαχροινὸ κορίτσι, θρισκόταν ἐκεῖ μέσα. Ὅταν εἶδε τὸν Λῶρενς νὰ χμπαίνειν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα ὅπου ἦταν καθισμένη καὶ ῥώ-τησε πρόσχαρα:

— Τί θέλεις, πιστὲ τοῦ Προφήτη ; Σαρδέλλες, ἐλίές;

— Θέλω τὸν Ὁμάρ, οὐρὶ τοῦ Ἀλλάχ! , ἀπήντησε ὁ Λῶρενς. Πές του ὅτι ἕνας φίλος ἦρθε νὰ τὸν δῇ...

Τὸ κορίτσι τὸν κύτταξε μὲ ἀνησυχία.

— Ὁ Ὁμάρ δὲν εἶναι μέσα, εἶπε σιγανά. Λεῖπει σὲ ταξίδι. Ἄν ἔρθῃς αὔριο ἢ μεθαύριο, ἴσως...

— Ὁ Ὁμάρ εἶναι ἐπάνω, τὴν διέκοψε ὁ Λῶρενς. Εἶδα τὴ σκιά του στὸ φωτισμένον παράθυρο τοῦ δωματίου του. Πήγαινε νὰ τοῦ πῆς πῶς ἕνας φίλος θέλει νὰ τὸν δῇ!

Τὸ κορίτσι δὲν ἐσάλεψε. Κύτταξε πάλι τὸν Λῶρενς μὲ τὰ σκοτεινὰ μάτια της καὶ ἐπανέλαβε σχεδὸν προκλητικὰ:

— Ὁ Ὁμάρ δὲν εἶναι ἐδῶ!

Ὁ Λῶρενς σήκωσε τοὺς ὤμους του. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν τόσο πεισματάρικο ὅσο καὶ ὄμορφο.

Στὸ δάθος τοῦ δωματίου διέκρινε μιὰ πόρτα. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ θρισκόταν, χωρὶς ἄλλο, ἡ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ὁ Λῶ-

ρενς κινήθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Θὰ ἀνέβαινε, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τίς ἀντιρρήσεις τοῦ κοριτσιοῦ.

Πέρασε κοντὰ στὸ κορίτσι, χωρὶς αὐτὴ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ νὰ κινήθῃ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Αὐτὸ φάνηκε κάπως παράξενο στὸν Λῶρενς καὶ τὸ χέρι του ἀκούμπησε ἐνστικτωδῶς στὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του. Τὰ δάχτυλά του σφίχτηκαν γύρω της.

Σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ δάθους μ' ἕνα ἀόριστο συναίσθημα κινδύνου καὶ δίστασε μιὰ στιγμή μὲν πρὶν τὴν ἀνοίξῃ. Ἐπειτα ἀπλώσε ξαφνικὰ τὸ ἀριστερὸ τοῦ χέρι, γύρισε τὸ πόμολο καὶ τὴν ἀνοίξε ἀπότομα.

Τράβηξε τὸ πιστόλι του, διασκέλισε τὸ κατώφλι κι' ἔπεσε σ' ἕνα σκοτεινὸ κενό!... Πίσω του ἄκουσε τὸ κορίτσι νὰ γελά σαρκαστικὰ.

Συστείρωσε κάθε νεῦρο καὶ κάθε μύονα τοῦ σώματός του γιὰ νὰ κἀνὴ τὸ πέσιμό του ὅσο μποροῦσε πὶο ἀπαλό, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ὀρθος ὅταν τὰ πόδια του συνάντησαν τὸ ἔδαφος.

Τρέκλισε, σκόνταψε σὲ κάτι σκληρὸ καὶ ἔπεσε μπρούμυτα. Τὸ κεφάλι του χτύπησε ἐπάνω σὲ κάτι μυτερὸ καὶ τὸ σκοτάδι γέμισε ἀπὸ πυροτεχνήματα, πρὶν γίνῃ πάλι πὶο σκοτεινὸ ἀπὸ πρὶν...

Ὅταν συνῆλθε, μιὰ ἀπροσδόκητη ἐκπληξίς τὸν περίμενε. Ἦταν καθισμένοι σὲ μιὰν εὐρύχωρη πολυθρόνα, μέσα σ' ἕνα μεγάλο καλοφωτισμένον δωμάτιο.

Ἀπέναντί του ἦσαν καθισμένοι δυὸ ἄντρες ποὺ φοροῦσαν στολὲς Γερμανῶν ἀξιωματικῶν καὶ κρατοῦσαν ἕνα περίστροφο ὁ καθένας μὲ τὴν κἀνὴν στραμμένη πρὸς τὸν Λῶρενς. Ἀνάμεσα στοὺς Γερμανοὺς καὶ στὸν Λῶρενς ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ τραπεζάκι τσαγιοῦ καὶ ἐπάνω στὸ τραπεζάκι αὐτὸ ἦταν ἀκούμπημένο ἕνα μικρὸ μεταλλινὸ κουτάκι. Ὁ Λῶρενς ρίγησε παγερά στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ.

Ήταν τὸ κουτάκι ὅπου συνήθιζε νὰ κρύβῃ τὸν κτυπτογραφικὸ τοῦ κώδικα!

Ἀθελὰ τοῦ ἔγειρε πρὸς τὰ ἔμπρῳς γιὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ κουτάκι, καὶ πρόσεξε μὲ ἐκπληξί τοῦ ὅτι καὶ τὰ χέρια τοῦ καὶ τὰ πόδια τοῦ ἦσαν ἐλευθερά. Οἱ Γερμανοὶ θεωροῦσαν, φαίνεται, ἀρκετὴ τὴν ἀπειλὴ τῶν περιστροφῶν τους.

— "Ήσυχα, Λῶρενς!", εἶπε ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ λαρυγγώδη προφορά. Ἀκούμπησε ἀντα στὴν πολυθρόνα σου καὶ ἄφησε τὶς περὶ τὴν κινήσεις. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω... πρὶν μιλήσης!

Ὁ Λῶρενς ἀκούμπησε στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας τοῦ καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα τοῦ πρὸς ἓναν ἄνθρωπο, ποὺ στεκόταν ὀρθίως κοντὰ στους Γερμανοὺς ποὺ τὸν κύτταζε χαμογελῶντας σαρκαστικά. Φοροῦσε ἄσπρη λεκιασμένη ρόμπα καὶ ἦταν Ἀραβας.

— Εἶσαι ὁ... Ὁμάρ, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε.

Ὁ Ἀραβας ἔκανε ἓνα κοροϊδευτικὸ σαλαάμ.

— Ὁ ἴδιος, στίς διαταγές σου, Σαχίμπ!

— Ήταν ἔξυπνη, ἡ παγίδα ποὺ μοῦ ἔστησε, Ὁμάρ, εἶπε ὁ Λῶρενς. Πιὸ ἔξυπνη ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ μοῦ εἶχες στήσει στὸ Ἀμμάν μὲ τὸν Σελήμ.

Τὰ μάτια τοῦ Ὁμάρ ἀστράψαν ἀπὸ κακία.

— Ὁ Σελήμ πέθανε, γιὰτὶ ἦταν γέρος, δειλὸς καὶ ἀπρόσεκτος, γρύλλισε. Στάθηκε ἀνίκανος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ εἶχα ἀναθέσει. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μὲ μένα, ὅπως θάχης καταλάβει κι' ὅπως θὰ καταλάβῃ σὲ λίγο κι' ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Ἀλνενμπι.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς γύρισε τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς τὸν Ὁμάρ καὶ γρύλλισε:

— Φτάνουν οἱ φλυαρίες! Ἐχομε ἄλλα, σοβαρὰτερα ζητήματα νὰ συζητήσωμε μὲ τὸν Λῶρενς. Σὲ λίγο θὰ ἔρθῃ ἐδῶ ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Λίμαν φὸν Σάντερς, μὰ θέλωμε, πρὶν ἔρθῃ, νὰ ἔχωμε ἀποσπασίαν μερικὲς ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες ἀπὸ τὸ Ἑγγυλζικο αὐτὸ σκυλί!

— Προσεῖτε τίς ἐκφράσεις σας, ὑπολοχαγέ !,

μοῦρμούρισε ὁ Λῶρενς χαμογελῶντας εὐγενικά. Δὲν εἶναι, ξέρετε, εὐκόλο νὰ μὲ προσβάλῃ κανεὶς χωρὶς νὰ μετανοιῶσιν σύντομα πικρὰ γι' αὐτό!

Ὁ Γερμανὸς σὴκώθηκε ἀπειλητικὰ ἀπὸ τὴν καρέκλα τοῦ μὰ ὁ συνάδελφός τοῦ τὸν συγκράτησε.

— "Ἀφυσέ με νὰ τὸν ἀνακρίνω ἐγώ, Οὐγκο, εἶπε. Εἶμαι πιὸ ψυχραίμος ἀπὸ ἐσένα. Ἄλλως τε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κάνῃς λίγη ὑπομονή. Εἶμαι σίγουρος πὼς ὁ Λῶρενς θὰ ἀρνῇθι νὰ μιλήσῃ καὶ τότε θὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ νὰ τὸν...περιποιηθῇς!

Ὁ Οὐγκο ξανακάθησε.

— Ὅπως θέλεις, Χάνς, γρύλλισε.

ΟΠΟΥ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΛΩΡΕΝΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΨΗΘΗ ΚΑΙ Η... ΜΠΟΤΤΑ ΤΟΥ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Οὐγκο ἦταν ἓνας ιδεώδης τύπος γερμανικοῦ κτήνους. Μεγαλόσωμος, μὲ τετράγωνες πλάτες καὶ πρόσωπο πλατύ, ξανθὸ καὶ ὑπερτροφικὸ, κύτταξε μὲ τὰ γκριζὰ ψυχρὰ μάτια τὸν Λῶρενς μὲ ἀνέκφραστο μίσος καὶ σαδισμό.

Ὁ Χάνς ἦταν ὁ τύπος τοῦ Γερμανοῦ διανοουμένου, ποὺ πιστεύει μὲ φανατισμὸ σὲ μιὰ κοσμοκράτεια Γερμανία καὶ ποὺ εἶναι ἔτοιμος νὰ παραμερίσῃ γιὰ χατήρι τῆς δλοῦς τοὺς στοιχειώδεις ἀνθρώπινους νόμους.

— Λοιπὸν, Λῶρενς, ρώτησε μὲ καλλιερημένη φωνή, θὰ μιλήσης;

— Τί θέλετε νὰ μάθετε; ρώτησε ὁ Λῶρενς ἀπλῶς γιὰ νὰ κερδίσῃ καιρό.

— Ὡ, πολλά!... Παραδείγματος χάριν, τί εἶναι αὐτὸ τὸ χαρτί ποὺ περιέχει τὸ κουτάκι ποὺ βρήκαμε κρεμασμένο στὸν λαίμῳ σου.

— Ἐνα... φυλαχτὸ μὲ μαγικὲς φράσεις!

Ὁ Χάνς χαμογέλασε κι' ὁ Οὐγκο γρύλλισε:

— “Αφσέ με νά τόν κάνω ἐγώ νά μιλήσῃ, Χάνς!

— Μιά ἐρώτησι ἀκόμα, Οὐγκο καί εἶναι δικός σου... Πού βρίσκονται αὐτὴ τῇ στιγμῇ οἱ ἄντρες σου, Λῶρενς; Τούς ἔφερες μαζί σου;

Ο Λῶρενς ἔμεινε σιωπηλός. Κύτταξε προσεκτικὰ πρῶτα τὸν ἑναὶν κ' ἔπειτα τὸν ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, προσπαθώντας νὰ βρῇ κανένα ἀσθενὲς σημεῖο γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, μὰ δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώσῃ ὅτι κάθε τέτοια ἀπόπειρα ἦταν ἰσοδύναμη μὲ αὐτοκτονία.

— Πού βρίσκονται οἱ ἄντρες σου; ρώτησε πάλι ὁ Χάνς γλυκά.

Καμμιὰ ἀπάντησις. Ὁ Χάνς σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Εἶναι ξεροκέφαλος, Οὐγκο, εἶπε. Μπορεῖς νὰ τὸν παραλάβῃς.

Ἐνα πλατὺ χαμόγελο ἔκανε ἀκόμα πιδ πλατὺ τὸ πρόσωπο τοῦ Οὐγκο. Ἔβαλε τὸ πιστόλι του στὴ θήκη του, πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα κερὶ καὶ τὸ ἄναψε. Ἐπειτα κύτταξε τὸν Λῶρενς μὲ σατανικὸ βλέμμα.

— Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μιλοῦν ἀκόμα καὶ οἱ βουβοί, Λῶρενς, εἶπε εὐθυμα. Βγάλε τὸ ἕνα σου παπούτσι!

Ὁ Λῶρενς ἔμεινε ἀκίνητος κυττάζοντας μὲ φανερὴ ἀπέχθεια τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ποὺ διασκέδαζε βασανίζοντας ἕναν συνάνθρωπό του. Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκε νὰ ὀρμήσῃ ἐπάνω του, μὰ τὸ πιστόλι τοῦ Χάνς τὸν κύτταξε σκοτεινὰ καὶ πολὺ σταθερά.

— Βγάλε τὸ παπούτσι σου, Λῶρενς, γιατί θ' ἀναγκαστῶ νὰ σὲ δέσω καὶ νὰ σοῦ τὸ βγάλω μόνος μου. Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, θὰ μὲ ἀποζημιώσῃς γιὰ τὸν κόπο μὲ ἐντελῶς ἰδιαιτέρη περιποίησι.

Ἐκεῖνο ἀκριδῶς ποῦ δὲν ἤθελε ὁ Λῶρενς ἦταν νὰ τὸν δέσουν γιατί θὰ ἔχανε ἐτσι κάθε πιθανότητα νὰ ξεφύγῃ. Ἐσκιψε ἀμίλητος καὶ ἄρχισε νὰ λύνη τὴ μιὰ μπόττα του. Ἐδωσε στὰ δάχτυλά του ἕνα

Ἡ μάχη βρισκόταν στὸ κατακόρυφό της καὶ οἱ ἄραδες εἶχαν μεγάλες ἀπώλειες... ..

ἐλαφρὸ τρέμισμα γιὰ νὰ δείξη πὼς ἦταν ταραγμένος, καὶ κύτταξε μιὰ—δυσὸ φορές μετὰ τὸν τρόπον πρὸς τὸ κερί πού κρατοῦσε ὁ Οὐγκο. Αὐτὸς ἐκάγχασε.

— Πιὸ γρήγορά, Λῶρενς! διέταξε καὶ πρόσθεσε μετὰ προσποιητῇ συμπονίᾳ: Μὴν τρέμετε ἔτσι. Θὰ φροντίσω νὰ μὴ εἶμαι πολὺ τραχύς...

Ὁ Λῶρενς ἔλυσε τὴν μπόττα, τὴν ἔβγαλε καὶ ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὴν κάλτσα του.

Ὁ Οὐγκο ἔκανε δύο θήματα ἔμπρὸς καὶ στάθηκε ἕνα μέτρο ἀριστερὰ του.

— Λοιπὸν; ρώτησε. Πού βρίσκονται οἱ ἄντρες σου;

Ὁ Λῶρενς εἶχε βγάλει τὴν κάλτσα καὶ κρατοῦσε τὴν μπόττα μετὰ δάχτυλα πού ἔτρεμαν τώρα περισσότερο.

— Θὰ... θὰ μετὰ κάψης μετὰ τὸ κερί; τραύλισε.

Ὁ Γερμανὸς χαμογέλασε.

— Εἶσαι πολὺ ἐξυπνος, Λῶρενς!, εἶπε. Πῶς τὸ κατάλαβες;

Καὶ πρόσθεσε ἄγρια!

— Γὰ τελευταία φορά: Πού εἶναι οἱ ἄντρες σου;

— Πῆ... πῆγαν νὰ χτυπήσουν τὴν... φρουρὰ τοῦ Ἀμμάν, ἀπάντησε ὁ Λῶρενς.

— Λές ψέματα!, μούγγρισε ὁ Οὐγκο. Θὰ σέ....

— Λέει ἀλήθεια, Οὐγκο, εἶπε ἥρεμα ὁ Χάνς. Σύμφωνα μετὰ τίς πληροφορίες μας ἀπὸ τὸν φόν Σούλτσε, οἱ Ἀραβες πρόκειται νὰ ἐπιτεθοῦν πάλι ἀπὸψε ἐναντίον τοῦ Ἀμμάν... Λῶρενς, θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης σωστὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι: Τί εἶν' αὐτὸ τὸ χαρτί μετὰ τὰ λατινικὰ στοιχεῖα πού βρίσκεται μετὰ σοὶ ἐκεῖ; Εἶμαι βέβαιος ὅτι πρόκειται γιὰ κρυπτογραφικὸν κώδικα. Ποιὸν κώδικα ὅμως; Μ' αὐτὸν συνεννοεῖσαι μετὰ τὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἀλλενμπυ;

Ξαφνικὰ ἕνας ὑπόκωφος μακρυνὸς κρότος, σὰν βρογνῆ, ἀντήχησε καὶ τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου ἐ-

τριξε ξερά. Ἀμέσως ἔπειτα ἡ ἀτμόσφαιρα γέμισε ἀπὸ κρότους. Πιστόλια ἄρχισαν νὰ βῆχουν κάπου κοντὰ, καραμπίνες νὰ γαβγίζουν καὶ πολυβόλα νὰ τερετίζουν. Χειροβομβίδες συνώδευαν τοὺς κρότους αὐτοῦς.

Ὁ Λῶρενς χαμογέλασε. Ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ντεράα εἶχε ἀρχίσει.

Οἱ δύο Γερμανοὶ κυττάχτηκαν τρομαγμένοι κι' ὁ Λῶρενς εἶδε τὸ πιστόλι τοῦ Χάνς νὰ χαμηλώνῃ ἐλαφρά. «Αὐτὸ ἀκριβῶς περιμένε.

Μετὰ μιὰν ἀπότομη, ἀστραπιαία κίνησι, ὁ Λῶρενς πέταξε τὴν μπόττα πού κρατοῦσε ἀκόμα. Ἡ βαρεὶά μπόττα μετὰ τὸ σπηροῦνι χτύπησε τὸν Χάνς στὸ χέρι πού ἐσφίγγε τὸ πιστόλι καὶ τοῦ ἀπέσπασε μιὰ κραυγὴ πόνου.

Χωρὶς νὰ περιμένη νὰ δῇ τὸ ἀποτέλεσμα, ὁ Λῶρενς τινάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του μετὰ τὸ κεφάλι χαμηλὰ καὶ χτύπησε μετὰ ὀρμῇ μαινομένου ταύρου τὸν Οὐγκο κατὰσθη. Ὁ Γερμανὸς ἄφησε τὸ κερί νὰ πέσῃ, τρέκλισε πρὸς τὰ πίσω, βρόντησε ἐπάνω στὸν τοῖχο καὶ σωριάστηκε χάμω.

«Δὲν εἶχε καθόλου ἀντοχὴ μ' ὅλο τὸ κορμί του!», σκέφτηκε μηχανικά ὁ Λῶρενς, δίνοντας μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ Ὁμάρ πού εἶχε ἀρχίσει νὰ τραβᾷ ἕνα μεγάλο μαχαίρι ἀπὸ τὴν ζώνη του.

Τὸ κεφάλι τοῦ Ἀραβὰ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ τὸ εἶχε κινήσει ἐλατήριο, τὸ κορμί του λύγισε σὰν τόξο πού τεντώνουν τὴ χορδὴ του καὶ πῆγε νὰ κἀνὴ συντροφιά τοῦ Οὐγκο.

Ὁ Λῶρενς γύρισε σὰν πάνθηρας πρὸς τὸν Χάνς καὶ εἶδε τὸν Γερμανὸν νὰ κρατᾷ τώρα τὸ πιστόλι μετὰ τὴν κἀνὴν στρασμένη ἐπάνω του.

Ὁ Λῶρενς κινήθηκε τότε κεραυνοβόλα καὶ ἦταν δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ μέλη του ἀπὸ τὴν γρηγοράδα. Τὸ ποδὶ του, πού φοροῦσε ἀκόμα τὴν μπόττα, κλώτσησε μετὰ δύναμι τὸ τραπεζάκι ὅπου ἦταν ἀκουμπημένο τὸ κουτάκι μετὰ τὸν κρυπτογραφικὸν κώδικα, καὶ τὸ τινάξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χάνς, ἐνῶ

την ίδια στιγμή ὁ Λῶρενς ἔπεφτε στὸ πάτωμα.

Τὸ τραπεζάκι χτύπησε τὸν Χάνς στὰ πόδια καὶ τὸν ἔκανε νὰ πέση μπρούμυτα. Τὸ πιστόλι του ἐκπυροσκοροῦσε τὴν ίδια στιγμή μὰ ἡ σφαῖρα του καρφωνόταν στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

Μ' ἓνα πήδημα ὁ Λῶρενς δρέθηκε ἐπάνω στὸν Χάνς. Κατέβασε τὸ χέρι του μὲ τεντωμένη τὴν παλάμη καὶ χτύπησε τὸν Γερμανὸ μὲ τὴν κόψη τοῦ χειροῦ του στὸν τράχηλο. Ὁ Χάνς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἀνίσταστος.

Ἡ πρώτη κίνησις τοῦ Λῶρενς ἦταν νὰ σηκώσῃ ἀπὸ χάμω τὸ κουτάκι μὲ τὸν κρυπτογραφικὸ κώδικα καὶ νὰ τὸ κρεμάσῃ πάλι στὸν λαιμὸ του. Ἐπειτα πήρε ἀπὸ τὸν Χάνς καὶ τὸν Οὐγκο τὰ πιστόλια τοὺς, τὰ ἀκούμπησε ἐπάνω στὴν πολυθρόνα καὶ φόρεσε πάλι γοργὰ τὴν μπόττα του.

Τέλος, ἔβαλε τὸ ἓνα πιστόλι στὴν πέτσινη θήκη του κάτω ἀπὸ τὴ ρόμπα του καὶ πήρε τὸ ἄλλο στὸ χέρι. Κύτταξε γύρω του. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ μόνον πόρτα στὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ἦταν ἔτοιμος νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ ἐκεῖ, ὅταν ἓνα δογγητὸ τράβηξε τὴν προσοχὴ του.

Γύρισε καὶ εἶδε τὸν Ὁμάρ νὰ σαλεύῃ ἐλαφρὰ ἐπάνω στὸ πάτωμα, δίπλα στὸν Οὐγκο. Μιὰ λάμψις πέρασε γοργὰ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Λῶρενς. Ἄν κατῶρθωνε νὰ πάρῃ μαζί του, φεύγοντας τὸν Ὁμάρ, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὸν κἀν νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἀποσπᾷ πολυτίμες πληροφορίες.

Ἔσκυψε ἐπάνω στὸν Ἀραβὰ, τὸν ἀνασήκωσε καὶ τὸν τράνταξε. Ὁ Ὁμάρ σάλεψε πιδ ζωηρὰ τώρα. Τὸν τράνταξε πάλι καὶ τὸν ράπισε στὸ πρόσωπο.

— Ὁμάρ!, εἶπε.

— Λῶρενς!, εἶπε μὲ ψυχρὴ φωνὴ πίσω του.
"Ὀρθίος, ψηλὰ τὰ χέρια καὶ ἥσυχα!

✱

Ὁ Λῶρενς ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴ φωνὴ αὐτὴ καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ καθυστέρησις του

μὲ τὸν Ὁμάρ τὸν εἶχε ρίξει πάλι στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Λίμαν φὸν Σάντερς.

— Ὀρθίος, ψηλὰ τὰ χέρια καὶ ἥσυχα, Λῶρενς! ἐπανελάβε ἡ φωνὴ.

Ὁ Λῶρενς ἄφησε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν Ὁμάρ καὶ ἀνωρθώθηκε σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια. Ὁ Ὁμάρ δρόντησε χάμω. Τὸ κεφάλι του χτύπησε στὸ πάτωμα κι' ὁ Ἀραβὰς λιποθύμησε πάλι.

— Γυρίστε, Λῶρενς, καὶ καθήστε σ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν πολυθρόνα, διέταξε ὁ Λίμαν φὸν Σάντερς.

Ὁ Λῶρενς ὑπάκουσε σιωπηλὰ. Ἐξω, πρὸς τὸ μέρος τῆς κεντρικῆς πλατείας, οἱ πυροβολισμοὶ καὶ οἱ ἐκπυροσκορτήσεις πύκνωναν ὅλο καὶ πιδ πολὺ. Ἦταν φανερό πὺς ἡ μάχη γίνεταν ὅλο καὶ πιδ ἐντονῇ.

Κύτταξε τὸν Γερμανὸ στρατηγὸ. Τὸ δεξιὸ του χέρι ἦταν τυλιγμένο σὲ ἐπιδέξιμους καὶ κρεμόταν ἀπὸ τὸν λαιμὸ του μ' ἓνα μαντήλι. Στὸ ἀριστερὸ του κρατοῦσε ἓνα πιστόλι. Στὰ μάτια του ἔλαμπε μιὰ σκληρὴ καὶ ἄγρια χαρά.

— Μόνον τὰ βουνὰ δὲν ξανασμίγουν, Λῶρενς, εἶπε χαμογελαστὰ καθὼς καθόταν σὲ μιὰν ἄλλη πολυθρόνα ἀπέναντι στὸν Λῶρενς. Σὰς διαβεβαίω ὅτι αἰσθανομαί ἰδιαίτερη χαρὰ ξαναβλέποντάς σας, ἔπειτα ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐκείνη συνάντησί μας στὸ Ἀμμάν... Βλέπω ὅτι καταφέρατε νὰ θέσετε ἐκτὸς μάχης τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνίκανους βλάκες!

Σώπασε, κύτταξε διαπεραστικὰ τὸν Λῶρενς καὶ πρόσθεσε:

— Σὰς θαυμάζω, Λῶρενς, γιατί τὰ αἱματά μας εἶναι συγγενικά! Εἰστε φτιαγμένοι ἀπὸ πολὺ τραχεῖα καὶ σκληρὴ πάστα καὶ μαζί εἰστε πιδ πονηρὸς κι' ἀπὸ ἀλεπού. Πῶς καταφέρατε νὰ ξεγελάσετε δυὸ φορές τὸν φὸν Σούλτσε, τὸν μεγαλύτερο κατὰσκοπο ποὺ ἔχει γεννηθεῖ ἡ μεγάλῃ Γερμανίᾳ;

Ὁ Λῶρενς σήκωσε ἀδιάφορα τάχα, τοὺς ὤμους του καὶ μπλόφαρε:

— ὦ, εἶναι πολὺ ἀπλό... Τοῦ ψιθυρίζω ἀπλῶς

στό αὐτὶ ἐ μ π ι σ τ ε υ τ ι κ ῶ ς τ ῖ ς π λ η ρ ο φ ο ρ ῖ ε ς
ποῦ θέλω νὰ σὰς διαδιδάσῃ! Ξέρω ποῖος εἶναι καὶ
μπορῶ νὰ τὸν συλλάβω ὅποτε θελήσω. Γιατὶ νὰ τὸν
συλλάβω ὅμως, ἀφοῦ μπορεῖ καὶ μοῦ προσφέρει ὑ-
πηρεσίες ὅπως ἡ ἀποφινὴ ; "Ἦθελα νὰ ἐπιτεθῶ τὰ
ναντίον τῆς Ἡτερᾶς καὶ τὸν ἔκανα νὰ στείλῃ τὰ
στρατεύματά σας στὸ 'Αμμάν. Ξέρω ἐπίσης ποῦ ἔ-
χει κρυμμένο τὸν πομπό του, καὶ δὲν τὸν ἀγγίζω.
Μοῦ εἶναι πιὸ χρήσιμος κ' ἀπὸ τὸν δικό μου πομ-
πὸ ἀκόμα!

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Λῶρενς δὲν ἤξερε ἁ-
κόμα ποῖος ἀκριβῶς ἦταν ὁ φὼν Σουλτσε κ' οὔτε
ποῦ ἦταν κρυμμένος ὁ ἀστυνόμος του. "Ὅσο γιὰ
τὴν ψευτοεπίθεσι ἐναντίον τοῦ 'Αμμάν, εἶχε φροντί-
σει νὰ πληροφορήσῃ γι' αὐτὴν ὅλους τοὺς ὑπόπτους
πρὶν ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ στρατοπέδον.

"Ὁ Λίμαν φὼν Σάντερς κούνησε τὸ κεφάλι του
ἐπιδοκιμαστικά. Φαίνονταν εὐχαριστημένος γιὰ τὴν
ἀποτυχία τοῦ φὼν Σουλτσε κ' αὐτὸ δὲν παραξένε-
ψε τὸν Λῶρενς. "Ἦξερε καλὰ πόσο φιλόδοξοι ἦσαν
οἱ Γερμανοὶ ὀξίωματικοὶ καὶ πόσο φθονοῦσαν τοὺς
συναδέλφους των ποὺ ἀνέβαιναν στὴν ἐκτίμησι τοῦ
Κάιζερ.

"Ὅσαν ἱκανοὶ ἀκόμα καὶ νὰ δολοφονήσουν ἢ καὶ
νὰ προδώσουν ὅταν τοὺς κυρίευσέ ὁ θάνατος. Ὁ Λῶ-
ρενς δοκίμασε νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται αὐτό.

— Πῶς τοὺς ἀνακαλύψατε Λῶρενς ; ρώτησε ὁ
φὼν Σάντερς. "Ἡ μεταμφιεσίς τους ἦταν περίφημη,
τὰ χαρτιά τους καὶ ἐν πλήρει τάξει καὶ τὸ παρελθόν
τοὺς ἀποδεδειγμένο καὶ ἐγγυημένο.

Τὸ σκίρτημα ποῦ ἔννοιωσε μέσα του ὁ Λῶρενς,
δὲν προδόθηκε καθόλου ἀπὸ τὸ πρόσωπό του ποῦ
ἔμεινε ἀπαθές. "Ὁ φὼν Σάντερς εἶχε χρησιμοποιεῖ
πληθυντικὸ, ἀναφερόμενος στὸν φὼν Σουλτσε. Εἶχε
χρησιμοποιεῖς τὸ ἄρθρο «τ ο ὕ ς»! "Επομένως ὁ
φὼν Σουλτσε εἶχε κ' ἄλλους ἢ κ' ἄλλον μαζὶ του...
"Ἰσῶς μάλιστα — κ' ὁ Λῶρενς ἐρρίγησε στὴ σκέψι
αὐτὴ — ὅλοι οἱ ξένοι τοῦ στρατοπέδου νὰ ἦσαν

ἄ ν θ ρ ω π ο ι τ ο ὕ φ ὄ ν Σ ο ὕ λ τ σ ε !

— Ναι, μурμουρίσε ἐξοκολουθώντας νὰ μπλο-
φάρῃ. Τὰ χαρτιά τους καὶ τὸ παρελθόν τους ἦσαν
ἐν τάξει καὶ ἡ μεταμφίεσις τελεία. Τοὺς πρόδωσαν
ὅμως μερικά μικροπράγματα, ὅπως π.χ. τὸ γεγονὸς
ὅτι ὁ φὼν Σουλτσε εἶναι ἀμφιδέσιος...

"Ὁ φὼν Σάντερς τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμό.

— Τὸ ξέρατε κ' αὐτό, Λῶρενς; εἶπε. Τί πε-
ριεργὸ πρᾶγμα, ἀλήθεια ! "Ὁ φὼν Σουλτσε κατε-
στράφη ἐπειδὴ εἶναι ἀμφιδέσιος. Κ' ὅμως, μιὰ φο-
ρὰ ποὺ κυνηγοῦσα μαζὶ του στὴν 'Αφρική, μοῦ ἔ-
σωσε τὴ ζωὴ καὶ σώθηκε κ' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἐπί-
θεσι ἐνὸς λιονταριοῦ, γιὰτὶ ἦταν ἀμφιδέσιος. Κα-
τὰφερε νὰ ἀρπάξῃ τὸ πιστόλι του μὲ τὸ ἀριστερὸ
χερὶ καὶ νὰ ἀδειασῇ ὅλες τὶς σφαίρες μέσα στὸ ἀ-
νοιχτὸ στόμα ἐνὸς λιονταριοῦ!

"Ὁ Λῶρενς ἐρρίγησε πάλι, πιὸ ἔντονα καὶ πιὸ
ψυχρὰ αὐτὴ τὴ φορά. Γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του,
εἶπε:

— "Ὅσο γιὰ τὸν πομπό, ἦταν πολὺ ἔξυπνο νὰ
τὸν κρύψῃ στὸ μέρος ὅπου τὸν ἐκρυψε. Πολὺ ἔξυπνο,
ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνο. Κάτι ἀνάλογο μὲ αὐτὸ
ποὺ κάνουν πολλοὶ κακοποιοί, ὅταν ἡ ἀστυνομία
μπαίνει σ' ἓνα κέντρο καὶ ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ γιὰ ὅ-
πλα. "Ακουμποῦν τὸ πιστόλι τοὺς σὲ μιὰ καρέκλα
δίπλα τους καὶ τὸ σκεπάζουν μὲ τὸ καπέλλο τους.
Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ πῶς κάτω ἀπὸ τὸ
καπέλλο βρίσκεται ἓνα πιστόλι, ἐκτός... ἂν σκον-
τάψῃ ἐπάνω στὴν καρέκλα...

— Καὶ σκοντάψατε ἐρεῖς ἐπάνω στὸν...

Ο ΠΟΥ Ο ΦΟΝ ΣΟΥΛΤΣΕ ΣΤΕΛΝΕΙ Ε-
ΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΚΑΙ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ
ΑΠ' ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΟΥ ΛΩΡΕΝΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

ΜΑ Ο ΦΟΝ ΣΑΝΤΕΡΣ δὲν
πρόλαβε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσιν. "Ἡ πόρτα
πίσω του ἄνοιξε ξαφνικὰ κ' ἓνας Τούρκος στρατιώ-

«ΜΑ ΣΙΚΟΥΛΑ»—121

της μπήκε όρμητικά, κρατώντας ένα χαρτί.

— Τηλεγράφημα, Έξοχότατε!, είπε.

Ο φόν Σάντερς γύρισε ελαφρά τó κεφάλι του πρòς τήν πόρτα και αυτό ήταν ένα τρομερό λάθος μπροστά σ' έναν αντίπαλο σαν τόν Λώρενς.

Τò χέρι του θρυλικού άρχηγού τών Άράβων έπαναστατών τινάχτηκε σαν φίδι κάτω από τή ρούπα του και ξαναγύηκε έχοντας φουχτωμένο τó πιστόλι που είχε κρύψει εκεί.

Τά μάτια του Τούρκου γούρλωσαν, τó στόμα του άνοιξε για νά φωνάξη και τó ελεύθερο χέρι του απλώθηκε πρòς τó πιστόλι που κρεμόταν από τήν ζώνη του. Ο στρατηγός φόν Σάντερς είδε τις κινήσεις αυτές και τις παρεξήγησε. Νόμισε πòς ό Τούρκος είχε έρθει για νά τόν δολοφονήσῃ και τράβηξε τή σκανδάλη. Τήν ίδια στιγμή τραβούσε τή σκανδάλη κι' ό Λώρενς.

Ο Τούρκος κι' ό Γερμανός ξεφώνησαν από πόνο. Ο πρώτος άφησε τó χαρτί νά πέσει, έφερε στα σμωδικά τὰ χέρια του στήν κοιλιά και έκανε βουτιά πρòς τó πάτωμα. Τὰ δάχτυλα του φόν Σάντερς άνοιξαν και τó πιστόλι του έπεσε. Η σφαίρα τόν είχε χτυπήσει πάλι στο μπάτσο, άχρηστεύοντας και τó άριστέρó χέρι του.

Άνασκήρτησε στήν πολυθρόνα του κι' έπειτα έμεινε άκίνητος, μορφάζοντας από τόν πόνο. Έκλεισε τὰ μάτια του, τὰ άνοιξε πάλι και κύτταξε με μίσος τόν Λώρενς.

— Μου άξιζε αυτό που έπαθα!, μουρμούρισε. Δέν παίζει κανείς κι' ούτε άνοιγει συζητήσεις μ' έναν αντίπαλο σαν τόν Λώρενς!

Ο Λώρενς σηκώθηκε, έκανε τόν γύρο τής πολυθρόνας του φόν Σάντερς κι' έσκυψε επάνω από τόν Τούρκο. Πήρε από χάμω τó τηλεγράφημα, γύρισε στήν πολυθρόνα του και είπτε:

— Θα μου έπιτρέψετε, φόν Σάντερς, νά διαβάσω τó τηλεγράφημα αυτό. Παραδέχομαι ότι αυτό

122—«ΜΑΣΙΚΟΥΛΑ»

είναι άδιακρισία, μὰ έχομε πιά γνωριστή τόσο πολλó ώστε...

Ξεδίπλωσε τó χαρτί.

— Περίφημα!, πρόσθεσε. Τó έχουν άποκρυπτογραφήσει. Άλλοιώς θα με έβαζαν στόν μπελά νά σάς «πείσω» νά τó άποκρυπτογραφήσετε έσεις...

Τó τηλεγράφημα ήταν γραμμένο στή γερμανική γλώσσα, που ό Λώρενς γνώριζε πολύ καλά. Διάβασε:

«Πρòς τó στρατηγείον φόν Σάντερς.

»Ο Μυστικός Πράκτωρ φόν Σούλτσε άναφέρει:

»Είμαι άπόλυτος κύριος του στρατοπέδου του Λώρενς. Κατάρθωσα νά συλλάβω και νά δέσω τούς φρουρούς και όλους τούς άλλους και νά τούς τοποθετήσω μέσα στή σκηνή τών πυρομαχικών μαζί με μίαν ώρολογιακή βόμβα, που θα έκραγῃ σε μίαν ώρα καταστρέφοντας όλόκληρο τó στρατόπεδο και σκοτώνοντας όλους όσους ξέρομν ποιός είναι ό φόν Σούλτσε!

»Αυτή τή στιγμή φεύγω για τήν Ντεράα, ξέροντας ότι ό δρόμος είναι άνοιχτός. Ο Λώρενς και οι Άραβες θα βρίσκονται τώρα στο Άμμάν και από τήν κατεύθυνσι αυτή θα επιστρέψουν όσους μείνουν από τήν ύποδοχή που θα τούς κάνουν τὰ στρατεύματά μας εκεί.

»Όσο για τόν Λώρενς, αν γλυτώσῃ από τήν επίθεσι αυτή και θελήσῃ νά συνεχίσῃ τόν άγώνα εναντίον μας, θα ξαναγυρίσω κοντά του με άλλη μορφή κι' αυτή τή φορά δέν θα άποφύγῃ τήν τελειωτική καταστροφή και τόν θάνατο!

φόν Σούλτσε.»

Ένα σκυθρωπό χαμόγελο έκανε τὰ δόντια του Λώρενς νά λάμψουν στο φώς τής λάμπας. Έβαλε τó τηλεγράφημα στήν τσέπη του και σηκώθηκε μορφάζοντας άγρια.

Στάθηκε μπροστά στόν φόν Σάντερς και είπτε:

— Πολύ ενδιαφέρον τó τηλεγράφημα αυτό, στρατηγέ μου. Έπιτρέψατέ μου τώρα νά σάς κάνω νά

ξεχάσετε τούς πόνους πού σ'ας προκαλοῦν τὰ τραύματά σας καί τὰ λυπηρά γεγονότα πού συνέβησαν τὰ τελευταία αὐτά λεπτά...

Τό πιστόλι του ἀνέβηκε καί κατέβηκε καί ἡ κἀννη του χτύπησε τὸν Γερμανὸ στὸν κρόταφο. Ὁ φὸν Σάντερς ἀνασκήρτησε, ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὸ στήθος κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὁ Λῶρενς γύρισε καί χρησιμοποίησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ πιστόλι του ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν δυὸ Γερμανῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ Ὁμάρ, πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ σαλεύουν καὶ νὰ βογγοῦν.

Ἐπειτα γύρισε πρὸς τὴν πόρτα καί... σταμάτησε. Βήματα πλησίαζαν γοργά...

Πίσω, στὸ στρατόπεδο τοῦ Λῶρενς καὶ μέσα στὴ σκηνή του, παράξενα γεγονότα εἶχαν συμβῆ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ στρατὸς τῶν ἐπαναστατῶν εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ντεράα.

Ὅπως ἀναφέραμε παραπάνω, ὁ Λῶρενς εἶχε συγκεντρώσει μέσα στὴ σκηνή του, πρὶν φύγει, ὅλους τούς ξένους, δηλαδὴ τὸν Ντάγκερμαν, τὸν Νῶρτον, τὸν Μοέν, τὸν Μαρτινέ καὶ τὴ Ζανέτ, καὶ εἶχε τοποθετήσει μέσα στὴν ἴδια σκηνή ὡς φρουροὺς πέντε ἀγριοπούς Ἀραβες.

— Ὅποιοι ἀποπειραθῇ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ σκηνή αὐτή, εἶχε δηλώσει, θὰ πέσει νεκρός. Οἱ φρουροὶ ἔχουν τὴ διαταγὴ νὰ πυροβολήσουν χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι. Ζητῶ συγγνώμη ἀπὸ ὅλους, μὰ τὸ μέτρο αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο. Θέλω νὰ ἔχω ἐξασφαλισμένα τὰ νῶτα μου, ὅσο θὰ πολεμῶ μὲ τοὺς ἄντρες μου στὸ Ἀμμάν. Γιὰ νὰ μὴν πληξέτε, μπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε καμμιὰ μπουκάλια οὐίσκου ἢ τσέρρυ. Ἐχω μερικὲς στὸ βάθος τῆς σκηνῆς... Ποτήρια θὰ βρῆτε στὴ βαλίτσα πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ ράντζο μου. Καλὴ ἀντάμωσι...

Μιά ὥρα πέρασε. Μιά ὥρα γεμάτη πληγῇ καὶ μάταιες ἀπόπειρες γιὰ μιὰ συζήτησι. Ὅλοι ἦσαν

σκυθρωποὶ καὶ λοξοκυττάζονταν, θεωρώντας ἴσως ὅ ἕνας τὸν ἄλλον ὡς φὸν Σούλτσε.

Ὁ Ντάγκερμαν θυμῆθηκε πρῶτος τὴν πρότασι τοῦ Λῶρενς.

— Ἐγώ θ' ἀνοίξω μιὰ μπουκάλια οὐίσκου, δηλώσε. Ὅποιοι θέλει, μπορεῖ νὰ πιῇ μαζί μου.

Ὅλοι δήλωσαν ὅτι θὰ τὸν συνώδευαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Ζανέτ πού εἶπε:

— Ἀνοίξτε καὶ μιὰ μπουκάλια τσέρρυ γιὰ μένα, κύριε Ντάγκερμαν. Τὸ οὐίσκου εἶναι πολὺ δυνατό γιὰ μένα καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ποτήρι. Ὅσο ν' ἀνοίξετε τὶς μπουκάλιας θὰ βγάλω τὰ ποτήρια.

Ἦπιαν ὅλοι τοὺς ἀπὸ ἕνα ποτήρι κι' ἔπειτα πρόσφεραν καὶ στοὺς φρουροὺς, πού δὲν ἀρνήθηκαν.

Τὸ οὐίσκου θέρμανε τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ μιὰ συζήτησις ἀρχισε γύρω ἀπὸ τὰ δραματικά γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Ὁ Μαρτινέ πού τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀκόμα χλωμὸ καὶ τὸ κεφάλι του τυλιγμένο μὲ ἐπιδέσμιος, χλωμὸ καὶ τὸ κεφάλι του τυλιγμένο μὲ ἐπιδέσμιος.

— Φαίνεται ὅτι ὁ Λῶρενς πιστεύει ὅτι ἕνας ἀπὸ ἐμάς, πού εἴμαστε συγκεντρωμένοι ἐδῶ μέσα, εἶναι ὁ φὸν Σούλτσε. Μπορεῖ νὰ κἀν λάθος; μὰ μπορεῖ καὶ νὰ ἔχη δίκιο. Καὶ στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι, ἀναρωτιέμαι: Ποιὸς ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ τρομερὸς αὐτὸς κατ'ἀσκοπος;

Καὶ τὸ βλέμμα του ἔκανε τὸν γύρο τῆς συντροφιάς. Σταμάτησε πρῶτα στὸ πρόσωπο τοῦ Ἐβραίου Μοέν, πού δὲν εἶχε πάψει οὔτε στιγμή νὰ τραβᾷ νευρικά τὸ μυτερὸ γένι του. Ἐπειτα γύρισε στὸν Ντάγκερμαν, πού ἔγινε κατακόκκινος μπροστὰ στὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τοῦ Μαρτινέ. Τέλος σταμάτησε στὸν Νῶρτον πού γρύλλισε:

— Τὸν ντέτεκτιβ παρασταίνει κύριε Μαρτινέ; Ὁ ἀρχαιολόγος γέλασε.

— Ὅχι, βέβαια! Εἶναι ὅμως ἐνδιαφέρον καὶ ὄχι καὶ τόσο καθησυχαστικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι περνῶ

τῇ βραδυά μου μ' ἔναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καὶ πιδ μυστηριώδεις κατασκόπους τοῦ κόσμου!

«Ὁ Μοέν χασκογέλασε μὲ τὴν ἴδια πάντα νευρικήτητα καὶ εἶπε:

— Γιὰ σκεφθῆτε! Νὰ ὑποψιάζεται ὁ Λῶρενς ἐμ ἐ ν α ὡς φὸν Σούλτσε!

Ὁ Νῶρτον γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑβραίου καὶ εἶπε κοφτὰ:

— Πῶς νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ὁ φὸν Σούλτσε; Κανένας γίγαντας μὲ ὤμους σὰν μυλό-πετρες; Θὰ μπορούσε περίφημα ὁ φὸν Σούλτσε νὰ ἦταν ἐσεῖς, ἐγώ, ὁ Ντάγκερμαν, ὁ Μαρτινὲ ἢ ἀκόμα ...κι' ἡ δεσποινὶς Ζανέτ!

Ὁλοι γέλασαν μὲ τὴν τελευταία ἐκείνη φράσι καὶ ἀπὸ τῇ στιγμή ἐκείνῃ ἡ ἀτμόσφαιρα ἔγινε πιδ ἐλαφρὰ καὶ πιδ οἰκεία.

.....

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ σκηνὴ τοῦ Λῶρενς ἦταν βυθισμένη στὴ σιωπῇ. Ἦταν ἐντελῶς ἄδεια τώρα καὶ δυὸ μορφές ἔσερναν τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πού βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα λίγη ὥρα πρίν, πρὸς μιὰν ἄλλην σκηνὴ δέκα μέτρα πιδ πέρα.

Ἐπτάσαν ἐκεῖ, ἔσυραν μέσα τὸν ἀνθρωπο καὶ τὸν ἔρριξαν ἐπάνω σὲ ἑπτὰ ἄλλους πού ἦσαν ξαπλωμένοι ἐκεῖ, ἀνάσθηται μὰ ὄχι νεκροί. Οἱ ἀνάσες τοὺς ἀκούγονταν καθαρά μέσα στὴ νυχτερινὴ γαλήνῃ τῆς ἐρήμου.

Ἡ σκηνὴ ἦταν σκοτεινὴ καὶ δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, καθὼς καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δυὸ μορφῶν πού ἔμεναν ὀρθιες.

— Τοὺς ἔπιασε καλὰ τὸ ναρκωτικό, εἶπε ἡ μιὰ μορφή. Ἐθαύμασα τὴν ἐπιδεξιότητά σου ὅταν τὸ ἔρριξες στὸ πιότῳ... Ὁ ρυθμίσω τώρα καὶ τὴν ὠρολογιακὴ δόμβα ἔτσι ὥστε νὰ ἐκραγῇ σὲ μιὰ ὥρα. Καὶ θὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὴν Ντεράα.

— Μοὺ φαίνεται πὼς βιαστήκαμε κάπως, εἶπε ἡ ἄλλη μορφή. Θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ μείνωμε

μερικὲς μέρες ἀκόμα καὶ νὰ βοηθήσωμε τοὺς δικούς μας, στέλνοντας πληροφορίες γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ Λῶρενς.

— «Ὁχι!», εἶπε ὁ πρῶτος. Σὲ μιὰ—δυὸ μέρες ἀκόμα, ὁ Λῶρενς θὰ ἔχανε τὴν ψυχραιμία του καὶ θὰ μὰς ἔστελνε στὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἀλเลนμπυ.

— Καὶ τί μ' αὐτό; εἶπε ὁ δεύτερος. Τὰ πιστοποιητικά μας εἶναι γνήσια καὶ τὸ παρελθόν μας ἀποδεδειγμένο ὡς τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μας. Ὁλα μὰς ἄφηναν ἐλεύθερους στὸ στρατηγεῖο τοῦ Ἀλ-λενμπυ...

— «Ἡ θὰ μὰς ἔκλειναν ὅλους μαζί γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο σὲ κανένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως... Ὁχι!», ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἦταν μοναδικὴ γιὰ νὰ ξεφύγωμε χωρὶς ν' ἀφήσωμε πίσω μας ἴχνη. Ἐφερα σ' αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ τὸν ἀσύρματό μας ὥστε νὰ μὴν ἀφήσωμε πίσω μας κανένα ἴχνος. Ὅταν ἡ δόμβα ἐκραγῇ, τὰ πυρομαχικά πού εἶναι ἀποθηκευμένα στὴ σκηνὴ αὐτὴ θὰ πάρουν φωτιά καὶ ἡ ἐκρήξις πού θὰ ἐπακολουθήσῃ θὰ εἶναι τέτοια ὥστε τὰ κορμιά τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ διαμελιστοῦν. Ὁ Λῶρενς δὲν θὰ μπόρῃ ἔτσι νὰ μάθῃ ποτὲ ποῖός ἦταν ὁ φὸν Σούλτσε!...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πού ἦσαν ξαπλωμένοι χάμω, δὲν εἶχε ἀκόμα βυθιστὴ ὀλότελα στὴ μαύρῃ ἄδυσο τῆς ἀνυπαρξίας καὶ ἀκουσε τὴ συνουμία αὐτῇ. Εἶδε τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς μορφές νὰ σκύβῃ καὶ νὰ ἀκουμπᾷ ἐπάνω στὴν ἄμμο στὴ μέση τῆς σκηνῆς, ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο. Ἐπειτα τὸ ναρκωτικό τοῦ σκοτείνιασε τελείως τὶς αἰσθήσεις...

Οἱ δυὸ μορφές βγήκαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ, κατέβηκαν τρέχοντας στὴν ἀμώδῃ κατηφορίᾳ, πήδησαν σὲ δυὸ ἄλογα καὶ ξεκίνησαν μὲ καλπασμὸ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ τῆς Ντεράα...

ΟΠΟΥ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΞΑΚΟΛΟΥ-
ΘΕΙ ΝΑ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΛΩΡΕΝΣ
ΟΠΩΣ Η ΓΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΛΩΡΕΝΣ έμεινε ασάλευτος νοιώθοντας ένα ψυχρό ρίγος να σέρνεται στην πλάτη του. Θα ήσαν Τούρκοι στρατιώτες αυτοί που έρχονταν κι' αυτή τη φορά τὸ παιχνίδι φαινόταν χαμένο όριστικά. Μόλις θά έβλεπαν τὰ κορμιά που ήσαν εξαπλωμένα χάμω κι' αυτόν όθριο ανάμεσα τους θά τὸν έκτελούσαν χωρίς καμμιάν άργοπορία.

Στάθηκε άπέναντι στην πόρτα, άφου όπλιστηκε και μ' ένα δεύτερο πιστόλι, έτοιμος να πουλήση άκριβὰ τὸ τομάρι του. Ξαφνικά μιὰ σκέψις έκανε τὰ μάτια του νὰ λάμψουν. Μὲ γοργές κινήσεις πλησίασε στην πόρτα και κόλλησε στὸν τοίχο πλάι της, πρὸς τὸ μέρος όπου τὸ θυρόφυλλο θά διπλωνόταν έπάνω στὸν τοίχο.

Η πόρτα άνοιξε άπότομα και ένας Γερμανός, συνοδευόμενος άπὸ δυὸ Τούρκους, μπήκε στὸ δωμάτιο και άφησε μιὰ κραυγή φρίκης, όταν αντίκρουσε τὸν Λίμαν φὸν Σάντερς και τοὺς δυὸ άξιωματικούς πεσμένους χάμω και ματωμένους.

Έτρεξε κοντὰ στὸν στρατηγό, έσκυψε έπάνω του και, άφήνοντας ένα χείμαρρο άπὸ γερμανικές βλαστήμιες, άρχισε νὰ έξεταΐξη τὸν σφυγμό του και τὶς κόρες τῶν ματιῶν του.

Είχε στραμμένη τὴν πλάτη του πρὸς τὴν πόρτα, όπως κι' οἱ δυὸ Τούρκοι που είχαν μείνει ασάλευταί άπὸ τὴν έκπληξί τους.

Ο Λώρενς, κρυμμένος πίσω άπὸ τὸ άνοιχτὸ θυρόφυλλο, άποφάσισε νὰ τὰ παίξη όλα γιὰ όλα. Βγήκε άπὸ τὸν κρυψώνα του, πατώντας όσο πιὸ άθόρυβα μπορούσε, και ύποχώρησε πρὸς τὸ άνοιγμα τῆς πόρτας με τὰ πιστόλια του στραμμένα πάντα πρὸς τοὺς νεοφερμένους και τὰ δάχτυλά του στὴ σκανδάλη.

128—«ΜΑΣΚΙΟΥΛΑ»

Ξαφνικά τὸ πάτωμα έτριξε κάτω άπὸ τὰ πόδια του και οἱ Τούρκοι έκαναν νὰ γυρίσουν πρὸς τὸ μέρος του, μὰ τὴν ίδια στιγμή τὰ πιστόλια του γάβγισαν μιὰ φορά τὸ καθένα κι' οἱ δυὸ Τούρκοι πέθαναν, πρὶν ακόμα άποτελειώσουν τὴ στροφή τους.

Ο Γερμανός άναπήδησε σὰν νὰ είχε πατήσει σὲ κάρβουνα με γυμνὰ πόδια, κατέβασε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του, που έξείχε άπὸ μιὰν άνοιχτὴ θήκη κρεμασμένη στὴ ζώνη του, και χλώμιασε όταν αντίκρουσε τὰ σκοτεινὰ στόμια τῶν πιστολιῶν τοῦ Λώρενς.

— Ψηλά τὰ χέρια και μεταβολή!, διέταξε ὁ Λώρενς.

Ο Γερμανός συμμορφώθηκε μηχανικά σὰν ρομπὸτ, χτυπώντας τὰ τακούνια του. Ο Λώρενς πήγε κοντὰ του, τράβηξε τὸ πιστόλι του άπὸ τὴ θήκη και ρώτησε:

— Που βρίσκεται αὐτὸ τὸ δωμάτιο;

Άπὸ ώρα τώρα άνωρωτιόταν γιὰτί οἱ πυροβολισμοί που άνηχοῦσαν κάθε τόσο μέσα στὸ δωμάτιο αὐτό, ανάλογα με τὴν έξέλιξι τῆς καταστάσεως, δὲν είχαν τραβήξει τὴν προσοχή Γερμανῶν ἢ Τούρκων και γιὰτί, αν δρισκόταν στὸ ύπόγειο τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ Όμάρ, τὸ μελαχροινὸ κορίτσι που τὸν είχε ύποδεχθῇ στὸ μαγαζὶ δὲν είχε τρέξει νὰ εἰδοποιήσει τοὺς Γερμανούς. Ήταν φανερό ὅτι ὁ τελευταίος αὐτῆς Γερμανός με τοὺς δυὸ Τούρκους είχε έρθει γιὰ κάποια ύπηρεσία και ὄχι γιὰτί είχε άκούσει τοὺς πυροβολισμούς.

Και τότε κατάλαβε και χαμογέλασε, γιὰτί δὲν τὸ είχε καταλάβει νωρίτερα. Τὰ πολυβόλα, οἱ καραμπίνες, τὰ πιστόλια και οἱ χειροβουβίδες υαίνονταν ακόμα μέσα στὴν Ντεράα σὲ μιὰ διαβολικὴ συναυλία σκεπάζοντας κάθε ἄλλο ἦχο. Όσο γιὰ τὸ κορίτσι, θά είχε φύγη τρέχοντας όταν ξέσπασε ἡ μάχη.

— Στὸ... ύπόγειο... τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ Όμάρ,

«ΜΑΣΚΙΟΥΛΑ»—129

ἀπήντησε ὁ Γερμανὸς τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβου του καὶ τὴ λύσσα του.

— Ὑπάρχουν φρουροὶ ἔξω; ρώτησέ ὁ Λῶρενς.

— Ὁ... ὄχι.

— Γύρισε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ὁδήγησέ με στὴν ἔξοδο!

— Ὁ Γερμανὸς ἔμεινε σιωπηλός.

— Ὁδήγησέ με στὴν ἔξοδο!, ἐπανελάβε ὁ Λῶρενς ἀκουμπώντας καὶ τὰ δυὸ πιστόλια του στὴν πλάτη του.

— Δὲν... ὑπάρχει ἔξοδος!, ἀπήντησε ὁ Γερμανός.

— Ὁ Λῶρενς γέλασε.

— Μπορῶ νὰ μάθω πῶς μπήκες ἐδῶ, περιστεράκι μου; Ἀπὸ κακμιὰ χαρμαῖδα; Ὁδήγησέ με στὴν ἔξοδο, γιατί ἄλλοιῶς θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ ψάξω νὰ τὴν βρῶ μόνος μου.

— Ὁ Γερμανὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ γύρισε πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Λῶρενς τὸν ἀκολούθησε μὲ τὰ πιστόλια ἔτοιμα νὰ ξεράσουν τὸν θάνατο στὴν παραμικρὴ ἐχθρική κίνησι.

Μπήκαν μέσα σ' ἕναν διάδρομο, φωτισμένον ἀβέβαια ἀπὸ μιὰ λάμπα καὶ στὸ βάθος του ἔφτασαν σὲ μιὰ μικρὴ πέτρινη σκάλα ποὺ κατέληγε σ' ἕνα σκοτεινὸ ἄνοιγμα.

— Σταμάτησε!, διέταξε ὁ Λῶρενς. Πού ὁδηγεῖ τὸ ἄνοιγμα αὐτό;

— Ὁ Γερμανὸς δὲν ἀπήντησε. Ὁ Λῶρενς ἀκούμπησε τὸ ἕνα πιστόλι στὸν τράχηλό του καὶ διήλωσε:

— Θὰ μετρήσω ὡς τὸ τρία. Ἄν δὲν ἀπαντήσης, θὰ πυροβολήσω. Ἐνα... δύο...

— Ὁδηγεῖ στὰ ὑπόγεια τοῦ κυβερνεῖου!, εἶπε βιαστικά ὁ Γερμανός.

Στὰ ὑπόγεια τοῦ κυβερνεῖου! Αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ ποτὲ ὁ Λῶρενς. Ὁ κίνδυνος ποὺ θὰ διέτρεχε ἦταν μεγάλος ἂν ἔβγαινε μέσα στὸ κτίριο τοῦ κυβερνεῖου, τῇ στιγμῇ μάλιστα ποὺ οἱ Ἀραβες τὸ πολιορκοῦσαν. Οἱ Γερ-

μανοὶ καὶ οἱ Τούρκοι θὰ τὸν σκότωναν σὰν σκυλὶ. Καὶ τότε ὁ Λῶρενς σκέφτηκε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χαμογελάσῃ σαρκαστικά. Οἱ Γερμανοὶ ἦσαν πολλοὶ λίγοι καὶ θὰ μπορούσε εὐκόλως νὰ ξεγελάσῃ τοὺς Τούρκους, ἂν...

Κύτταξε τὸν Γερμανό. Εἶχε τὸ ἴδιο ἀνάστημα μὲ τὸν Λῶρενς, τὸ ἴδιο χρῶμα μαλλιῶν καὶ ματιῶν. Μέσα στὸ μισοσκοτάδι θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ κάμῃ λάθος καὶ νὰ περάσῃ τὸν ἕναν γιὰ ἄλλον.

— Ὁ Λῶρενς σήκωσε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ κατέβασε στὸ κεφάλι τοῦ αἰχμαλώτου του, ποὺ ἄφησε ἕνα πνιχτὸ βογγητὸ καὶ ἔπεσε χάμα ἀναίσθητος.

Μὲ ταχύτατες κινήσεις, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων ἐπαναστατῶν γδύθηκε, ἔγδυσε τὸν Γερμανό, φόρεσε τὴ στολὴ του καὶ χώθηκε μέσα στὴ σκοτεινὴ ὑπόνομο χρησιμοποιώντας, γιὰ νὰ φατίζῃ τὸν δρόμο του, ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι ποὺ εἶχε βρῇ σὲ μιὰ τσέπη τοῦ Γερμανοῦ.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἔφτανε μπροστὰ σὲ μιὰ ξύλινη πόρτα.

Σταμάτησε ἐκεῖ κι' ἔστησε τὸ αὐτί του. Οἱ κρότοι τῆς μάχης ἔφταναν ὡς τ' αὐτιά του πνιχτοὶ καὶ μακρυνοί, μὰ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα δὲν ἀκουγόταν τίποτα.

Ἐπιάσε τὸ πόμολο, τὸ γύρισε ἀργὰ καὶ ἔσπρωξε τὴν πόρτα ἐλαφρά. Δὲν ἦταν κλειδωμένη καὶ στὴ χαρμαῖδα ποὺ σχηματίστηκε διέκρινε ἕνα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο κασόνια, ὅπλα καὶ σκόρπια πυρομαχικά. Ἦταν ἡ ἀποθήκη ὅπλων καὶ πυρομαχικῶν τοῦ κυβερνεῖου τῆς Ντεράα! Κανένας δὲν φαινόταν ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Λῶρενς ἀνοίξε τελείως τὴν πόρτα, μπήκε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ χωρὶς νὰ κοινοσταθῇ προχώρησε πρὸς ἕναν διάδρομο ποὺ ἀνοίγόταν πρὸς τὰ δεξιά. Συνάντησε μιὰ σκάλα, τὴν ἀνέβηκε καὶ βρέθηκε σ' ἕναν δεῦτερο διάδρομο, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀνῆκε στὸ ἰσόγειο τοῦ κτιρίου.

Οἱ ἐκπυροσφοκροτήσεις καὶ οἱ ἐκρήξεις τῆς μάχης τὸν ξεκούφαιναν τώρα. Τὸ ἔμπειρο αὐτί τοῦ Λῶρενς

διέκρινε από την έντασι του ήχου των τὰ όπλα των Τούρκων από τὰ όπλα των δικών του και διαπίστωσε ότι τὰ πυρά των Άράδων ήσαν πιό άραιά από τὰ πυρά των Τούρκων. Αυτό τον άνησύχησε.

Διέσχισε γοργά τον διάδρομο και μπήκε σ' ένα δωμάτιο της προσόψεως του κτιρίου, όπου είχε διακρίνει τρεις Τούρκους, γονατισμένους μπροστά σ' ένα παράθυρο, να χειρίζονται ένα πολυβόλο.

Ο Λώρενς πλησίασε και στάθηκε πίσω τους. Ένας από τους Τούρκους γύρισε, τον κύτταξε και είπε :

— Τους έχουμε τσακίσει ! Περιμένουμε τὸ σύνθημα γιά τὴν έξόρμησι. Πότε θά μάς τὸ δώσουν ; Οι Άραβες είναι τόσο τρομαγμένοι πού θά τους σώσωμε σάν ξερά φύλλα, άν βγούμε από έδω μέσα !

— Σε λίγα λεπτά θά δοθῇ τὸ σύνθημα, απήντησε ὁ Λώρενς.

Έρριξε μιὰ ματιὰ στήν πλατεία πού άνοιγόταν μπροστά στο κτίριο και είδε ότι πραγματικά οι Άραβές του είχαν πάθει μεγάλη φθορά. Παντού φαίνονταν πτώματα Άράδων και τὰ πυρά εκείνων πού είχαν μείνει ζωντανοί χτυπούσαν χωρίς άποτέλεσμα τους τοίχους του κτιρίου. Όσοι δοκίμαζαν να πλησιάσουν γιά να ρίξουν χειροβομβίδες, σαρώνονταν από τις ριπές των πολυβόλων.

Ο Λώρενς, πού κρατούσε κιόλας τὰ πιστόλια του στα χέρια, τὰ χαμήλωσε πρὸς τὴν πλάτη των δυο, πιό κοντινών Τούρκων, μά... δεν τράβηξε τί σκανδάλη. Τού φαίνονταν σάν κοινη δολοφονία να πυροβολήση τους ανθρώπους αυτούς από πίσω.

Έτσι, γιά πολλοστή φορά εκείνη τὴ νύχτα, ὁ Λώρενς χρησιμοποίησε τὰ πιστόλια του ὡς γκλόμπες και οι δυο Τούρκοι έγειραν σιωπηλά επάνω στις ταινίες του πολυβόλου και έμειναν άσάλευτοι. Μιά στιγμή αργότερα ὁ χειριστής του πολυβόλου βυθιζόταν κι' αυτός σ' έναν ύπνο χωρίς όνειρα με τὸ όπλο του άγκαλιά.

Ο Λώρενς έβγαλε τὸ ηλεκτρικό φανάρι του Γερμανου, τὸ έστρεψε πρὸς τὸ άνοιχτὸ παράθυρο και

άρχισε να τὸ άναβοσβήνη. "Αν ὁ 'Ισμαήλ βρισκόταν κάπου στήν πλατεία και ήταν ακόμα ζωντανός, θά καταλάβαινε τὰ φωτεινά αὐτά σήματα, πού σημαίνουν :

« Άπομακρυνήτε. Θά άνατινάξω τὸ κτίριο.

**ΟΠΟΥ ΤΟ ΚΥΒΕΡΝΕΙΟ ΜΕΤΑ-
ΒΑΛΛΕΤΑΙ ΣΕ ΕΡΕΙΠΙΑ ΚΑΙ
Ο ΛΩΡΕΝΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ
ΤΑΦΗ ΖΩΝΤΑΝΟΣ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

ΠΕ ΠΑΝΕΛΑΒΕ μερικές φορές ακόμα τὰ φωτεινά σήματα κι' έπειτα άπομακρυνήκε από τὸ δωμάτιο εκείνο. Οι Γερμανοί άξιοματικοί των Τούρκων δεν θ' άργούσαν να προσέξουν ότι τὸ πολυβόλο είχε σιγήσει και θά πήγαιναν να δουν τί είχε συμβῇ.

Ο Λώρενς κατέθηκε γοργά στήν ύπόγεια άποθήκη πυρομαχικών, έσπασε ένα βαρελάκι με μπαρουτί χτυπώντας τὸ χάμω και έφτιαξε ένα είδος πρωτόγονου φυτηλιού χύνοντας στο πάτωμά μιὰ λεπτή ταινία από μπαρουτί, πού κατέληγε κοντά στήν πόρτα της ύπονόμου.

Έβαλε φωτιά στήν άκρη της ταινίας αυτής, μπήκε στήν ύπόνομο κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του και άρχισε να τρέχη φωτίζοντας τὸν δρόμο του με τὸ ηλεκτρικό φανάρι. Έστριψε σε μιὰ καμπή της ύπονόμου, κόλλησε τὴν πλάτη του στον τοίχο και περίμενε κρατώντας τὴν άναπνοή του.

Τὸ μυαλό του δούλευε πυρετωδώς. Αυτό πού είχε κάνει ήταν πολὺ τολμηρὸ και επικίνδυνο, άν και ήταν τὸ μόνο μέσο πού θά μπορούσε να σώση τους Άραβες από μιὰ συντριπτική ήττα. Με τὴν έκρηξι, τὸ κτίριο του κυβερνείου θά κατέρρεε και ἡ μόνη έξοδος της ύπονόμου θά κλεινόταν κάτω από τὰ έρειπία. Έξάλλου, ὁ Λώρενς δεν μπορούσε να γυρί-

ση πίσω στο δωμάτιο, όπου είχε αφήσει τὸν Λίμαν Φὸν Σάντερς, καὶ νὰ ψάξη νὰ βρῇ ἀπὸ ἐκεῖ καμμιὰν ἐξοδο, γιατί οἱ Γερμανοὶ θὰ εἶχαν πιά ἀρχίσει νὰ συνέρχωνται...

Ἕνας βίαιος σπασμὸς τοῦ ἐδάφους, ἕνας κρότος ποὺ ἔκανε τ' αὐτιά του νὰ πονέσουν καὶ μιὰ σφοδρὴ πνοὴ ἀέρα ποὺ ἔτσουξε σὰν ράπισμα στὸ πρόσωπο... Ἐπειτα ἀλλεπάλληλοι ὑπόκωφοι κρότοι σάμπως νὰ ἔπεφταν ὀγκόλιθοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τέ-
ος ἡσυχία... νεκρικὴ ἡσυχία...

Δισταχτικὰ ὁ Λῶρενς ἀρχισε νὰ προχωρῇ πάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυβερνείου. Ἔστριψε στὴν ἴδια καμπὴ τῆς ὑπὸνόμου καὶ στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ σὰν εἶδε ὅτι ἡ ὑπὸνομος εἶχε φραχτῇ ἀπὸ χρώματα καὶ πέτρες! Ἦταν θαμμένοι ζωντανός.

Δὲν ἐδίστασε καθόλου σ' αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Γύρισε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τῆς ὑπὸνόμου, πρὸς τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸν Φὸν Σάντερς μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του.

Ξαφνικὰ σταμάτησε. Βήματα ἀκούστηκαν κάπου μπροστὰ του καὶ φωνές. Ἐστῆσε τὸ αὐτί του. Διέκρινε τὴ φωνὴ τοῦ Σάντερς:

— Στὸ διάβολο! Αὐτὸς ὁ διαβολο - Λῶρενς τὸ ἔκανε αὐτὸ, σίγουρα! Κάτι ἀνατίναξε κι' ἀπὸ τὴν ἔντασι τῆς ἐκρήξεως μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ κά-
τι ἦταν τὸ κυβερνεῖο!

Ὁ Λῶρενς ἔσθισε τὸ φανάρι του καὶ ὑποχώρησε γοργά, ὥσπου ἔφτασε στὸ σημεῖο ὅπου ἡ ὑπὸνομος ἦταν φραγμένη. Ἐκεῖ σταμάτησε, ἀναψῆ τὸ φανάρι του καὶ ἔστριψε τὴ δέσμη τῶν ἀκτίνων του γύρω γιὰ νὰ βρῇ κανένα κατάλληλο μέρος γιὰ ἀμυνα. Ἀνα-
σκίρτησε... ἀπὸ χαρὰ αὐτὴ τῇ φορά.

Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὑπὸνόμου εἶχε διακρίνει ἕνα ἄνοιγμα! Ἐσθῆσε τὸ φανάρι του καὶ μέσα στὸ ἄνοιγμα δεχώρισε μερικὰ ἀστρα! Ἄν κατῶρθωνε νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ, θὰ σώζοταν!

Κύτταξε γύρω. Δὲν ὑπῆρχε τίποτα ποὺ νὰ μπο-
ροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς σκάλα. Οἱ πέτρες καὶ τὰ χρώματα ποὺ ἔφραζαν τὴν ὑπὸνομο ἦσαν μακριὰ

ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. Οἱ φωνές καὶ τὰ βήματα πλησία-
ζαν.

Καὶ τότε ὁ Λῶρενς ἔκανε-κάτι, ποὺ μόνο ἡ ἐξαι-
ρητικὴ σωματικὴ του δύναμις καὶ διάπλασις καὶ ἡ
σιδερένια θέλησίς του θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν. Ἐ-
σθῆσε τὸ φανάρι του καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη τῆς
γερμανικῆς στολῆς ποὺ φοροῦσε. Ἐπειτα συσπει-
ρώθηκε καὶ, τῇ στιγμῇ σχεδὸν ποὺ τὸ φῶς ἑνὸς φα-
ναριοῦ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὑπὸνόμου τὸν ἀγγίξε, πη-
δῆσε πρὸς τὰ ἐπάνω, ἄρπαξε τὸ χεῖλος τοῦ ἀνοι-
γματος καὶ ἔμεινε κρεμασμένος γιὰ μιὰ στιγμῇ.

Μιὰ ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχησε μέσα στὴν ὑπό-
νομο καὶ μιὰ σφαῖρα χτύπησε κάπου κοντὰ στὸν
Λῶρενς. Οἱ Γερμανοὶ τὸν εἶχαν δῇ!

Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπῃ προσπάθειᾳ, οἱ μύες τῶν
μπράτσων του συσπάστηκαν καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Λῶ-
ρενς πέρασε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα.

Μιὰ δευτέρῃ κι' ἔπειτα μιὰ τρίτῃ ἐκπυρσοκρό-
τησις ἀντήχησαν, μὰ ὁ Λῶρενς βρισκόταν πιά ἔξω.
Ξαπλωμένος ἐπάνω στὸ γρασιδί τῆς πλατείας, μπρο-
στὰ στὸ κτίριο, ἦ μάλλον μπροστὰ στὰ ἐρείπια τοῦ
κτιρίου τοῦ κυβερνείου, ἀνασαίνοντας γοργὰ καὶ
βαρεῖα ἀπὸ τὴν προσπάθειαν.

Λίγο πιὸ πέρα οἱ Ἀραβες εἶχαν περικυκλώσει
τοὺς λίγους Τούρκους ποὺ εἶχαν μείνει ζωντανοὶ ἀπὸ
τὴν ἀνατίναξι καὶ τοὺς ἀφώπλιζαν.

Ὁ Λῶρενς ἀνωρθώθηκε μὲ κόπο κι' ἔκανε μερικὰ
βήματα πρὸς τὸ μέρος τους.

Ξαφνικὰ κάτι σκληρὸ ἀκούμπησε μὲ δύναμι στὴν
πλάτη του καὶ μιὰ τραχεῖα φωνὴ εἶπε ἄγρια σὲ ἀ-
ραδικὴ γλώσσα:

— Κάνε τὴν προσευχή σου, Γερμαναρά! Θὰ πε-
θάνῃς, βρωμόσκυλο!

Ὁ Λῶρενς κατάλαβε ὅτι βρισκόταν τώρα πιὸ
κοντὰ στὸν θάνατο ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά τίς τελευ-
ταῖες αὐτὲς κρίσιμες ὥρες. Οἱ Ἀραβες ἔτρεφαν τό-
σοιο μίσος ἐναντίον τῶν Γερμανῶν τοῦ Φὸν Σάντερς.
Ὡστε τοὺς σκότωναν μόλις τοὺς ἔβλεπαν, χωρὶς κα-
θόλου νὰ νοιάζονται νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουν.

— Μην πυροβολήσης ! είπε ο Λώρενς τόσο γοργά, όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή του. Είμαι ο Σαχίμπ !

Η κάνη έπαψε να πιέζει την πλάτη του και ο Λώρενς γύρισε.

— Σαχίμπ !, φώναξε ο "Αραβας. Μεγάλος είναι ο 'Αλλάχ.

— 'Ισμαήλ !, φώναξε ο Λώρενς.

Ο γερο - "Αραβας αγκάλιασε τον Λώρενς και τον έφίλησε κι' αυτό ήταν κάτι πολύ παράξενο και πολύ σπάνιο για τον 'Ισμαήλ, τον γερο - πολεμιστή, που είχε περάσει όλη του τη ζωή παλεύοντας με τη δίψα και με τον θάνατο.

— Όταν είδα τα σημάτια σου, κατάλαβα πως είχαμε σωθή, Σαχίμπ, είπε, και πως είχες χαθή ! Κι' όταν το στίτι τινάχτηκε στον αέρα χωρίς να...

— Μαύ τα λες αργότερα, 'Ισμαήλ, τον διέκοψε ο Λώρενς. Πάρε πέντε παλληκάρια σου και ακολούθησέ με. "Αν δ' 'Αλλάχ το θέλη, θα πιάσουμε άπ'αψε το μεγαλύτερο από τα σκυλιά, τον Γερμανό στρατηγό Λίμαν Φόν Σάντερς !

Ο 'Ισμαήλ ξεμάκρυνε και ξαναγύρισε σε λίγες στιγμές συνοδευόμενος από πέντε υψηλόσωμους "Αραβες. Αυτοί, μόλις αντίκρυσαν τον Λώρενς με τη γερμανική στολή, ανασκίρτησαν και έφεραν τα χέρια τους, στα σπαθιά τους. Όταν όμως αναγνώρισαν τον Λώρενς, ξέσπασαν σε γέλια.

— Ο.... Σαχίμπ !... Ο Σαχίμπ !

Ο Λώρενς έσκυψε στο άνοιγμα, το φώτισε με το φανάρι του, βεβαιώθηκε πως οι Γερμανοί δεν βρίσκονταν πια εκεί κοντά και πήδησε μέσα.

— Ακολουθήστε με !, φώναξε στους "Αραβες.

Ο 'Ισμαήλ πήδησε ξοπίσω του μαζί με τους άντρες του.

Διέσχισαν γοργά την ύπνομο, βγήκαν στον διάδρομο που δεν φωτιζόταν πια από τη λάμπα και ώρμησαν μέσα στο δωμάτιο. Οι άνθρωποι που είχε σκοτώσει ο Λώρενς βρίσκονταν ακόμα εκεί μέσα,

μά ο Φόν Σάντερς, οι αξιωματικοί του και ο 'Ομάρ είχαν εξαφανιστή.

Μιά καρέκλα τοποθετημένη επάνω σ' ένα τραπέζι κι' ένα σκοτεινό τετράγωνο άνοιγμα στο τζάκι έδειξαν στον Λώρενς από που είχαν φύγει οι Γερμανοί. Ανέβηκε στο τραπέζι, ζυγιάστηκε, στήν καρέκλα και πέρασε από το άνοιγμα. Βρέθηκε στο μαγαζί του 'Ομάρ, βγήκε στον δρόμο από την άνοιχτη πόρτα του και σταμάτησε με άπογοήτευσί. Ο δρόμος ήταν έρημος. Ο Φόν Σάντερς του ε'χε ξεφύγει.

Γύρισε στον 'Ισμαήλ που είχε βγί ξοπίσω του από το άνοιγμα.

— Θα πάρης άμέσως είκοσι άντρες και θα π'ας να στήσης καζέρι στη μικρή δάσι, που σου είχα πη, στα ανατολικά της πόλεως. 'Από εκεί περνά ο δρόμος που έρχεται από την 'Ανατολή στη Ντεράα. Ο Φόν Σούλτσε δραπέτευσε από το στρατόπεδό μας, αφού συγκέντρωσε όλους όσοι βρίσκονταν εκεί μέσα στη σκηνή με τα πυρομαχικά και τοποθέτησε μια ώρολογιακή βόμβα για να τους τινάξει στον άέρα.

Ο 'Ισμαήλ γούρλωσε τα μάτια του.

— Πώς... το έμαθες αυτό, Σαχίμπ !

— Πριν ξεκινήση από το στρατόπεδο, ο "Αλ Σε-ϊτάν έστειλε ένα τηλεγράφημα στον Φόν Σάντερς και το τηλεγράφημα αυτό έπτεσε στα χέρια μου. Ο Φόν Σούλτσε έρχεται στην Ντεράα κι' ο π'ο κοντινός δρόμος περνά από την δάσι που σου είπα. Έχει φύγει εδώ και μισή ώρα περίπου αν κινώ από το τηλεγράφημα και δεν θα φτάση στην βάσι ναορίτερα από τα ξημερώματα. Για κάθε ένδεχομένο όμως θα π'ας από τώρα. Ελά αναλάβω εγώ τη διοίκηση των ανθρώπων μας. "Αν τα πράγματα πάνε, όπως ελπίζω, ο Κάιζερ θα κλάψη πικρά αύριο διαβάζοντας το ανακοινωθέν του γερμανικού στρατηγείου της Μέσης 'Ανατολής...

Ο 'Ισμαήλ ύποκρίθηκε.

— Όπως έπιθυμεί ο Σαχίμπ ! μουρμούρισε.

Και γύρισε πρὸς τὴν πόρτα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄντρες του.

— Δὲν θ' ἀφήσης οὔτε πουλὶ νὰ περάσῃ, Ἰσμαήλ! πρόσθεσε ὁ Λῶρενς. Καὶ θὰ μοῦ στείλῃς τὰ ἀλογα ποὺ ἀφήσατε στὴν ὁδο. Θὰ μᾶς χρειαστοῦν.

Ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, μέσα στὸ μαγαζί τοῦ Ὁμάρ, ἦταν ἀκουμπημένη μιὰ ρόμπα. Ὁ Λῶρενς ἐβγαλε τὴ στολὴ τοῦ Γερανοῦ καὶ φόρεσε τὴ ρόμπα. Θὰ ἦταν ἐπικινδύνου νὰ παρουσιαστῇ στοὺς Ἀραβες μὲ μιὰ τέτοια στολή.

Βγῆκε ἔξω καὶ τρόδῃσε πρὸς τὴν πλατεῖα, φέρνοντας στὸν νοῦ του τὴν τρομερὴ μοῖρα ποὺ περιμενε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μακρυὰ, στὸ στρατόπεδο τῶν Ἀράβων, ἦσαν κλεισμένοι-μέσα στὴ σκηνὴ τῶν πυρομαχικῶν μὲ μιὰν ὥρολογιακὴ βόμβα κοντὰ τους...

ΟΠΟΥ Η ΕΡΗΜΟΣ ΓΕΜΙΖΕΙ Α- ΠΟ ΚΡΟΤΟΥΣ ΕΚΡΗΞΕΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΦΡΙΧΤΗ ΣΚΗΝΗ ΔΙΑΔΡΑ- ΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

III III I ΣΩ, στὸ στρατόπεδο, μέσα στὴ σκηνὴ μὲ τὰ πυρομαχικά, οἱ μορφές ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀσάλευτες μέσα στὸ σκοτάδι, ξαπλωμένες ἐπάνω στὴν ἄμμο. Δυὸ μέτρα πρὸ πέρα, στὸ κέντρο τῆς σκηνῆς, ἡ μικρὴ ὥρολογιακὴ βόμβα μαύριζε ἐπάνω στὴν ἄμμο ἀφήνοντας ἕναν μικρὸ ρυθμικὸ κρότο μέσα στὴ γαλήνη: Ζίκ - ζάκ, ζίκ - ζάκ, ζίκ - ζάκ...

Ἐίχε περάσει σχεδὸν μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχαν φύγει οἱ δυὸ μορφές, ποὺ εἶχαν σκηνοθετήσῃ τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ ὁλοκαύτωμα, ὅταν κάτι σάλεψε στὸν σῶρ τῶν ἀναίσθητων ἀνθρώπων. Ἐνα χέρι ἀνασηκώθηκε, ἕνα πόδι λύγισε καὶ ἕνα κορμὶ ἀνακάθησε μὲ δυσκολία ἀνασαιόνοντας βαρειά.

1318 — « ΜΑΪΣΚΟΥΛΑ »

Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀκούσει τὶς δυὸ μορφές νὰ μιλοῦν καὶ εἶχε δῆ νὰ τοποθετοῦν τὴ βόμβα, πρὶν χάσῃ ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις του.

Χασμουρήθηκε καὶ τεντώθηκε.

— Κοιμήθηκα πολὺ..., μουρμούρισε.

Κύτταξε γύρω του, δὲν διέκρινε τίποτα καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του. Τὰ δάχτυλά του ἄγγιζαν ἕνα πρόσωπο καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀνασκήρτησε.

— Δὲν βρίσκομαι στὸ δωμάτιό μου!, μουρμούρισε μὲ ἀπορία.

Καὶ τότε θυμήθηκε αὐτὰ ποὺ εἶχε ἀκούσει, πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του, καὶ κρῖος ιδρώτας τὸν ἔλουσε. Λαχανιασμένος σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ κέντρο τῆς σκηνῆς. Διέκρινε τὴ μικρὴ, σκούρα βόμβα καὶ ἀκουσε τὸ «ζίκ - ζάκ» τοῦ θανάτου.

Ἄφησε μιὰν ὑπόκωφη κραυγὴ γεμάτη τρόμο καὶ μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ στὴ βόμβα καὶ τὴν ἄρπαξε μὲ δάκτυλα ποὺ ἔτρεμαν. Βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὴ σκηνή, πέταξε μακρυὰ τὴ βόμβα πρὸς τὸν κατῆφορο κι' ἔπεσε μπρούμυτα.

Ἡ βόμβα ἐξερράγη πρὶν ἄγγιξῃ τὸ ἔδαφος καὶ ἡ νύχτα γέμισε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ λάμψεις καὶ κρότους. Ἐπειτα γαλήνη, ἡ γαλήνη τῆς σιωπηλῆς ἐρήμου.

Κάποιος φώναξε γκρινιαρικά μέσα ἀπὸ τὴ σκηνὴ μὲ τὰ πυρομαχικά:

— Τί φασαρία ἦταν αὕτη; Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἡσυχάσῃ λιγάκι;

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε πέσει μπρούμυτα ἔξω καὶ ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῇ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴ προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλλει, ἀπῆλ-
τησε:

— Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ἡσυχάζες γιὰ πάντα!

Γύρισε, κύτταξε τὴ σκηνὴ μὲ τὰ πυρομαχικά, ἔφερε στὸν νοῦ του αὐτὸ ποὺ θὰ συνέβαινε, ἂν εἶχε ξυπνήσει λίγες ὥρες ἀργότερα, καί... λιποθύμησε!

Τὴν ἴδια στιγμή, μακρυὰ, πέρα ἀπὸ τὸν ἄμμου-

« ΜΑΪΣΚΟΥΛΑ » — 139

δερό κάμπο, ο Λώρενς κύτταζε τὸ ρολοῖ του καὶ μουρμούριζε :

— Ἡ βόμβα πρέπει νὰ ἐξερράγη πιά ! Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὶς ψυχὰς τους !

Βρισκόταν τώρα ἔξω ἀπὸ τὴν Ντεράα, σὲ ἀπόστασι ἐνὸς χιλιομέτρου πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ἀμμάν. Εἶχε τοποθετήσῃ τοὺς Ἀραβὲς τοῦ ἀπὸ τῆ μιά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους ποὺ φύτρωναν ἐκεῖ, καὶ εἶχε ταποθετήσῃ ἐπάνω στὶς ράγιες, πέτρες καὶ ἄμμο.

Τὸ σχέδιο τοῦ Λώρενς ἦταν ἀπλό, ὅπως ὅλα τὰ μεγάλα στρατηγικὰ σχέδια ποὺ κρίνουν τὴν τύχῃ ἐνὸς πολέμου. Ἦξερε ὅτι ἓνα μεγάλο μέρος τῶν ἐνισχύσεων ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴν Ντεράα εἶχε μεταφερθῇ στὸ Ἀμμάν — μὲ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα φυσικὰ —, ὅπου ὁ Φὸν Σάντερς περίμενε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Λώρενς, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ Φὸν Σουλτσε. Καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι, ὅταν ἡ ἐπίθεσις ἐξεδηλώθῃ στὴν Ντεράα, ὁ Φὸν Σάντερς θὰ εἰδοποιήσῃ τηλεγραφικῶς τὰ στρατεύματα ποὺ εἶχαν μεταφερθῇ στὸ Ἀμμάν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ντεράα. Καί, φυσικὰ, τὰ στρατεύματα αὐτὰ θὰ ἐπέστρεφαν μὲ σιδηροδρομικὰ ὀχήματα πάλι, ἂν ἤθελαν νὰ προλάβουν τὴ μάχῃ.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ οὔτε οἱ Τούρκοι οὔτε οἱ Γερμανοὶ τοῦ Ἀμμάνμποροῦσαν νὰ ὑποψιαστοῦν, ἦταν ὅτι ἡ μάχῃ στὴν Ντεράα εἶχε τελειώσει τόσο ἀπροσδόκητα, τόσο γοργὰ καὶ τόσο συντριπτικὰ γιὰ τὰ τουρκικὰ στρατεύματα, χάρις στὴν ἐπέμβασι τοῦ Λώρενς καὶ τὴν ἀνατίναξι τοῦ κυβερνείου. Κανονικὰ, οἱ δυνάμεις ποὺ φρουροῦσαν τὴν Ντεράα ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ συγκρατήσουν γιὰ ἀρκετὲς ὥρες τοὺς Ἀραβὲς ἐπαναστάτες...

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικοὺς καθυλλάρηδες, ὁ Λώρενς ἔκανε μιὰ γοργὴ ἐπιθεώρησι τῶν ἀντρῶν του καί, ἀφοῦ τοὺς ἔδωκε τὶς τελευταῖες οδηγίαις, γύρισε πίσω καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο κον-

τὰ στὸ μέρος ὅπου ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἦταν ἐραγμένη.

Λίγο πρὶν φύγουν ἀπὸ τὴν Ντεράα, οἱ Ἀραβὲς εἶχαν ἀνακαλύψῃ μιὰ ἀποθήκῃ, μέσα στοὺς στρατώνες, ποὺ εἶχαν καταληφθῇ πρὶν ἀνατιναχθῇ τὸ κυβερνεῖο, γεμάτῃ χειροβομβίδες καὶ οἱ ἄντρες τοῦ Λώρενς εἶχαν τώρα δυὸ τοῦλάχιστον χειροβομβίδες ἡ καθένας.

Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὰς τοῦ Λώρενς, θὰ ἔρχονταν ἐπάνω στὸ τραῖνο τὶς χειροβομβίδες αὐτές. Ἀμέσως μόλις αὐτὸ θὰ σταματοῦσε. Μαζὶ μὲ τὶς χειροβομβίδες θὰ ἄρχιζαν νὰ βάλλουν τὰ πολυβόλα, ποὺ ἦσαν τοποθετημένα σὲ ἀμμόλοφους ἀπὸ τῆ μιά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ τῆς γραμμῆς, καὶ τέλος θὰ γινόνταν ἐπίθεσις μὲ τὰ σταθιά.

Πέρασε μιὰ ὥρα ἀγωνιώδους ἀναμονῆς... Κάθε τόσο, ὁ Λώρενς κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, πλησίαζε στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, ἀκούμπουσε τὸ αὐτί του στὴ ράγια καὶ ἀφουγκραζόταν.

Ἐπιτέλους ἄκουσε τὰ σίδερὰ νὰ βουίζουν ἔλαφρὰ καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ ἓνα πολυβολεῖο, ποὺ βρισκόταν σ' ἓνα ἀμμόλοφο πίσω του, κάποιοι φῶναζε :

— Φάνηκε τὸ τραῖνο ! Ἔχει ἀναμμένα τὰ φανάρια του !...

Ὁ Λώρενς πήδησε στὸ ἄλογό του καὶ ἀνέβηκε στὸν ἀμμόλοφο καλπάζοντας. Γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὸν νότο.

Τὰ φανάρια ἐνὸς τραίνου διακρίνονταν τέσσερα ὡς πέντε χιλιόμετρα μακριὰ. Πίσω ἀπὸ τὸ τραῖνο αὐτὸ ἐρχόταν ἓνα ἄλλο, σὲ ἀπόστασι ὄχι μεγαλύτερῃ ἀπὸ πεντακόσια μέτρα.

Τὰ τραῖνα ἦσαν δυὸ ! Κι' ὁ Λώρενς, ποὺ ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο οἱ Γερμανοὶ στοίβαζαν μέσα στὰ βαγόνια τοὺς Τούρκους στρατιῶτες, ὑπελόγησε ὅτι οἱ ἐνισχύσεις, ποὺ ἔφταναν, ξεπερνοῦσαν τὶς πέντε χιλιάδες ἄντρες !

Ἦσαν πολλοί. Περισσότεροί ἀπ' ὅσους θὰ μποροῦσαν νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ χίλιοι Ἀραβὲς του,

κουρασμένοι όπως ήταν από τη μάχη που είχε προηγηθεί. Για μια στιγμή σκέφτηκε να αποσυρθεί προς τα ανατολικά και να αποφύγει μια καινούργια μάχη κάτω από τόσο δυσώγιες συνθήκες. Κι' αν ακόμα εξωντώνονταν όλοι οι Τούρκοι του πρώτου τραίνου, οι στρατιώτες του δεύτερου θα ήταν τριπλάσιοι σχεδόν από τους άντρες του και ξεκούραστοι. "Επειτα κάτι σκέφτηκε και χαμογέλασε. Θα έμενε να αντιμετωπίσει τον έχθρο. "Ίσως τα πράγματα να μην εξέλισσονταν άσχημα για τους "Αραβές του. "Απεναντίας θα εξέλισσονταν ευνοϊκά, αν αυτό που είχε σκεφθεί ξαφνικά ήταν συνετό...

Κατέβηκε από τον αμμόλοφο, άλλαξε τη θέση δυο πολυβόλων, έτσι ώστε να καλύπτονται από τα πυρά και τα δυο τρέινα, και γύρισε στη θέση του. Δέκα λεπτά αργότερα, το πρώτο τρέινο ξεπρόβαλε από μια στροφή και άρχισε να πλησιάζει ολοταχώς...

Τα φρένα του τρέινου άρχισαν να στριγγλίζουν μέσα στη γαλήνη της έρημου, μόλις οι δέσμες των φαναριών συνέλαβαν τον όγκο από πέτρες και άμμο που έφραζε τις ράγες. "Όσο όμως κι' αν ελαττώθηκε η ταχύτητά του, το τρέινο δεν σταμάτησε εντελώς.

"Η άτμομηχανή έφτασε, με αρκετή ταχύτητα ακόμα, στο φράγμα, έπεσε επάνω του, ανασηκώθηκε σαν αφηνιασμένο άλογο και έγειρε προς τα δεξιά με τρομερό πάταγο. Τα βαγόνια πίσω της χτύπησαν το ένα επάνω στ' άλλο και ακούστηκαν κρότοι από σίδερα που λυγίζουν και σανίδες που τσακίζονται, ανακατεμένα με ανθρώπινα ούρλιαχτά πάνω. Δυο - τρία βαγόνια που ήταν ακριβώς πίσω από τη μηχανή έγειραν κι' αυτά προς τα δεξιά και αναποδογυρίστηκαν μαζί με το ανθρώπινο περιεχόμενό τους. Τα υπόλοιπα σταμάτησαν.

Πριν όμως οι στρατιώτες που είχαν μείνει ζωντανοί προλάβουν να πηδήσουν έξω και πριν οι "Αραβές πετάξουν τις χειροβομβίδες τους, το τρέινο

που έρχόταν δεύτερο έφτασε άνυποπτο στον τόπο της καταστροφής κι' έπεσε επάνω στο πρώτο!

Αυτό που άκολούθησε ήταν κάτι φριχτό και έφιαλτικό. Τα δυο τελευταία βαγόνια του πρώτου τρέινου συμπιέστηκαν σαν φυσαρμόνικες, ανάμεσα στην άτμομηχανή του δεύτερου τρέινου και τα υπόλοιπα βαγόνια του πρώτου, και οι άνθρωποι που βρίσκονταν μέσα τους πολτοποιήθηκαν. "Επειτα η άτμομηχανή του δεύτερου τρέινου εξέρράγη στέλνοντας ψηλά φωτιά και κομμάτια από ατσάλι!

Τα τελευταία βαγόνια, θέλοντας να συνεχίσουν το ταξίδι τους, μολονότι το τρέινο είχε σταματήσει, ανασηκώθηκαν σαν ούρα φιδιού επάνω από τις ράγες και κύλησαν προς τα πλάγια σαν παιχνιδάκια...

Οι κρότοι και οι κραυγές των ανθρώπων, που πληγώνονταν ή ξεφώνιζαν από τον τρόμο, ήταν κάτι καταπληκτικό σε ένταση και φρίκη. Κι' όμως όλα αυτά σκεπάστηκαν ολότελα, όταν οι πρώτες χίλιες χειροβομβίδες των "Αράβων εξέρράγησαν επάνω στα τσακισμένα βαγόνια, για να συνοδευθούν μια στιγμή αργότερα από τις υπόλοιπες χίλιες.

Τα πολυβόλα άρχισαν τότε να τραγουδούν το τραγούδι του θανάτου μέσα στην έρημο, που έζωνε σκοτεινή, σιωπηλή και αινιγματική τη σκηνή αυτή τρόμου. Τραγουδούσαν έτσι τα πολυβόλα για πέντε ολόκληρα λεπτά κι' όταν σώπασαν, οι "Αραβές που περίμεναν να βγούν από τα βαγόνια οι Τούρκοι για να ριχτούν με τ' άλογα επάνω τους, δοκίμασαν μεγάλη απογοήτευση.

Ελάχιστοι από τους ανθρώπους, που τα δυο τρέινα μετέφεραν από το Άμμάν στην Ντεράα, βγήκαν ζωντανοί από την παγίδα αυτή του θανάτου. Κι' απ' αυτούς ελάχιστοι ήταν χωρίς κανένα τραύμα...

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΩΝ ΣΟΥΛΤΣΕ ΚΑΙ ΠΕΦΤΕΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

ΟΥΡΑΝΟΣ είχε αρχίσει να γίνεται γκρίζος πρὸς τὴν ἀνατολή, προμηνύοντας τὴν ἡμέρα, ὅταν ὁ Λῶρενς καὶ οἱ Ἀραβὲς τοῦ ἔβγαλαν καὶ τοὺς τελευταίους τραυματίες ἀπὸ τὰ βαγόνια καὶ καταμέτρησαν τοὺς αἰχμαλώτους πού εἶχαν συλλάβει. Ἐκατὸ Τούρκοι χωρὶς κανένα τραῦμα, τετρακόσιοι ἐλαφρὰ τραυματισμένοι καὶ ἑκατὸ βαρεῖα. Οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν ἐξοντωθῇ ἀπὸ τὴ σύγκρουσι, τὶς χειροβομβίδες καὶ τὶς σφαῖρες.

Ὁ Λῶρενς ἀνυπομονοῦσε. Ἐπρεπε ν' ἀσχοληθῇ μὲ τοὺς τραυματίες, γιὰ τὸ ἀνθρωπισμὸς τοῦ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τοὺς ἀφήσῃ χωρὶς βοήθεια καὶ ἤξερε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ καθυστερήσῃ περισσότερο στὸ μέρος αὐτό. Σὲ λίγο τὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα θὰ ἔφταναν ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ καὶ ἀν εὕρισκαν τοὺς Ἀραβὲς συγκεντρωμένους κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, θὰ τοὺς χτυποῦσαν μὲ βόμβες καὶ πολυβόλα καὶ θὰ τοὺς ἀποδεκάτιζαν.

Ἡ μόνη λύσις πού μπόρεσε νὰ βρῇ ἦταν νὰ ἀναθέσῃ στοὺς ἑκατὸ γερούς Τούρκους νὰ μεταφέρουν τοὺς τραυματίες στὴν Ντερὰ. Ἐπειτα χωρὶς τοὺς Ἀραβὲς σὲ μικρὰς ομάδες, ἀπὸ πενήντα ἄντρες τὴν καθεμί, καὶ τοὺς διέταξε νὰ ξεκινήσουν ἀμέσως γιὰ τὸ στρατόπεδο, ὀρίζοντας διαφορετικὸ δρομολόγιο γιὰ τὴν κάθε ομάδα, ἔτσι ὥστε τὰ ἀεροπλάνα νὰ μὴν μπορέσουν νὰ βροῦν ἀξίολογους... στόχους...

Οἱ Τούρκοι ξεκίνησαν πρὸς τὸν βορρᾶ, πρὸς τὴν Ντερὰ, καὶ οἱ Ἀραβὲς σκορπίστηκαν μέσα στὴν ἔρημο, καλπάζοντας πρὸς τὴν Ἀνατολή. Ὁ Λῶρενς ἔριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὰ βαγόνια πού εἶχαν

ἀρπάξει φωτιά ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ καίγονταν μαζὶ μὲ τὸ φορτίο τους, κι' ἔπειτα πῆδησε στὸ ἄλογό του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν ὁδο, ὅπου εἶχε στείλει τὸν Ἰσμαήλ νὰ στήσῃ καρτέρι στὸν Φὼν Σουλτσε.

Ἡ μέρα πού ξημέρωνε ἦταν μιὰ μεγάλη μέρα γιὰ τὸν Λῶρενς καὶ ὁλόκληρο τὸ συμμαχικὸ μέτωπο τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Οἱ στρατιῆς τοῦ Λίμαν Φὼν Σάντερς εἶχαν δεχτῇ ἓνα συντριπτικὸ χτύπημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ συνέρχονταν ἴσως ποτέ. Ἡ Τουρκία βρισκόταν πολὺ μακριὰ γιὰ νὰ σταλοῦν ἐπείγοντως ἐνισχύσεις καί, στὸν Νότο, ὁ στρατηγὸς Ἀλενμπυ προχωροῦσε μὲ ρυθμὸ πού θὰ ἔπαιρνε τὴ μορφή ραγδαίας προελάσεως, ἔπειτα ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Ντερὰ.

Ἐνα μόνο πράγμα ἔμενε γιὰ νὰ κάνῃ τὴ μέρα αὐτὴ ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν Λῶρενς ἀπὸ μελλοντικὰ ἀγωνίες: Ἡ ἐξόντωσις τοῦ Φὼν Σουλτσε, τοῦ σατανικοῦ κατασκόπου τῶν Γερμανῶν.

Μὰ ὁ Λῶρενς δὲν ἀνυπομονοῦσε ἀπλῶς νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Φὼν Σουλτσε ὡς κατασκόπο τοῦ ἐχθροῦ. Διψοῦσε γιὰ ἐκδίκησι τώρα. Οἱ ἄνθρωποι πού εἶχαν πεθάνει πίσω στὸ στρατόπεδο, ἀπὸ τὸ δηλητήριο καὶ τὴ βόμβα τοῦ δολοφόνου, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν χωρὶς ἐκδίκησι.

Καθὼς κάπαζε πρὸς τὴν ὁδο πού διακρινόταν μακριὰ, μέσα στὰ πρῶτα φῶτα τῆς αὐγῆς, ὁ Λῶρενς ἔφερε στὸν νοῦ του πάλι τοὺς ἀνθρώπους πού εἶχε ὑποψιαστῇ, τοὺς ἀνθρώπους ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους βρισκόταν ὁ Φὼν Σουλτσε:

Ροῦντολφ Ντάγκερμαν.

Ἰωσήφ Μοέν.

Ντίκ Νῶρτον.

Ἀντρέ Μαρτινέ.

Ζανέτ Μαρτινέ.

Ποῖδες ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Φὼν Σουλτσε; Ποῖδες ἦταν ὁ δολοφόνος καὶ ποῖα τὰ θύματα; Θυμήθηκε

τὰ γκριζόχρυσά μάτια τῆς Ζανέτ καὶ ρίγησε στὴ σκέψι πὼς ἴσως ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἦσαν κλειστά γιὰ πάντα. Αναλογίστηκε πάλι πόσο ὁμορφο θὰ ἦταν νὰ μὴν ὑπῆρχε ὁ πόλεμος καὶ νὰ ζοῦσε κανεὶς σ' ἐνα ἐξοχικὸ εἰρηνικὸ μέρος, μακριὰ ἀπὸ σφαῖρες, ἀνατινάξεις, κατασκόπους καὶ δολοφονίες, μ' ἐνα κορίτσι σὰν τὴν Ζανέτ...

Μιά σκέψις χώθηκε σὰν μαχαιριὰ στὸ μυαλό του, μὰ ὁ Λῶρενς σάλεψε ἀγρία τὸ κεφάλι του καὶ μούγγρισε ὑπόκωφα:

—“Οχι!... “Οχι!... “Οχι!...

Τὴν ἴδια στιγμῇ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι τῆς ὁάσεως. Ὁ Λῶρενς ξέχασε ἀμέσως κάθε δισταγμὸ καὶ κάθε ἀμφιβολία, ξέχασε τὸν ἀνθρωπο—Λῶρενς καὶ ἄφησε μόνο τὸν πολεμιστὴ Λῶρενς, πού καλπάζει πρὸς τὸν ἐχθρό!

Ἐφτασε στὶς παρυφῆς τῆς ὁάσεως, πού εἶχε στὸ μεταξύ βυθιστῇ πάλι στὴ σιωπῇ.

Οἱ πυροβολισμοὶ εἶχαν πάψει ν' ἀκούγονται κι' αὐτὸ ἔκανε τὸν Λῶρενς ν' ἀπορήσῃ, γιατί, ὅσο κι' ἂν ἀφουγκράστηκε, δὲν ἄκουσε τίς φωνὲς τῶν Ἀράβων, πράγμα πού θὰ συνέβαινε ἂν εἶχαν συλλάβει ἢ σκοτώσει τὸν Φὸν Σούλτσε.

Πῆδησε ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ χώθηκε μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι.

Ἀρχισε νὰ σέφνεται ἀργά, ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μποροῦσε. Κάθε λίγο, σταματοῦσε καὶ ἔστηνε τ' αὐτί του. Κάπου πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους, ἄνθρωποι σέρνονταν σιγά-σιγά. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὁ Λῶρενς ἔμεινε ἀκίνητος, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ στὴν πρώτη ὑποπτὴ κίνησι. Ποιοὶ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι αὗτοί; Οἱ Ἀράβες τοῦ Ἰσμαήλ ἢ ὁ Φὸν Σούλτσε; Ὅσον περισσότεροι ἀπὸ ἕνας, μά...

Θυμήθηκε ὅτι ὁ Φὸν Σάντερς εἶχε χρησιμοποιήσει πληθυντικὸ ἀριθμὸ, ὅταν μίλησε γιὰ τὸν Φὸν Σούλτσε στὸ ὑπόγειο τοῦ Ὁμάρ. Ὁ Φὸν Σούλτσε δὲν ἦταν μόνος, ἐπομένως...

—Στὸν πόλεμο ὅλα ἐπιτρέπονται, Λῶρενς, εἶπε ἡ φρουράν Βάντεμπουργκ.

«ΜΑΣΚΟΥΛΑ» — 147

Ἀνασκήρτησε, ἀκούγοντας σιγανὲς φωνὲς κάπου πρὸς τ' ἀριστερά, φωνὲς ποὺ δὲν εἶχαν ἀραβικὴ προφορά καὶ τοιγμὸν.

Γύρισε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἄρχισε πάλι νὰ σέρνεται σάν αἰλουρος ποὺ πλησιάζει στὴ λεία του. Πέρασε ἀπὸ ἕναν πυκνὸ θαμνότοπο, κατέβηκε σ' ἕνα κοίλωμα τοῦ ἐδάφους καὶ πλησίασε σ' ἕνα πυκνὸ σύδεντρο. Οἱ φωνὲς ἀκούγονταν, τώρα καθαρά.

—Γιαστήκαμε σάν κουτόρνιθια, κύριε ἀρχικατάσκοπε, εἶπε μιὰ γερμανικὴ μουσικὴ φωνή. Σοῦ εἶπα νὰ μὴ διαστούμε, μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι πιά ἱκανὸς νὰ διακρίνης πέρα ἀπὸ τὴ μύτη σου! Εἶδες τί καταστροφή προκάλεσες μὲ τὸ διαστικό τηλεγράφημα σου. Δυὸ τραῖνα κῆλκαν, σχεδὸν μπροστὰ στὰ μάτια μας! Καὶ ἐμεῖς εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ πιαστούμε αἰχμάλωτοι ἢ νὰ πεθάνουμε! Ἄν δοκιμάσωμε νὰ θυγοῦμε ἀπὸ τὴν ὁδὸν, οἱ Ἀραβες θὰ μᾶς κυνηγήσουν μὲ τ' ἄλογά τους καὶ θὰ μᾶς ἐξοντώσουν. Ἄν μείνουμε θὰ μᾶς ξετρυπώσουν ἀργὰ ἢ γρήγορα καί...

Ἡ ἄλλη φωνὴ ἀπήντησε ἀργὰ καὶ βαρειά :

—Ὁ Λῶρενς στάθηκε πρὸ ἐξυπνος ἀπὸ ἐμᾶς, φρουλάιν Βάντεμπουργκ!

—Καὶ πρὸ παλληκάρι, Φὸν Σούλτσε! Ἔχετε ἀρχίσει, φαίνεται, νὰ γερνᾶτε. Συνεργάζομαι μαζί σας ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμα ποὺ ἦμουν μικρὸ κοριτσάκι καὶ στὴ βοήθειά μου αὐτὴ ὀφείλετε τὴ φήμης σας καὶ τὴν ἀφάνεια καὶ τὸ μυστήριό ποὺ καλύπτει τὴ δράσιν σας. Ποτὲ ὅμως, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ δολοφονήσατε τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ὁποῖου οἰκειοποιηθήκατε τὸ ὄνομα, καὶ τὴν κόρη του, δὲν φανήκατε πρὸ ἄνδρος καὶ πρὸ δολοφόνου.

—Φρουλάιν Βάντεμπουργκ!

—Δέχτηκα νὰ πάρω τὴ θέσι τῆς κόρης του γιὰ νὰ βοηθήσω τὴ Γερμανία νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ πεπρωμένα της, μολοντὸ ἐνοιώθα ἀπέχθεια γιὰ τὸ ἀτομὸ μου. Στὸ στρατόπεδο τοῦ Λῶρενς ὅμως τὰ δολοφονικά σας ἐνστικτικὰ ἔχασαν κάθε χαλινάρι. Τὸ δηλητήριο καὶ τὸ μαχαίρι καὶ ἡ βόμβα σκόρπισαν

τὸν θάνατο ἐντελῶς ἄσκοπα καὶ χωρὶς καμμιὰ ὠφέλεια γιὰ τὴ Γερμανία!

—Φρουλάιν Βάντεμπουργκ!, γρύλλισε ἡ ἄλλη φωνή. Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ κριτικὴ σας ξεπέρασε τὰ ὅρια τοῦ πρέποντος; Ἄν συνεχίσετε στὸν ἴδιο τόνο, θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ ἀπαλλάξω τοὺς Ἀραβες ἀπὸ τὸν κόπο νὰ σᾶς σκοτώσουν!

Μιὰ σιγανὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ἀγανακτήσεως ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ὁ Λῶρενς χωμένος ἀνάμεσα σὲ δυὸ θάμνους παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησιν αὐτὴ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ φρίκη. Αὐτὸ ποὺ ὑποψιάζοταν εἶχε βγῆ ἀληθινό!

Ὁ Ἄντρέ Μαρτινὲ ἦταν ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος Φὸν Σούλτσε καὶ ἡ Ζανέτ ἦταν ἡ Γερμανίδα κατάσκοπος Φρουλάιν Βάντεμπουργκ! Εἶχαν ἀπὸ χρόνια πάρεϊ τὴ θέσι τοῦ πραγματικοῦ Ἄντρέ Μαρτινὲ καὶ τῆς κόρης του, ποὺ εἶχαν δολοφονηθῆ ἀπὸ τὸν Φὸν Σούλτσε!

Μιὰ βαθεῖα πίκρα τὸν πλημύρισε. Τὸ κορίσι μὲ τὰ γκριζοπράσινα μάτια, τὸ κορίσι ποὺ ὁ Λῶρενς εἶχε ὄνειρευτὴ ὡς ἰδανικὴ σύντροφό του, σὲ μιὰ ζωὴ εἰρήνης καὶ εὐτυχίας, ἦταν κατάσκοπος... ἦταν κατὰ περισσότερο ἀπὸ κατάσκοπος, ἦταν συνεργὸς ἑνὸς ἀπαίσιου δολοφόνου ποὺ δὲν ἐδίσταζε μπροστὰ σὲ τίποτα!

Κάποιο ποῦλὶ τερέτισε ἐπάνω σ' ἕνα φθόινκα, ψιλά, καὶ ὁ Λῶρενς ἐνοιώσε ἕνα ἀπέραντο μίσος ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ γιὰ τὸν ὁποῖο καμμιὰ ἀξία μῆσα στὴ ζωὴ δὲν ἦταν σεβαστὴ μπροστὰ στὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν του καὶ ποὺ ἦταν ἱκανὸς μὲ μιὰν ἀπλὴ κίνησιν, ὅπως ὅταν ἀνάβῃ κανεὶς ἕνα τσιγάρο, νὰ στείλῃ τὸν θάνατο σὲ χιλιάδες ἀθώους καὶ ἀνύποπτους ἀνθρώπους...

Ἔσφιξε τὸ πιστόλι του, δάγκωσε τὰ χεῖλη του καὶ προχώρησε. Τὰ φύλλα ἐνδὸς παραμέρισαν δίπλα του καὶ ἕνα πιστόλι ἀκούμπησε στὸ στήθος του. Μιὰ φωνή, ἡ μουσικὴ φωνὴ τῆς Ζανέτ, πρὸ σκληρῆ ὁμῶς τώρα καὶ πρὸ ψυχρῆ, εἶπε γοργὰ :

— 'Αφήστε τὸ πιστόλι σας νὰ πέση, Λῶρενς!

Ὁ Λῶρενς ἄφησε τὸ πιστόλι του νὰ πέση σὰν ρομπὸτ κι' ἔμεινε ἀσάλευτος μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Θὰ μπορούσε, ἂν ἤθελε, νὰ παραμερίσῃ τὸ πιστόλι πού τὸν ἀπειλοῦσε καὶ νὰ πυροβολήσῃ, πρὶν ἢ Ζανέτ προλάβαι νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη.

Μὰ δὲν τὸ ἤθελε αὐτό... Δὲν μπορούσε νὰ χτυπήσῃ τὴ γυναῖκα αὐτῇ πού, ἔσω καὶ τόσο πρόσκαιρα καὶ τόσο ἀπατηλὰ εἶχε μπῆ στὴ γεμάτη μοναξιά ζωῇ του. Ἡ Ζανέτ πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὸν θάμνο.

— Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ αὐτὸ ἀπὸ ἐσᾶς, Ζανέτ, μουρμούρισε ἀθελά του.

Ἡ Γερμανίδα γέλασε.

— Εἴσαστε ἀφελῆς σὰν παιδί, Λῶρενς, ἀπήντησε. Ξεχνᾶτε ὅτι ἡ πατρίδα σας κι' ἡ πατρίδα μου βρίσκονται, σὲ πόλεμο καὶ ὅτι ὅλα ἐπιτρέπονται σ' ἓναν πόλεμο...

— Ὅλα Ζανέτ... Ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἔγκλημα... Καὶ οὔτε ἐσεῖς, οὔτε ὁ Φὼν Σούλτσε διστάσατε μπροστὰ στὸ ἔγκλημα, μπροστὰ στὸ κοινὸ ἔγκλημα, μπροστὰ στὸ δηλητήριό καὶ τὴ δολοφονία!

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΒΥΘΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΡΥΦΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ ==

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

ANTRE MARTINE, ἡ μάλλον

ὁ Φὼν Σούλτσε, πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὴ Ζανέτ.

— Μπροστὰ στὴ σωτηρία τῆς Γερμανίας, εἶπε ξερά, ὅλα τὰ ἐγκλήματα εἶναι πράξεις ἀγιοσύνης! Πολλὰ λόγια εἴπαμε ὅμως καὶ τὰ λόγια εἶναι πλὴ ἐπικίνδυνα κι' ἀπὸ μαχαίρι καμμιά φορά. Λῶρενς, θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς. Κι' ἂν ἐσύ ἢ οἱ Ἀραβῆς σου

150 — «ΜΑΣΚΟΥΛΑ»

θελήσετε νὰ μᾶς σταματήσετε, θὰ πεθάνῃς!

Κρατοῦσε ἓνα μικρὸ περιστροφὸ καὶ τὸ εἶχε στραμμένο πρὸς τὸ στήθος τοῦ Λῶρενς. Τὸ κορίτσι γύρισε καὶ τὸν κύτταξε καὶ σὰ μάτια τῆς ὁ Λῶρενς νόμισε πὼς διέκρινε μίσος καὶ περιφρόνησι.

— Μιὰ στιγμή, Φὼν Σούλτσε! εἶπε. Θέλω νὰ πῶ κάτι, πρὶν φύγωμε, γιατί ξέρω ὅτι, τώρα πού ἔδειξα τί πραγματικὰ αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς, οἱ πιθανότητες νὰ φτάσω ζωντανὴ στὸ στρατηγεῖο τοῦ Φὼν Σάντερς δὲν εἶναι μεγαλύτερες ἀπὸ τὶς πιθανότητες πού ἔχει ὁ Λῶρενς.

Γύρισε στὸν Λῶρενς.

— Θέλω νὰ ξέρετε, εἶπε ἀργά, ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα πού ἔγιναν δὲν τὰ ἔκανα ἐγὼ καὶ κανένα δὲν ἔγινε μὲ τὴν ἔγκρισί μου! Δὲν εἰμαι δολοφόνος, Λῶρενς! Εἶμαι ἀπλῶς μιὰ γυναῖκα πού μάχεται μὲ τὸν τρόπο τῆς γιὰ τὴν πατρίδα τῆς. Δὲν εἶχα ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐμποδίσω τὰ ἐγκλήματα τοῦ Φὼν Σούλτσε καὶ κάθε φορὰ πού δοκίμασα κάτι τέτοιο μὲ ἀπέληξε μὲ θάνατο.

— Φρούλαῖν Βάντεμπουργκ! εἶπε ψυχρὰ ὁ Φὼν Σούλτσε. Πάντα ὑποφιστῶμεν ὅτι δὲν ἦσαστε ἀντάξια μιᾶς μεγάλης Γερμανίας! Τώρα ὅμως ἡ ὑπόψια αὕτῃ ἐπιβεβαιώνεται. Εἶναι προδοσία γιὰ τὴ Γερμανία νὰ ἀποκαλῆτε ἐγκλήματα, τὸν φόννο μερικῶν ἀσημάντων ὄντων πρὸς χάριν τῆς! Φρούλαῖν Βάντεμπουργκ, θὰ μείνεις γιὰ πάντα ἐδῶ καὶ τὰ μάτια σας δὲν θὰ ξαναδοῦν ποτὲ τὴ μητέρα Γερμανία. Ἀλλωστε θὰ μπορέσω νὰ ξεφύγω εὐκολώτερα χωρὶς ἐσᾶς...

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ πολὺ γοργὰ καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ἔστρεψε τὸ περιστροφὸ του πρὸς τὸ κορίτσι. Ὁ Λῶρενς πῆδησε πρὸς τὰ ἔμπροσ μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καινούργια αὕτῃ δολοφονία.

Τὰ δάχτυλά του ἄρπαξαν τὴν κάννη τοῦ περιστροφου, μὰ δὲν πρόλαβαν νὰ τὴν παραμερίσουν πρὶν τὸ δάχτυλό τοῦ δολοφόνου τραβήξῃ τὴ σκανδάλη. Ἡ φλόγα τῆς ἐκπυροστροφῆς ἔκαψε τὴν

«ΜΑΣΚΟΥΛΑ» — 151

ἐπιδερμίδα του καὶ ὁ Λῶρενς κυλίστηκε χάμω μαζί με τὸν Γερμανὸ κατὰσκοπο.

Ἡ πάλη ποὺ ἀκολούθησε ἦταν τρομερή. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ ρωμαλεοὶ, γυμνασμένοι καὶ τέλειοι κάτοχοι τῆς τέχνης τῆς πυγμαχίας καὶ τοῦ ζιου-ζιτσου. Τὸ περίστροφο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Φὸν Σούλτσε ἀπὸ τὶς πρώτες στιγμές καὶ οἱ δυὸ ἄντρες χρησιμοποιοῦσαν τὰ γυμνά τους χέρια σ' ἕναν ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

Μιά γροθιά τοῦ Λῶρενς χτύπησε τὸν Φὸν Σούλτσε στὸ σαγόνι, τὴ στιγμή ποὺ ἐκεῖνος ἐτοιμαζόταν νὰ ἐφαρμόσῃ μιὰν ὀδυνηρὴ διπλολαβή, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ἀκουμπήσῃ μετὰ τὴν ἀναπνοὴ πιασμένη ἐπάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου. Μιά κεφαλιὰ τοῦ Φὸν Σούλτσε στὸ στήθος τοῦ Λῶρενς τὸν ἔριξε λιπόθυμὸ σχεδὸν ἐπάνω στὸ χορτάρι καὶ θὰ ἔφταν ἴσως ἡ τελευταία του στιγμή, γιὰτὶ ὁ Γερμανὸς ὥρμησε γιὰ νὰ πηδήσῃ μετὰ τὶς μπόττες του ἐπάνω στὴν κοιλιὰ του, ἀντὶ τὸ τακοῦνι τῆς μιάς μπόττας τοῦ Φὸν Σούλτσε δὲν σκόνταφτε σὲ μιὰ ρίζα.

Ἡ μάχη συνεχίστηκε μετὰ ἐναλλασσόμενες φάσεις γιὰ ἕνα-δυὸ λεπτά καὶ γιὰ μιὰ στιγμή φάνηκε νὰ παίρνῃ ξαφνικὸ καὶ μοιραῖο τέλος γιὰ τὸν Λῶρενς. Χτυπημένος ἀπὸ μιὰ γροθιά τοῦ Λῶρενς, ὁ Φὸν Σούλτσε ἔκανε μερικά βήματα πίσω, ἔπεσε καί... τὰ δάχτυλά του συνάντησαν τὸ περίστροφό του ποὺ γυάλιζε σκοτεινὰ ἀνάμεσα στὰ χόρτα.

Τὸ σήκωσε καὶ σημάδεψε τὸν Λῶρενς. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε, μὰ δὲν εἶχε προέλθει ἀπὸ τὸ περίστροφο τοῦ Φὸν Σούλτσε. Ἡ ἐκπυρσοκρότησις εἶχε ἀκουστῇ ἀπὸ κάπου πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Λῶρενς. Εἶδε τὸν Γερμανὸ κατὰσκοπο ν' ἀφήνῃ τὸ περίστροφό του καὶ νὰ φέρνῃ τὸ ἀριστερὸ του χερί στὸν δεξιὸ του ὦμο μετὰ μιὰ κραυγὴ πόνου.

Ὁ Λῶρενς γύρισε. Ἡ Φρουλάν Βάντεμπουργκ ἦταν πεσμένη χάμω λίγα μέτρα πρὸς τὰ δεξιὰ. Στὸ στήθος τῆς φαινόταν μιὰ ματωμένη πληγὴ. Κρατοῦσε ἕνα πιστόλι ποὺ τὸ στόμιό του ἦταν στραμμένο πρὸς τὸν Σούλτσε, βγάζοντας καπνὸ ἀκόμα. Ὁ

Λῶρενς εἶδε ὅτι τὸ κορίτσι ἀγωνιζόταν νὰ τραβήξῃ πάλι τὴ σκανδάλη.

Δὲν μπόρεσε. Τὰ δάχτυλά της ἀνοίξαν καὶ τὸ πιστόλι κυλίστηκε χάμω. Τὰ μάτια ἔκλεισαν. Ἐπειτα ἀνοίξαν πάλι καὶ γύρισαν πρὸς τὸν Λῶρενς, σπινθίζοντας γκριζόχρυσα. Στὰ χεῖλη τῆς φάνηκε ἕνα χαμόγελο. Τὰ μάτια τῆς ἔκλεισαν, τὸ χαμόγελο ἔσθησε καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἀκούμπησε χάμω.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Κάτι χτύπησε τὸν Λῶρενς στὸ κεφάλι μετὰ τρομερὴ δύναμι. Ὅλα γύρω βυθίστηκαν στὸ σκοτάδι...

Ἐνα τρίγωνο ἀπὸ φῶς, δυνατὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἦταν τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ἀντίκρουσε, ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια του.

Ἐπειτα μιὰ μορφή, μετὰ μικρὰ ἀεικίνητα μάτια καὶ στενόμακρο γένι, μῆτρε μέσα στὸ ἀσταθὲς καὶ ἀδέβαιο ὀπτικὸ τοῦ πεδίου. Τὰ μικρὰ μάτια ἔλαμπαν καὶ ἡ μορφή χάθηκε. Τὸ τρίγωνο ἀπὸ φῶς φάνηκε πάλι.

«Εἶναι ἡ πόρτα τῆς σκηνῆς», σκέφτηκε ὁ Λῶρενς. «Ποῦ θρίσκομαι ἀρὰ γε;»

— «Ἀνοίξε τὰ μάτια του!», ἄκουσε μιὰ παράξενη γνωστὴ φωνή. Συνήλθε! Κι' ὁ σφυγμὸς του δὲν εἶναι πιά πολὺ ταραγμένος!

Μέσα στὸ ὀπτικὸ τοῦ πεδίου φάνηκε μιὰ ἄλλη μορφή. Εἶχε ξανθὸ μουστάκι καὶ γένι.

— Λῶρενς!, μουρμούρισε ἡ μορφή. Μὲ βλέπεις; Μὲ ἀναγνωρίζεις;

Πέρασαν μιὰ-δυὸ στιγμές, πρὶν ὁ Λῶρενς μπορεῖι νὰ ἀρθρώσῃ μερικὲς λέξεις.

— Ὁ... Ντάγκερμαν! Χάρηκα ποὺ σὰς συνάντησα πάλι, Ντάγκερμαν! Μπορεῖτε νὰ εἰστε ἡσυχοὶ, ἐσεῖς καὶ οἱ ἄλλοι... ὁ Φὸν Σούλτσε τιμωρήθηκε γιὰ τὴ δολοφονία σας!

Ἡ μορφή χάθηκε πάλι.

— Παραληρεῖ, εἶπε ἡ φωνὴ τοῦ Ντάγκερμαν. Τὸ βρίσκετε αὐτὸ ἐπικίνδυνο, κ. Μοέν;

— Ὁχι, κ. Ντάγκερμαν, ἀπήντησε ἡ φωνὴ τοῦ

Ἑβραίου. Ὁ πυρετός ἔπρεσε καὶ τὸ τραῦμα δὲν εἶναι βαθύ. Τοῦ ἔξησε ἀπλῶς τὸ κόκκαλο τοῦ κρανίου... Ἐκεῖνο ὅμως πού μοῦ κάνει ἐντύπωση εἶναι ὅτι ὁ κ. Λῶρενς μίλησε γιὰ τὴ «δολοφονία μας». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ξέρεי πῶς ὁ Φὼν Σούλτσε δοκίμασε νὰ μᾶς δολοφονήσῃ. Πῶς τὸ ἔμαθε;

— Θὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ ὁ ἴδιος μόλις μπορέσῃ, εἶπε ὁ Ντάγκερμαν. Πῶς εἶναι τὸ κορίτσι;

— Ἀσχημα, μουρμούρισε ὁ Ἑβραῖος. Πολὺ ἄσχημα!...

Τὸ κορίτσι! Ποιὸ κορίτσι; Ὁ Λῶρενς γύρισε πρὸς τὰ δεξιά τὸ κεφάλι του καὶ ἕνας τρομερὸς πόνος διαπέρασε ὁλόκληρο τὸ κορμί του σὰν πυρωμένο βέλος. Ἄφησε μιὰ σιγανὴ κραυγὴ πόνου κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του.

Τ' ἀνοίξε πάλι ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Εἶδε τὸν Ντάγκερμαν καὶ τὸν Μοέν, ὀρθίους κοντὰ του, νὰ τὸν κυττάζουν μὲ ἀγωνία. Λίγο πιὸ πέρα, ὁ γερο-Ἰσραήλ, καθισμένος σταυροπόδι ἐπάνω στὴν ἄμμο, μουρμούριζε προσευχὰς λικνίζοντας μπρὸς-πίσω τὸ κορμί του. Ὄταν τὰ μάτια τοῦ συνάντησαν τὰ μάτια τοῦ Λῶρενς, ἐλαμψαν κι' ἕνα χαμόγελο ἔφεξε στὸ γέρι-κο σοφὸ πρόσωπό του.

— Ἀς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ!, εἶπε ἡρεμα. Χάρηκα πολὺ πού γλύτωσες, Σαχίμπ! Ὁ Λῶρενς εἶχε συνέλθει τελείως τώρα.

— Ἀκουσα νὰ ἀναφέρετε ἐνὰ κορίτσι, κατάφερε νὰ πῇ. Ποιὸ κορίτσι;

— Ἡ... Ζανέτ, Λῶρενς, ἀπήντησε ὁ Ντάγκερμαν. Μιὰ ὁμάς Ἀράβων τὴν ἔφερε μαζί μὲ ἐσᾶς καὶ τὸν Μαρτινέ. Εἶναι τραυματισμένη σοβαρὰ στὸ στήθος.

— Ὁ... Μαρτινέ;

— Εἶναι τραυματισμένος στὸν ὦμο, ὅχι ὅμως πολὺ σοβαρά... Ὁ δολοφόνος! Ξέρετε, Λῶρενς, ὅτι...

— Ναί, Ντάγκερμαν. Ξέρω ὅτι σᾶς ἐνάρκωσε ὁ λους καὶ σᾶς ἔβαλε μαζί μὲ μιὰ βόμβα στὴ σκηνὴ μὲ τὰ πυρομαχικὰ γιὰ νὰ σᾶς τινάξῃ στὸν ἀέρα.

154 — «ΜΑΣΚΟΥΛΑ»

Ἔπρεσε στὰ χέρια μου ἕνα τηλεγράφημα πού ἔστειλε στὴ Ντερσά, πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο.

— Θὰ εἴμαστε τώρα ὅλοι νεκροὶ καὶ τὸ στρατόπεδο θὰ εἶχε καταστραφῇ ἂν δὲν ἦταν ὁ κ. Μοέν.

— Ὁ... κ. Μοέν;

— Ναί! Ὅπως μᾶς διηγήθηκε, μιὰ στιγμὴ πρὶν θυσιάζῃ στὸν ὕπνο, ἀκουσε τὸν Μαρτινέ καὶ τὴν κόρη του νὰ μιλοῦν γιὰ μιὰν ὥρολογιακὴ βόμβα. Εὐτυχῶς συνήλθε πρῶτος ἀπ' ὅλους — καὶ λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκρηξί! Ἀρπάξε τὴ βόμβα, βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ τὴν πέταξε μακριὰ. Ἡ βόμβα ἔσκαψε πρὶν ἀγγίξῃ τὸ ἔδαφος!

Ὁ Λῶρενς γύρισε στὸν Μοέν.

— Συγχαρητήρια, κ. Μοέν, εἶπε. Εἶστε ἄντρας, περισσότερο ἀπ' ὅσο φανταζόμουν!

Ὁ Μοέν τράβηξε μὲ ἀμνηχανία τὸ γένι του καὶ χαμογέλασε δουκικά.

— Μεγάλῃ καλωσύνη σας, κ. Λῶρενς!, τραύλισε. Μά... δὲν τὸ ἔκανα αὐτὸ ἀπὸ ἀνδρεία, ἀλλὰ ἀπὸ φόβο. Ἀπόδειξις ὅτι λιποθύμησα, μόλις πέταξα μακριὰ τὴ βόμβα.

— Ὁχι, κ. Μοέν, χαμογέλασε ὁ Λῶρενς. Ἐνὰς δειλὸς θὰ ἔφευγε μακριὰ γιὰ νὰ σωθῇ.

— Τὸ περίεργο εἶναι, ἐπενέθη ὁ Ντάγκερμαν γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀμνηχανία τὸν Ἑβραῖο πού κόντευε νά... ξεριζώσῃ τὸ γένι του τραβώντας το, ὅτι ἐνῶ ὁ κ. Μοέν τοὺς ἀκουσε νὰ λένε ὅτι εἶχαν φέρεϊ στὴ σκηνὴ μὲ τὰ πυρομαχικὰ καὶ τὸν ἀσὺρ ματό τους, δὲν βρῆκαμε κανέναν ἀσύρματο!

— Βρῆκαμε μόνο... τὸν φωνογράφο τῆς δεσποινίδος Ζανέτ!, συμπλήρωσε ὁ Μοέν. Ἀπορώ γιατί τὸν ἔφεραν ἐκεῖ...

— Τὸν φωνογράφο! Φέρτε τὸν ἀμέσως ἐδῶ!

Ὁ Ντάγκερμαν βγῆκε καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο κουβαλώντας τὸν ὀγκώδη φωνογράφο τῆς Ζανέτ. Τὸν ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς σκηνῆς καὶ κύταξε ἐρωτηματικὰ τὸν Λῶρενς.

— Ἀνοίξτε τὸν!, διέταξε ὁ Λῶρενς.

«ΜΑΣΚΟΥΛΑ» — 155

«Ο Ντάγκερμαν σήκωσε το σκέπασμα του φωνογράφου.

— «Όχι έτσι!», είπε ο Λώρενς. «Ανοίξτε του τα τοιχώματα. Διαλύστε τον!

«Ο Ντάγκερμαν τόν κύτταξε για μια στιγμή με άπορία κι' έπειτα το πρόσωπό του φωτίστηκε.

— «Θέλετε να πείτε ότι...», άρχισε.

— «Ανοίξτε τον, λοιπόν, φώναξε ανυπόμονα ο Λώρενς.

«Ο Ντάγκερμαν πήρε ένα σκεπάρνι από μια γωνιά, έχωσε τη λεπίδα του άνάμεσα στις σανίδες του φωνογράφου και με μερικές κινήσεις τόν άνοιξε. Το έσωτερικό του φωνογράφου ήταν ένας καινούργιος πομπός άσυρμάτου, κατασκευασμένος σύμφωνα με τις τελευταίες τελειοποιήσεις που περιόριζαν στο έλάχιστο τόν όγκο του. Το μηχανήμα του φωνογράφου ήταν μικροσκοπικό και έπιανε πολύ μικρό χώρο σε μια γωνιά τού κουτιού.

ΟΠΟΥ Ο ΛΩΡΕΝΣ ΑΝΑΛΥΕΙ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙ Α- ΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΚΑΤΙ ΤΡΟΜΕΡΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

III Ο ΤΡΑΥΜΑ τού Λώρενς δέν ήταν σοβαρό. Έτσι το άπόγεμα πόρεσε να ύπαγορεύση στόν Ντάγκερμαν τήν άναφορά του πρós τó στρατηγείο τού «Άλλενμπι. Η άναφορά αύτή ήταν λιγόλογη και άπεριττη, όπως κι' ό ίδιος ό Λώρενς :

«Στρατηγείον «Άλλενμπι,

»Αναφέρω ότι ή επίθεσις ένοντίον τής πόλεως τής Ντεράα επέτυχε πλήρως. Η φρουρά τής πόλεως έξοντώθη. Το κυβερνείον άνετινάχθη και ό ίδιος ό στρατηγός Λίμαν Φόν Σάντερς έσώθη με δυσκολία.

»Ακολούθως οι άντρες μου έστησαν ένεδρα έξω από τήν πόλι και κατέστρεψαν δυο τραίνα πλήρη στρατού, που έπέστρεφαν από τó «Άμμάν. Οι άπά-

λίες τού έχθρου άνέρχονται συνολικά σε 6.000 νεκρούς και τραυματίες.

»Ο Φόν Σούλτσε συνελήφθη. Κρυβόταν κάτω από τó όνομα «Αντρέ Μαρτινέ, τόν όποίο είχε δολοφονήσει μαζί με τήν κόρη του έδώ και μερικά χρόνια. Τόν ρόλο τής κόρης τού Μαρτινέ έπαιε ή Γερμανίς κατάσκοπος Φρουλάιν Βάντεμπουργκ. Είναι και οι δυο τραυματισμένοι. Θα τούς άποστείλω άμέσως μόλις τó επιτρέψη ή κατάστασις τους.

Λώρενς.

«Έπειτα ό Λώρενς παρακάλεσε τόν Ντάγκερμαν να τόν άφήση μόνο και άποκρυπτογράφησε μόνος του τó τηλεγράφημα.

— Δόστε το στόν Νώρτον να τó τηλεγραφήση, είπε στόν Ντάγκερμαν όταν αύτός ξαναπήκε στη σκηνή του, και πέστε του ότι τόν παρακαλώ να έρθη να με δή, όταν τελειώση.

«Ο Λώρενς ξερόδηξε και πρόσθεσε :

— Ξέρετε... Ντάγκερμαν, θέλω... να σας ζητήσω συγγνώμη.

— Συγγνώμη; Γιατί;

— Για τίς ύποψίες που είχα ότι έσεις ίσως ήσαστε ό Φόν Σούλτσε. Σας φέρθηκα μερικές φορές κάπως άπότομα και...

«Ο Ντάγκερμαν κούνησε ζωηρά τὰ χέρια του.

— Τί λόγια είναι αυτά, Λώρενς!, είπε αύστηρά. Είχατε άπόλυτως δίκιο σ' ότι κανατε, όπως πάντα έχετε δίκιο! Έπειτα μάλιστα από αύτό πού... «Ο Μαρτινέ και ή Ζανέτ Γερμανοί κατάσκοποι!... Έχω άρχισει να άμφιβάλλω και για τόν έαυτό μου!...

Και βγήκε ταραγμένος από τή σκηνή. «Ο Λώρενς γύρισε τó βλέμμα του στόν φωνογράφο πού, ξεκοιλιασμένος, ήταν ακόμα έπάνω στο τραπέζι. Θυμήθηκε τὰ όμορφα μουσικά κομμάτια που είχε άκούσει από τó μικρό αύτό έπιπλο, που είχε άποτελέσει για μερικές μέρες τó κέντρο μιάς αίματηρής τραγωδίας γεμάτης θύματα.

Καί θυμήθηκε τὴ Ζανέτ, ὅπως τὴν εἶχε συναντήσει τὸν περασμένο βράδυ καθισμένη μπροστὰ στὴ σκηνὴ τοῦ Μαρτινέ, ν' ἀκούη τοὺς ἤχους μιᾶς ἰσπανικῆς καντσονέτας, μὲ τὸ πρόσωπο στραμμένο πρὸς τὸν ἀστροπλημμυρισμένο οὐρανὸν.

Κι' ἐνοίωσε κάτι νὰ τοῦ δαγκῶνῃ τὴν καρδιά. κάτι πικρὸ καὶ καυτερὸ καὶ αἰχμηρὸ. Καὶ ὁ Λῶρενς, γιὰ πρώτη φορὰ ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, τὸλμησε νὰ ἀναλύσῃ αὐτὸ ποῦ ἀνέβαινε μέσα του, αὐτὸ ποῦ τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ τὴ συντριπτικὴ νίκη του σὰν ἦττα. Τὸ ἀνέλυσε, κατάλαβε τί συνέβαινε καὶ ἐρρίγησε παγερά.

Ἀγαποῦσε τὴ Ζανέτ, ἀγαποῦσε τὴ Γερμανίδα κατὰσκοπο Φρουλάιν Βάντεμποργκ!

Μιὰ σιλουέττα σχηματίστηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας καὶ ὁ Νῶρτον μπήκε μέσα καὶ χαϊρέτησε θερμὰ τὸν Λῶρενς.

— Πόσο χάρηκα ποὺ γλυτώσατε, Λῶρενς!, εἶπε. Ἀκούσαμε τὰ ξημερώματα ἐκρήξεις ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ καὶ ἀνησυχήσαμε, ἔερετε κι' ἐμεῖς ἐδῶ δὲν περάσαμε καὶ τόσο εὐχάριστα...

Σώπασε καὶ τὸ πρόσωπό του ἔγινε σοβαρὸ καὶ ὁ Λῶρενς νόμισε πῶς εἶδε μιὰ χλωμάδα νὰ χύνεται στὰ χαρακτηριστικά του.

— Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τὸ περιμένῃ αὐτὸ, Λῶρενς, μουρμούρισε, ἀπὸ ἕνα τζέντλεμαν σὰν τὸν Μαρτινέ καὶ ἕνα κορίτσι σὰν τὴν Ζανέτ; Μοῦ ἔχει κοστίζει πολὺ αὐτό...

— Σὲ ὅλους ἔχει κοστίζει, Νῶρτον, εἶπε ἀργὰ ὁ Λῶρενς. Εἶναι πάντα θλιβερό νὰ βλέπῃ κανεὶς κάτι, ποῦ εἶχε πιστέψῃ πῶς ἦταν ἀγνό, νὰ πέφτῃ ξαφνικὰ στὸ βοῦρκο. Ἄν μπορούσα, θὰ τὸν βασάνιζα τὸν Μαρτινέ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια γιὰ τὸ ψυχικὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔχει κάνει.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, Λῶρενς, ἀπήντησε ὁ Νῶρτον. Οἱ Ἀραβες εἶναι πιὸ εἰδικοί σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀπὸ ἐσᾶς!

Ὁ Λῶρενς ἀνακάθησε καὶ κύτταξε τὸν συνομι-

λήτῃ τοῦ διαπεραστικά.

— Τί ἐννοεῖτε, Νῶρτον;

— Αὐτὸ ποῦ εἶπα. Ὅτι, δηλαδή, οἱ Ἀραβες θὰ τὸν βασανίσουν ἀρκε....

Σώπασε σὰν μιὰ σκίψις νὰ εἶχε φράξει τὸν δρόμο στὶς ἄλλες.

— Δὲν διατάξατε ἐσεῖς τοὺς Ἀραβες νὰ τὸν βασανίσουν; πρόσθεσε γοργά.

Ὁ Λῶρενς κατέβασε τὰ πόδια του ἀπὸ τὸ ράντζο ὅπου ἦταν ξαπλωμένος. Τὸ ἀγγίσμα τῆς χλιαρῆς ἄμμου κάτω ἀπὸ τὰς νυμνὲς πατοῦσες τοῦ τὸν ἔκανε νὰ ἀνασκιρτήσῃ. Τὰ νεῦρα τοῦ ἦσαν τόσο τέντωμένα ὥστε καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα πράγματα τοῦ προκαλοῦσαν πόνο.

— Τὸν.... βασανίζουν; ρώτησε μὲ κομμένη ἀνάσα.

— Ἐτοιμάζονται νὰ τὸν βασανίσουν, εἶπε ὁ Νῶρτον. Τὸν ἔχουν γδύσει ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω καί....

— Τὰ ρούχα μου!, μούγγρισε ὁ Λῶρενς. Νῶρτον, βοηθήστε με νὰ ντυθῶ! Γρήγορα!

— Μά... στὴν κατάστασι ποῦ εἴστε....

— Δὲν ἔχω τίποτα!... Βοηθήστε με, λοιπόν, νὰ ντυθῶ!

Μὲ σπασμωδικές, πυρετώδεις κινήσεις, ὁ Λῶρενς ντύθηκε καὶ ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ Νῶρτον βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνή. Τὸ δυνατό, σκληρὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὸν ἔκανε νὰ κλείσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια καὶ νὰ τρεκλίξῃ ζαλισμένος.

Ἐπειτα ἀνοίξε τὰ μάτια, ἔσφιξε τὰ δόντια, ἔσφιξε τὸ μπράτσο τοῦ Νῶρτον καὶ προχώρησε.

Εἶδε τοὺς Ἀραβες συγκεντρωμένους σ' ἕνα πλάτωμα, ποῦ σχηματιζόταν ἀνάμεσα στὶς σκηνές, πενήντα μέτρα πιὸ πέρα, νὰ παρακολουθοῦν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον κάτι ποῦ ὁ Λῶρενς δὲν μπορούσε νὰ δῇ.

Ὅταν εἶδαν τὸν Λῶρενς, παραμέρισαν μὲ σεβασμὸ καὶ τὸν ἀφῆσαν νὰ περάσῃ.

Στὴ μέση τοῦ πλήθους μερικοὶ Ἀραβες εἶχαν

γυμνώσει τὸν Φὸν Σούλτσε ἀπὸ τῆ μέσης κι' ἀπάνω καὶ φιλονικούσῃ γύρω ἀπὸ τὸ ποῖος θὰ χρησιμοποιοῦσε πρῶτος τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ... σκιστῶρ ἐπάνω στὴν πλάτη του.

— Ὁ γερο - Ἰσμαήλ μάταια φώναζε, χειρονομούσε, καὶ διέταζε, προσπαθώντας νὰ τοὺς ποτρέψῃ.

— Σταθῆτε!, φώναξε ὁ Λῶρενς.

Οἱ Ἀραβες γύρισαν ξαφνιασμένοι πρὸς τὸ μέρος του.

— Ὁ αἰχμάλωτος αὐτὸς εἶναι δικός μου καὶ δὲν ἔχει κανένας τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὸν πάρῃ. Δικό μου δικαίωμα εἶναι νὰ τὸν βασανίσω!

Οἱ Ἀραβες κυττάχτηκαν κι' ἔπειτα ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε :

— Ὁ Σαχίμπ ἔχει πάντα δίκιο. Τὸν παρακαλῶ μόνο νὰ μοῦ κάνῃ τὴν τιμὴ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ δικό μου μαχαίρι!

— Δὲν πρόκειται νὰ τὸν βασανίσω ἐδῶ, ἀπῆλθεν ὁ Λῶρενς. Θὰ τὸν στείλω στὸν στρατηγὸ "Ἀλ-λενμπυ πού ξέρει μερικοὺς θαυματουργοὺς τρόπους γιὰ νὰ κάνῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν νὰ μιλήσῃ. Καὶ πρέπει νὰ μιλήσῃ! Ἀλλοιῶς οἱ σύντροφοί του πού ἐξακολουθοῦν νὰ δρῶν ἐν τῇ χώρᾳ μας θὰ μείνουν ἐλεύθεροι γιὰ νὰ σκορπίσουν πάλι τὴν προδοσίαν καὶ τὸν θάνατον!

Βαθεῖα σιωπὴ διαδέχτηκε τὰ λόγια του. Οἱ τρεῖς Ἀραβες ἀποτραβήχτηκαν κι' ἔσμιζαν μὲ τὸ πλῆθος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ἰσμέτ, ὁ τηλεγραφεὺς, πλησίασε στὸν Λῶρενς τρέχοντας. Κρατοῦσε ἕνα χαρτί.

— Τηλεγράφημα, Σαχίμπ!, εἶπε μὲ φανερὴ χαρὰ. Δὲν εἶναι κρυπτογραφημένο!

Ὁ Λῶρενς πήρε τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε :

«Συνταγματάρχην Λῶρενς,

Θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴ λαμπρὴ ἐπιτυχίαν σας! Ἀναγνωριστικὰ ἀεροπλάνα μας διεπίστωσαν τρομακτικὰ ἀπώλειες τοῦ ἐχθροῦ. Τὰ ἐχθρικά στρατεύματα ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν ἀτάκτως ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου τῆς Πάλαιστίνης καὶ προβλέπεται

ὅτι ἡ ὑποχώρησις θὰ μεταβληθῇ σὲ ἀτακτὴ φυγὴ.

» Ἡ νίκη σας ἔφερε τὴν εἰρήνην πολὺ πρὶν κοντὰ μας, Λῶρενς! Καὶ πάλι συγχαρητήρια!

ἈΛΛΕΝΜΠΥ»

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λῶρενς φωτίστηκε γιὰ νὰ σκυθρωπάσῃ ἀπτότομα, ὅταν αὐτὸς εἶδε τὸν Μοὲν νὰ πλησιάζῃ μὲ τὸ μέτωπο ρυτιδωμένο.

— Κυρίε Λῶρενς, εἶπε, ἡ... ἡ Ζανέτ...

Ὁ Λῶρενς τὸν κύτταξε ἀφῶνος μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη.

— Ἡ... Ζανέτ, συνέχισε ὁ Μοὲν, πέθανε!

Κατὶ ἀνάδεψε ὁδυνηρὰ μέσα στὸ στήθος τοῦ Λῶρενς.

— Πρὶν πεθάνῃ, πρόσθεσε ὁ Ἑβραῖος, εἶπε κατὰ γὰ σὰς...

Ὁ Λῶρενς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ ἀμίλητος.

— Εἶπε : «Δὲν εἶμαι δολοφόνος, Λῶρενς!... Δὲν εἶμαι δολοφόνος.... Δὲ θέλω νὰ τὸ πιστέψῃς αὐτό!». Κι' ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ πέθανε...

Κατὶ ἔσπασε μέσα στὸν Λῶρενς. Οἱ Ἀραβες γύρω του καὶ ἡ ἔρημος ἄρχισαν νὰ στριφγυρίζουν μανιασμένα. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ πλησιάζῃ, νὰ πλησιάζῃ, νὰ πλησιάζῃ ὥσπου ἔγινε ἕνας τεράστιος πυρακτωμένος δίσκος πού σκέπασε τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα ὁ δίσκος κομματιάστηκε καὶ ἕνα πυκνὸ σκοτάδι σκέπασε τὰ πάντα.

Ὁ Λῶρενς ἔγειρε λιπόθυμος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Νῶρτον.

ΤΕΛΟΣ

Ὁ ἐρχόμενος τόμος τῆς «Μασκούλας»

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

μέ ἥρωα τὸν θρυλικὸ Ἀμερικανὸ
ἐξερευνητὴ

ΣΤΑΝΛΕΪ

τὸν ἀτρόμητο δημοσιογράφο πῶς
τὸ 1874 ἔφυγε με ἀποστολὴ καὶ ἀ-
νεκάλυψε τὸν Λίβινγκστον! Δυὸ
χρόνια ἀργότερα, ὁ Ἑρρίκος Στάν-
λεϋ ξαναγύρισε στὴν Ἀφρική, ὅ-
που ἐξήγαγε μιὰ νέα ἡρώϊκὴ περιπέ-
τεια, οἱ συνταρακτικὰς λεπτομέ-
ρειες τῆς ὁποίας ἐξιστοροῦνται
στὸν ἐξαιρετικὸ 59 τόμο τῆς «Μα-
σκούλας» ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΠ.Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ :

ΑΔΕΛΦΟΙ Γ. ΡΟΔΗ

"ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ,"

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

- 1) Ο «ΑΓΙΟΣ» ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, υπό Λέσλι Τσάρτρις.
- 2) Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΦΛΟΓΑ, υπό Μάννινγκ Κόλς.
- 3) ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ, υπό Ν. Μαράκη.
- 4) ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΖΟΡΡΟ, υπό Τζώνστον ΜακΚώλλεϋ.
- 5) Η ΠΟΡΤΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΦΤΑ ΚΛΕΙΔΑΡΙΕΣ, υπό Έντγκαρ Ουάλλας.
- 6) ΣΚΑΡΦΕΣ (δ Σημαδεμένος), υπό Χόουαρντ Χώκς.
- 7) ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ, υπό Νίκου Ι. Μαράκη.
- 8) ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΕΚΥΛ, υπό Ρ. Α. Στήβενσον.

"ΜΑΣΚΟΥΛΑ,"

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ :

- 1) ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ : Στην Καρδιά της Μαύρης Ήπείρου.
- 2) ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΡΑΚΗΣ : Αντιβασίλειος στο Σιάμ.
- 3) ΠΕΝΤΡΟ ΝΤΕ ΚΑΝΤΙΑ : Στα ανεξερεύνητα Βάθη του Περού.
- 4) ΛΩΡΕΝΣ : Μονομαχία στην Έρημο.
- 5) ΣΤΑΝΛΕΪ : Ρεπορτάζ στη Ζούγκλα.
- 6) ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ : Το Μυστικό του Ζωντανού Βούδα.
- 7) ΧΡΙΣΤΟΦ. ΚΟΛΟΜΒΟΣ : Χρυσάφι στις Αντίλλες.
- 8) ΧΕΡΝΑΝΤΟ ΚΟΡΤΕΣ : Οι Θησαυροί των Αζτέκων.

"ΜΑΣΚΑ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Κυκλοφορεί κάθε Σάββατο

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1935 — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Τόμοι βιβλιοδετημένοι της «Μάσκας»: Α' (τεύχη 1-10), Β' (11-20), Γ' (21-30), Δ' (31-40), Ε' (41-50), ΣΤ' (51-60), Ζ' (61-70), Η' (71-80), Θ' (81-90), Ι' (91-100), ΙΑ' (101-110), ΙΒ' (111-120).

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ 3

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΡΑΧ. 5.000